İyi Hisset Serisi

Uluslararası Çok Satan Roman

SAKURA MEVSİMİ KİTAPÇISI

Yapraklar dökülürken son sayfa çevrildi

Takuya Asakura

Çevirmen: Ebru Sarıkaya

ROMAN

SAKURA MEVSİMİ KİTAPÇISI

Takuya Asakura

@ayisigikitap

DESTEK MEDYA GRUBU

©**ATHİCA: 443**
ROMAN: 78

SAKURA MEVSİMİ KİTAPÇISI
Takuya Asakura

The Vanishing Cherry Blossom Bookshop
©2025 Takuya Asakura

Translation © DESTEK YAPIM PRODÜKSIYON DIŞ TICARET A.Ş. 2026,
translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Kaan Cumalıoğlu
Yayın Koordinatörü: Egemen Kırım
Çevirmen: Ebru Sarıkaya
Editör: Saliha Ulusoy Ilık
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak ve Sayfa Tasarım: Ebru Aydın

Cover Illustrator: @Banzisu

ATHİCA: Nisan 2026

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN: 978-625-8502-68-8

Adres: *Abdi İpekçi Cad. No. 31/5 Nişantaşı-İstanbul*
Tel. *(0 212) 252 22 42*
Faks: *(0 212) 252 22 43*

www.destekmediagroup.com *www.destekdukkan.com*
athicabooks *athicabooks* *athicabooks*
athicabooks *info@destekyayinlari.com*

Deniz Ofset – *Çetin Koçak*
Maltepe Mahallesi Hastane Yolu Sokak No. 1/6 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: *77699* **Tel:** *(0212) 613 30 06*

SAKURA MEVSİMİ KİTAPÇISI

@ayisigikitap

Takuya Asakura

Çeviren: Ebru Sarıkaya

Takuya Asakura

Sapporo doğumlu yazar ve çevirmendir. Tokyo Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nden mezun olmuştur. 2002 yılında *Dört İmza* adlı eseriyle 1. "Bu Gizem Harika!" Büyük Ödülü'nü (Altın Ödül) kazanmıştır. Eser daha sonra sinemaya uyarlanmış ve milyonlarca okura ulaşmıştır.

Yazarın ayrıca *Senin Ardında Kalanlar* adlı bir romanı bulunmaktadır.

Başlıca çevirileri arasında Matt Haig'in *Gece Yarısı Kütüphanesi* ile MacDermott'un *Babam ve Benim Bitmeyen Şarkım* adlı eserler yer alır.

Yukarıdaki eserlerin tamamı HarperCollins Japan tarafından yayımlanmıştır.

ÖNSÖZ

Dünyanın neresinde olduğu bilinmeyen bir yerde, o dükkân duruyordu.

Ne beyaz ne de tam anlamıyla gri sayılabilecek bir sis, etrafı baştan sona sarmıştı. Dükkânın arazisi, dört bir yanı özenle budanmış çitlerle çevriliydi. Tuhaf olan, sisin bu sınırı geçmemesiydi. Çevrenin aksine, çitlerin iç tarafında hava berraktı. Sanki sis, o toprağa dokunmaya cesaret edemiyor; yalnızca uzaktan, sabırlı bir bekleyişle alanı kuşatmakla yetiniyordu.

Arazinin tam ortasında eski bir ahşap bina yükseliyordu. Yeşil renkli üçgen çatının tepesinde bronz bir rüzgârgülü horoz vardı; göğsünü kabartmış, gagasını göğe doğru sonuna kadar açmıştı. Ne var ki zamanı haber veren o ötüş, hiçbir zaman sese dönüşmezdi.

Dükkânın girişine uzanan ön bahçede, sarkık dallı bir kiraz ağacı vardı. Yaşlı olduğu her halinden belliydi; en tepesindeki dallar, çatının üzerindeki rüzgârgülü horozu yukarıdan seyredecek kadar yükselmişti. Aşağı doğru ağırlaşarak sarkan dallarıysa şimdi çiçeklerle dolup taşmıştı. Ama bu ağaç gerçekten de garipti. Yedi renk demek belki abartılı olurdu ama dallar yere yaklaştıkça, katıksız beyazdan soluk pembeye, oradan da koyu kiraz çiçeğinin keskin kızıllığına doğru renkler belirginleşiyor,

kızarıklık artıyordu. Kırmızı, şeftali, pembe... Bu şekilde anılabilecek her ton, tek bir ağacın üzerinde birbirine karışmıştı.

Ara sıra esen rüzgâr dalları sallıyor, beyaz, koyu kızıl ve soluk pembe yapraklar birbirine karışarak dükkânın önüne savruluyor; girişte karmaşık desenli bir halı deseni oluşturuyorlardı. Kapının önünde ise rüzgârın sürükleyip biriktirdiği küçük yaprak yığınları vardı. Bir anda kapı zili çınladı ve kapı açılırken yapraklar gürültüyle hışırdadı. "Hopp!" diye seslenerek dışarı çıkan, genç bir kızdı. Üzerinde kolalanmış beyaz bir bluz, onun üstünde bordo renkli bir jile vardı. Belli ki tabelayı dışarı çıkarmaya gelmişti; tek başına güçlükle taşıyabildiği, iki yüzü de karatahtadan bir tabela... Ancak üzerinde mönüye dair tek bir satır bile yoktu. Yalnızca dükkânın adı, beyaz ve kırmızı tebeşirle üst üste yazılmış iri harflerle duruyordu. Dükkânın adı "Sakura"ydı. Muhtemelen önündeki o tuhaf ağaçtan ilham almıştı. Ya da belki bu, kızın kendi ismiydi ve burası da onun dükkânıydı. Gerçi dışarıdan bakıldığında bir işletmeci ya da dükkân sahibi sayılmak için fazla genç görünüyordu.

Kız tabelayı yerine koyduktan sonra olduğu yerde gerinip esnedi. Ardından yeniden binanın içine girip gözden kayboldu, derken bu kez elinde bir süpürgeyle geri döndü. Tabeladan çitlere kadar uzanan kısa patikadaki yaprakları sağa sola özenle süpürmeye başladı. Tam o sırada, kızın hemen önüne bu kez yapraklar değil, çiçekleri hâlâ üzerinde olan dallar düştü – üç dal, neredeyse hiç ses çıkarmadan. Kız irkilip başını kaldırarak kiraz ağacına baktı.

"Ne? Bugün üç dal birden mi? Gerçekten mi?"

Elbette kiraz ağacının cevap vermesi mümkün değildi. Ama kız, anlamış gibi bir ifadeyle süpürgeyi kolunun altına sıkıştırdı, çiçekli dalları eline aldı ve yine içeri girdi.

Kahve kokusunun iyice sindiği dükkânın içinde doğruca lavaboya yöneldi. Çiçek makasıyla dalların diplerini hızlıca kesti; kesik

yerleri ıslak kâğıt havluyla sardı, üstüne kâğıt doladı ve lastikle tutturdu. Sonra her birini ayrı ayrı büyük vazolara yerleştirdi.

"Oldu."

Yine kendi kendine mırıldanan kız, mutfaktan çıkıp dükkânın içine bir kez daha göz gezdirdi. Elindeki üç dalı nereye koymanın daha iyi olacağını düşünüyor gibiydi.

Dışarıda olduğu gibi içeride de masalar, duvarlar –neredeyse her şey– ahşabın kahverengi dokusuyla öne çıkıyor, ortama tam anlamıyla sıcak bir kahve dükkânı havası veriyordu. Kız bu kez bir merdiven getirip az önceki kiraz çiçeği dallarını vazolarından çıkarıp duvarlara asmaya başladı. İçeride buna benzer pek çok dal asılıydı. Etraf, beyazla kırmızı arasında gidip gelen renklerle cıvıl cıvıldı. Kiraz çiçeği dallarını duvarlara asmak da kızın vazgeçilmez rutinlerinden biriydi anlaşılan.

İşi bittikten sonra bu kez yere saçılmış yaprakları süpürdü; ardından ıslak bir bezle orayı burayı silmeye koyuldu. Açılış hazırlığı yaptığı belliydi. Nihayet biraz soluklanacak vakit bulmuş olmalı ki, bir elini beline koyup öteki kolunu kaldırdı ve bileğinin içiyle alnına birikmiş ter damlalarını sildi. Sonra hemen yanı başındaki masaya bakarak, burnundan derin bir nefes verip sitemle konuştu:

"Biliyor musun, şu an gerçekten senin yardımına ne kadar ihtiyacım olduğunu düşünüyorum. Anlıyor musun?"

Kızın baktığı yerde üç renkli bir kedi vardı. Bir Japon kedisine göre epey uzun tüylüydü. O ana kadar patilerini altına toplayıp kıpırdamadan oturan kedi, kızın sözleri üzerine gözlerini araladı; ön patilerini ileri uzatıp belini kaldırarak tüm vücuduyla gerindi, ardından sol omzunun üzerinden yuvarlanıp iki ön patisini kıza doğru uzattı. Yüzünde "Bu mu?" der gibi bir ifade vardı.

"Hayır, Kobako. O hiç değil."

Kız bu sözlerle kestirip atınca, kedi bir an daha aynı pozisyonda kaldı; sonra doğrulup umarsızca az önceki sakin

duruşuna geri döndü. Boynunda kahverengi deri bir tasma vardı; üzerine dikilmiş metal plakada, "Kobako" yazıyordu.

Gözlerini kediden ayıran kız, bu kez duvar kenarındaki ses sistemine doğru yürüdü. Onun da tasarımı temelde ahşap dokuluydu. Önüne çömelip hoparlörün düğmesini açtığında, makine hafif bir titreşim sesiyle uyandı. Pikapta bir plak duruyordu; ortasındaki parlak kırmızı etiket, siyah yüzeyle keskin bir karşıtlık oluşturuyordu.

Kadranın doğru yerde olduğunu parmağıyla kontrol ettikten sonra bu kez başka bir düğmeye bastı. Plak dönmeye başladı, kol kendi kendine yükseldi. Az sonra iki kısa cızırtı sesi duyuldu ve onları takip edercesine, uzaktan gelen tuhaf ritimli bir davul sesi yavaş yavaş belirginleşti. Üç zamanlıydı; içinde hafif bir salınım taşıyan, pek sık işitilmeyen bir ritim. Bu kendine özgü ritmin üzerine, hem soylu hem uzak bir diyarı hatırlatan bir ezgiyle flüt eklendi. Ravel'in "Boléro"suydu bu. Melodi, enstrümanlar değiştikçe durmaksızın yineleniyor; her tekrarında biraz daha güçlenerek ağır ağır doruğa tırmanıyordu. Aynı üç zamanlı ritim ise baştan sona eseri omuzlarında taşımayı sürdürüyordu. Kız elini beline koymuş, memnun bir ifadeyle parçayı dinliyordu. Sonra bir anda ses sistemine sırtını döndü ve sanki "Boléro" eşliğinde dans ediyormuş gibi dükkânın içinde dönüp dolaşmaya başladı. Kedi ise buna karşılık bıyıklarından birini bile kıpırdatmadı.

İçeride, mutfak haricindeki duvarlara kitap dolu raflar yerleştirilmiş, kitapların bazıları ise masaların üzerine konmuştu. Rafların genişlikleri farklıydı ama tasarımları aynı ahşap dokuyu taşıyordu. Buna rağmen bütünlük hissinin zayıf kalmasının nedeni, taşıdıkları kitapların boyutlarının ve türlerinin birbirinden tamamen farklı olmasıydı.

Bir süre sonra raflardan birinin önünde duran kız, oradaki kitap sırtlarını, temas etmeden –aralarında bir santim kadar

boşluk bırakarak– sağdan sola, soldan sağa dikkatle izledi. *Bitmeyecek Öykü*, *Kiraz Ağaçları Altında*, *Raşomon*, *Sırça Kümes*, *İkizler*, *Tristram Shandy*, *Ses ve Öfke*, *On Gece Düşleri*... Tür bakımından hepsi kurmacaydı ama boyutları da hedefledikleri yaşlar da son derece çeşitlilik gösteriyordu. Aralarında büyük, resimli kitaplar bile vardı.

Kızın dudakları kendi kendine konuşur gibi kıpırdanmaya başladı.

"Öğle vakti üflemeli çalgılardan da sık / kehribar parçaları yağdığında/ öfkenin acılığı, yine mavilik..."[1]

Belli ki artık ezbere biliyordu bu dizeleri. Ya da belki sesli sesli mırıldandığının bile farkında değildi.

Bu sırada trombon, "Boléro"nun ezgisini devralmıştı. Girişin ötesinde, çiçek yaprakları her zamanki gibi sessizce savruluyor, beyaz gün ışığını yansıtıyorlardı.

"Hey, Kobako, sence bugün hangisini seçmeliyim?"

Kız, kediyle konuşurken ara sıra parmak uçlarını kitap sırtlarına hafifçe dokunduruyor ve her seferinde dönüp kediye bakıyordu; ama kedi yine kımıldamıyordu. Bu sessiz oyun birkaç kez yinelendi. Sonunda vazgeçmiş gibi bir sonraki kitaplığa, ardından ötekine geçti. Nihayet kızın parmakları, biraz daha büyük bir kitaba takıldığı anda, tek gözünü aralamış olan kedi kısa bir "miyav" sesi çıkardı.

"Bu mu?"

Kız dönüp baktığında, kedi artık başını kaldırmış, gözlerini iyice açmıştı. Simsiyah gözbebekleri büyümüş, sanki "Evet, bu!" dercesine bakıyordu. Kız kitabı raftan çekti; ayakta, yüzünün hizasında saygıyla açtıktan sonra boğazını temizler gibi hafifçe "Öhöm!" dedi.

1 Kenji Miyazawa'nın şiir kitabı *Spring & Asura* içindeki şiirsel pasajlardan biri. (ç.n.)

Kızın elindeki kitap *Küçük Prens*'ti. Ve kız, bu kez sesine hafif bir sahne havası katarak okumaya başladı:

"Çünkü sen benim yıldızımı, yıldızların içinden herhangi biri sanarak seyredeceksin. Böylece bütün yıldızlara bakmayı seveceksin. Yıldızların hepsi senin dostun olacak..."

Patilerini göğsünün altına toplamış üç renkli kedi ve kız, sessizliğin içinde birbirlerine bakmayı sürdürdüler; ikisi de gözlerini kaçırmıyordu. Kız her sayfa çevirdiğinde, kedi de sanki karşılık verir gibi bıyıklarını hafifçe titretiyor, ağır ağır göz kırpıyordu.

Dükkânın kusursuz bir kare biçiminde kesilmiş en büyük penceresinin ardında, yapraklar, zarif danslarını sürdürüyordu. İçeride ise "Boléro" hâlâ çalmaya devam ediyordu. Enstrümanlar değişiyor, ses katman katman büyüyor ama o inatçı melodi aynı döngüde yeniden ve yeniden yankılanıyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

"Asıl Olan Gözle Görülmez"

Krematoryumun kapısı kapandıktan sonra iki saat bile geçmemişti ki, o kısacık zaman diliminde annesi, şaşırtıcı bir hızla küle dönüştü. Altmış yedi yıl, ölçülebilir bir zamana sığmıştı artık. Ve şimdi, yalnızca kemik parçalarından ibaret olan o kadın, dönüş yolunun tamamında Mio'nun cılız kollarındaydı.

Bir kavanoza yerleştirilmiş, kutuya konmuş, kalın bir bezle sarılmıştı. Yine de Mio'nun dizlerinin üzerinde duran o küçük ağırlık, insan bedeninin sıcaklığından büsbütün farklı bir ısı taşıyordu. Sanki hâlâ orada olduğunu duyurmaya, inatla varlığını kanıtlamaya çalışıyor gibiydi.

Annesini geri getirdiği apartman, iki katlı, epeyce eski bir ahşap yapıydı. Daire ikinci kattaydı; kuzey cepheye bakıyor, penceresinden nehir kıyısındaki set görünüyordu. Kışın yapraklarını dökmüş ağaçlar düzenli bir sıra halinde uzanıyor, gri gökyüzü hepsinin üzerinde sessiz bir ağırlık yaratıyordu. Annesinin böyle bir yerde, hem de yapayalnız ölmesine izin vermiş olduğunu düşündükçe, içinde büyüyen suçluluğu bastıramıyordu. Oysa yapabileceği, yapması gereken daha pek çok şey olmalıydı.

Mio'nun buraya ilk ayak basışıydı bu. Yaklaşık iki yıl önce annesi ne ona ne de kardeşine danışmadan, tek başına taşınmaya karar vermişti. Elbette eski evde neredeyse hiç iyi anıları

yoktu ama yine de çocukluklarının geçtiği evin başkasına satılması kolay kabullenilecek bir şey değildi. Kardeşi de aynı şekilde düşünüyordu anlaşılan; o zaman nadiren yaptıkları bir şeyi yapmış, birlik olup annelerini vazgeçirmeye çalışmışlardı. Ama annesi, "Siz de zaten öyle sık gelip gitmiyorsunuz, ben kararımı verdim..." diyerek hiçbir açık kapı bırakmamıştı onlara. Mio da sonunda "Ne hali varsa görsün!" deyip işi bahane ederek uzun süre ne arayıp sormuş ne de uğramıştı. Şimdi dönüp bakınca, buna içten içe pişman oluyordu.

Oda neredeyse bomboştu, televizyon bile yoktu. Evi sattıktan sonra eline hatırı sayılır bir para geçtiğini bildiğinden, annesinin böyle yaşadığını doğrusu hiç düşünmemişti. Tek yatak, soğumuş bedeniyle birlikte taşınmış ve olduğu gibi imha edilmişti. Odanın ortası da bomboştu şimdi.

Mio, istasyonun yakınlarında bir otelde kalmaktan başka çare olmadığını düşünürken, annesinin küllerini burada tek başına bırakmanın doğru olup olmadığı konusunda bir an tereddüde düştü.

Solgun, mat yeşil renkli halı yıpranmıştı ama yine de görece temizdi. Yemek masası olarak kullanıldığı belli olan küçük yuvarlak sehpayı geçici bir sunak gibi düzenleyip kutuyu üzerine koydu. Ardından tam karşısına oturdu. Üzerine birdenbire büyük bir yorgunluk çökmüştü. Yine de bir an önce haber vermeliydi; kendini toparlayıp ses tonunu ayarlamaya çalıştı. Orada hâlâ sabahın erken saatleri olmalıydı; saat farkını hızlıca hesapladıktan sonra kardeşinin numarasını çevirdi.

İkinci çalışta açmıştı. "Ah, Yoshihiro. Her şey sorunsuz bitti."

"Teşekkür ederim..." yanıtı gelmeden önce hatta kısa ama tuhaf bir sessizlik oldu. Kardeşinin sesi de sanki iki kat yankılanıyordu, bir gariplik vardı. Bunun hattın azizliği mi yoksa henüz tam anlamıyla toparlanamamış olmasından mı kaynaklandığını hemen kestiremedi.

"Üzgünüm. Böyle bir zamanda bile her şeyi sana yükledim, abla. Gerçekten üzgünüm."

"Ah, hayır, yapacak bir şey yok. Hem hastalığı falan yoktu ki, tahmin edemeyeceğimiz bir durumdu. İnsan böyle şeylere hazırlanamaz. Ne duygulara ne de başka şeylere."

Büyük bir elektronik şirketinde çalışan kardeşi, geçen yıldan beri yerel bir yan kuruluşun tesis kurulumunu ve işletmesini üstlenmiş, ailesiyle birlikte Güney Afrika'ya yerleşmişti. İşini bırakıp ziyarete gelemiyordu pek, en son ne zaman yüz yüze görüştüklerini bile hatırlaması zordu Mio için. Annelerinin, "Siz de zaten öyle sık gelip gitmiyorsunuz..." sözü, tuhaf bir biçimde gerçeğe dönüşmüştü.

"Peki sen neredesin şimdi?"

"Annemin odasındayım. Külleri getirdim. Cenaze işleri şimdilik toparlandı, zaman da uygunken seni arayayım dedim. Resmi işlemler falan hâlâ sürüyor tabii – yapılacak çok şey var. Neyse, bir şekilde hallederim."

"Özür dilerim..." dedi Yoshihiro yine.

Söylenecek daha pek çok şey var gibiydi ama Mio neyi, nasıl söylemesi gerektiğini bilemiyordu. Muhtemelen kardeşi de benzer duygular içindeydi.

"Bu arada... Biz evi neden satmıştık acaba?"

"Bilmem."

"Sen bu eve daha önce hiç gelmiş miydin?"

"Yok. Düşününce... hiç gitmedim."

"Ben de ilk kez geliyorum. İnsanın içini acıtan bir ev."

Yine varacak bir yer bulamayan bir sessizlik çöktü hatta.

"Biz... Galiba çok kötü çocuklarız. Sonuçta annemizi böyle bir yerde, üstelik yapayalnız ölüme terk ettik. Bizi tek başına büyütmüştü oysa."

Ama bunun böyle, bu kadar erken olacağını hiç düşünmemişlerdi. Hep daha uzak bir ihtimal gibiydi ölüm onlar için. "Ben cenazeye bile katılamadım."

"O yüzden 'Yapacak bir şey yok!' diyorum ya. Senin işini, aileni –yani kendi hayatını– öncelikli tutman, annemi de eminim daha çok mutlu ederdi. Sanırım..."

Ne var ki bu son söz ağzından çıkar çıkmaz göğsü sıkıştı. Bunu annesine sorup teyit etme imkânı artık yoktu. Bu gerçek, bir anda bütün çıplaklığıyla yüzüne çarptı. Hattın öte ucundaki kardeşi de sanki aynı şeyi hissetmiş gibi, bir süre sessiz kaldı.

Sonrasında ikisi de en azıdan resmi ayrıntıları netleştirecek gücü bir şekilde bulabildi. Sigorta, emeklilik gibi aciliyeti olan işlemleri Mio üstlenecek; eşya ve diğer konularıysa Yoshihiro'nun ne zaman ülkeye geleceği belli olduktan sonra konuşacaklardı. Ayrıca kırk dokuzuncu gün[1] geçene kadar o daireyi boşaltmayı düşünmüyordu Mio, kirayı da ödeyecekti ama kardeşi "Hiç değilse para konusunda yardım edeyim..." diye diretince, sonunda yarı yarıya paylaşmaya karar verdiler.

Telefonu kapatıp annesinin küllerine döndü yeniden. Ahşap kutunun üzerindeki örtüye "kemik örtüsü" dendiğini yeni öğrenmişti. Kalın kumaşa, aynı beyaz tonda, parlaklığı az fark edilir birkaç tür iplikle, ilk bakışta seçilemeyen ince desenler dokunmuştu. Motif büyük ihtimalle çançiçeğiydi. Bir an için, *bunu bir gün ben de çizmeyi denesem*, diye düşündü, *bir iki gün uğraşsam yaparım bence...* Sonra neden tam da şimdi böyle bir şey düşündüğünü sordu kendine. Cevap apaçık ortadaydı: Annesinin öldüğü gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordu.

İşyerindeyken gelen telefondan beri gerçeklikle arasında ince bir zar vardı sanki; gerçekten kendi iradesiyle düşünüp hareket ettiğinden bile zaman zaman emin olamıyordu. Ancak o zaman aklına geldi; bir tütsü yaktı ve küllerin önünde ellerini

1 Japon cenaze geleneğinde, ölümden sonra 7. gün, 49. gün ve 100. gün anma törenleri yapılır; bunlar ruhun bu dünyadan ayrılış sürecindeki önemli eşikleri simgeler. (ç.n.)

birleştirdi. Yine de şu anda ne için –ve kimin için– dua ettiğini tam olarak bilmiyordu.

***

Dört gün önce, öğleden sonra çalmıştı işyerindeki sabit hattı, ki bu pek ender olurdu. Geriye dönüp bakınca, uzun zamandır duymadığı o eski zil sesi, sanki daha ilk anda uğursuz bir titreşim bırakmıştı içinde; zamanın gerisinden gelen bir çağrı gibi tınlamıştı.

O sırada Mio, kendi akıllı telefonundan editörüyle bir sorun üzerine konuşuyordu. İki sayı önce yayımlanan tefrikasındaki bir kare kompozisyonunun "kendi çiziminin kopyası" olduğunu iddia eden biri, sosyal medyada yaygara koparmıştı. Söylenti giderek büyümüş, sonunda yayınevine "iyi niyetli üçüncü kişiler"den şikâyetler gelmeye başlamış, Mio'nun kulağına da ulaşmıştı. Oysa Mio'ya göre bu, düpedüz bir iftiraydı.

"Benzer olan tek şey, denize doğru inen ve konutların arasından kıvrılan bir yokuş olması. Böyle bir şeyi kopyalamış olmam mümkün değil."

"Evet, Kisanuki Hanım, elbette haklısınız. Ama yapılmadığını kanıtlamak... işte o kısmı gerçekten zor..."

Kısa süre önce işe başlamış, kendisinden yaşça küçük editörün cümleleri bir türlü netleşmiyordu. Belli ki hâlâ alışma sürecindeydi. Mio ise sesini sertleştirmemeye özellikle dikkat ederek konuşmaya devam etti.

"Üst üste koyunca hemen anlaşılır. Ufuk çizgisini hizalarsanız raylar kayıyor; insanların durduğu yerler de farklı. Üstelik bunu söylemek istemezdim ama olay çıkaran kişinin çiziminde perspektif biraz bozuk."

"Karşı taraf, 'Kopya olduğu anlaşılmasın diye bilerek biraz kaydırmış!' diye iddia ediyormuş. Profesyonel olduğu halde kurnazca davrandığını söylüyorlar."

"Saçmalık."

Gerçekten de yaşaması zor bir zamandı.

"Evet, aynen öyle. Ama karşı tarafın iddiaları artık kontrolden çıktı; üstelik destekçi de toplamaya başlamış kendine. Formalı erkek öğrencinin bisikletini ittiği, denizci yakalı kızın da çantasını göğsüne bastırdığı sahnelerin bile aynı olduğunu söylüyorlar."

"Biz lise öğrencilerinin gündelik hayatını çizmeye çalışıyoruz. Bunun varyasyonu zaten sınırlı."

Bunu söylerken Mio da ekranda, sorun edilen iki çizimi yeniden yan yana karşılaştırıyordu. Benziyor denirse, gerçekten de öyle bir izlenimi tümüyle reddetmek zordu. Ama bu muhtemelen, kendisiyle karşı tarafın aynı şeyi anlatmaya çalışmasından kaynaklanıyordu.

En azından Mio'nun bu karede yakalamak istediği şey ne denizdi ne de yerleşim bölgesi. İki gencin kıyafetleri de değildi; kızın çantasından sarkan karakter figürlü pelüş anahtarlık da değildi. Gözle görülebilen bunlar değil, tam o anda bu iki kişinin arasında akan sıcak bir histi asıl mesele. Her yerde rastlanabilecek bir okul yolu manzarasının içine, bunu doğru bir şekilde yerleştirmek istemişti. Çizerken aklından geçen buydu, net biçimde hatırlıyordu.

"Şu anda üst yönetimle nasıl bir karşılık verileceğini konuşuyoruz. Açıkçası bölüm içinde görüşler bölünmüş durumda. Üzerinde durmaya gerek yok diyenler var; ama eğer bir özür açıklaması yapılacaksa, bunun mümkün olduğunca çabuk yapılmasının daha iyi olacağını düşünenler de..."

"Özür mü?"

Kimden? Ne için?

"Yani sonuçta incinmiş hisseden insanlar var ve en azından bu noktada, şirket olarak sorumluluğu kabaca da olsa kabul etmek, ilerisi açısından..."

"Bunu ciddi mi söylüyorsun?"

Tam da Mio bu soruyu dile getirdiği anda sabit telefon çalmaya başladı. Asistanlardan biri fırlayıp ahizeyi eline aldı. evet, hayır gibi netlikten uzak cevapların ardından, bu kez kablosuz ahizeyi getirip Mio'ya uzattı.

"Şey... Polis arıyormuş. Sanırım..."

Ardından söylediği kelime, onun memleketinin adıydı.

O anda kalbi buz kesti Mio'nun. Annesinin sesini en son ne zaman duyduğunu hatırlamaya çalıştı. Hızla hafızasını yoklarken, önce cep telefonunun öbür ucundaki editöre "Sonra geri ararım.." dedi. Sonra derin bir nefes alıp korkuyla ahizeyi eline aldı. "Mio Kisanuki siz misiniz?" diye soran erkek sesine, titremesini bastırmaya çalışarak "Evet..." diye karşılık verdi.

Sözde "yalnız ölüm" denilen durumdu bu. Muhtemelen kalp krizi geçirmişti. Yardım isteyecek vakti mi olmamıştı, yoksa en başından beri kimseden medet ummak gibi bir niyeti mi yoktu, artık bunu kimse bilemezdi.

Tek tesellisi, iki gündür kendisini görmeyince endişelenen yan dairedeki komşunun durumu hemen ev sahibine bildirmiş olmasıydı. Ev sahibinin polise haber vermesiyle annesi, çoktan soğumuş bedeniyle bulunmuştu. Başta şüpheli ölüm ihtimaliyle otopsiye gönderilmiş ama olayda suç unsuru olmadığına karar verilmiş; ölüm belgesi de çoktan düzenlenmişti.

"Ailesinden birine ulaşabildiğimize sevindik. Bizim yapabileceğimiz bir şey kalmadı, o yüzden mümkün olan en kısa sürede cenazeyi teslim almanızı rica ediyoruz."

Konuşma aşağı yukarı bu sözlerle bitmiş olmalıydı. Buna rağmen Mio, artık yalnızca mekanik bir "dııt dııt" sesi gelen ahizeyi, uzun süre kulağından indiremeyip öylece kaldı. Çevredeki çalışanların kaygılı bakışlarını da güçlükle fark edebildi.

"Şey, özür dilerim.."

Bunu söylemeyi bir şekilde başardı ama devamını getirmek hemen mümkün olmadı.

Gözyaşlarının bir türlü akmamasını, her şeyin fazlasıyla ani oluşuna yormak istiyordu. Fark ettiğinde, zihninde durmaksızın beliren tek şey annesinin sözleriydi.

"Her zaman başın dik yaşayabilmek... Ben bunu hep önemsedim. Size karşı utanılacak biri olmamak için."

Neden tam da şimdi bu sözleri hatırladığını anlayamıyordu. Annesinin bunu ne zaman, hangi durumda söylediğini bile doğru dürüst anımsamıyordu.

Nihayet ahizeyi yerine koydu. İlk işi kardeşini aramak olmalıydı; ama saate baktığında orada henüz şafak bile sökmemiş olduğunu fark etti. Kısa bir tereddütten sonra, en azından annelerinin öldüğünü haber veren bir e-posta attı. Ne var ki bu karar da ona tuhaf bir duyarsızlık gibi gelmiş, içini huzursuz etmişti.

Önce eve dönüp yas kıyafetlerini ve gerekli eşyaları hazırladı; ardından en erken hızlı trene binmeye karar verdi. Başasistan Takahashi kendisiyle gelmeyi teklif etmişti, ama bunun kişisel bir mesele olduğunu söyleyerek onu nazikçe reddetti. Zaten yokluğunda işleri toparlamasını tercih ederdi; ona güveni tamdı.

"Merak etmeyin, ben hallederim..." diyen sesiyse umduğu kadar güçlü çıkmamıştı Mio'nun.

Akşam çökmek üzereyken nihayet memleketine vardı. Önce karakola gitti, ardından bir cenaze şirketine yönlendirildi. Görevli olduğunu söyleyen adamın "Önce bunları seçmeniz gerekiyor..." diyerek acele ettirmesiyle, tören salonunda yapılacak küçük bir aile cenazesinde karar kıldılar. Sonra tabut, sunak, kandil, küp, kemik örtüsü seçimine geldi sıra. Her şey için ayrı ayrı kataloglar hazırlanmış olması, Mio'nun içinde tuhaf bir duygu uyandırdı. Bu ne tam bir kabullenişti ne de tam anlamıyla şaşkınlık. Krematoryumun tarihini belirlerken "Boş yer bulabildik neyse ki. Büyükşehirlerde bu kadar kolay olmaz..." denmişti. Gerçekten de bu programla, en kısa sürede

işe dönebilecekti. Ama şu an asıl dert edilmesi gereken şeyin bu olmadığı hissi ağır basıyordu. Taziye, cenaze töreni, kremasyon – her şey ağırbaşlı bir düzen içinde ilerledi. Mio ise sadece olup biteni takip etti.

***

Cenaze şirketindeki adamın zaman zaman şaşkın bakmasının nedeni, muhtemelen –bir evlat olarak– pek de kederli görünmemesi, her şeyi sakin karşılamamış olmasıydı. Bu düşünce, yuvarlak masanın üzerindeki sunakta bir tütsü daha yakıp dalgın dalgın dumanın yükselişini izlerken aklına geldi. "Bundan sonra benim için endişelenmeyin. Siz kendi hayatınızı yaşayın. Hiçbir şeye mecbur hissetmeyin. Söz verin, tamam mı?"

Annesi bu sözleri, Yoshihiro'nun düğününde söylemişti. Sohbet nasıl olup da oraya gelmişti belirsizdi; ama Mio içinden, "Bunu hangi yüzle söylüyorsun?" diye geçirdiğini unutamıyordu. Çünkü kardeşi henüz küçücükken evle ilgili pek çok sorumluluğu üstlenenin kendisi olduğu bilinci vardı içinde. Hatta annesinin ihtiyaç duyduğu, güvendiği kişi olduğunu düşünmüştü hep. Bunun ona bir yük olduğu söylenemezdi. Ama sanki hiç yaşanmamış gibi üstünün örtülmesi, doğrusu içini kemiriyordu. O yıllarda gerçekten eve bağlıydı. Üstelik buna yol açan annesi değil miydi? Bunu hiçbir zaman dile getirmemişti ama içinden böyle itiraz ediyordu. Elbette her şeyi yalnızca annesinin suçu saymanın haksızlık olduğunu da biliyordu.

Aralarında düşmanca bir hava ya da açık bir çatışma hiçbir zaman olmamıştı; ama ortalamanın epey altında, mesafeli bir anne-kız ilişkileri vardı. Kardeşiyle annesi arasındaki bağ da pek farklı sayılmazdı. Şimdi geriye dönüp baktığında, annesinin yalnızca çocuklarına bağlanıp kalmamayı bilinçli olarak seçmiş olabileceğini düşünüyordu. Ne var ki çocuklar böyle şeyleri anlayamazdı. Öte yandan, doğrudan yüzleşmeye de

cesaret edememişti. Bir yanıyla her şeyi konuşabildiği bir anne-kız ilişkisine özlem duyarken, diğer yanıyla bu duyguyu bir köşeye itmiş, bastırmıştı.

Babasının ölümüyle hayatlarının kökten değiştiğini inkâr edemezdi. O noktada soyadları da Oda'dan Kisanuki'ye dönüşmüştü; annesinin kızlık soyadıydı bu. Ama aslında evdeki hava bundan çok daha önce bozulmaya başlamıştı. Annesi, babasını sürekli bir şeylerle suçluyor, onu köşeye sıkıştırıyordu. Ne söylediklerini tam olarak anlamazdı, ama bitmek bilmeyen tartışmalar boyunca yalnızca annesinin sesinin giderek sertleştiğini, sivrildiğini duyardı. O gecelerde uyuyormuş gibi yapar, sessizce onları dinlerdi. Ertesi sabah babasına "İyi misin?" diye sorduğunda, babası hep güçsüz bir gülümsemeyle karşılık verirdi.

Babasının kendi hayatına son verdiği yıl, Mio on üç yaşındaydı. Sebebini bilmiyordu. Sadece, babasının kaçmak istemiş olabileceğini düşündüğünü hatırlıyordu. Ama neden kaçmak istediğini öğrenmek de istememişti. Ya sebep annesi ya da kendileriyse? Buna katlanamazdı.

Babasının ölümünden sonra ailenin geçimi bütünüyle, ortaokulda öğretmenlik yapan annesinin maaşına kaldı. Böylece ev işleri bir yana, kendisinden altı yaş küçük Yoshihiro'nun bakımı da büyük ölçüde Mio'nun omuzlarına bindi. Her gün ders biter bitmez doğruca kardeşinin okuluna gider, elinden tutup eve dönerdi. Eve varınca bu kez temizlik, yemek, çamaşır derken zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçerdi. Böyle bir yaşamda okul kulüp faaliyetleri bir yana, arkadaşlarıyla doğru dürüst vakit geçirmesi bile mümkün olmamıştı.

Ailece hiç tatile çıkmamışlardı; oyun, kitap ya da manga da olmazsa olmaz değil denilerek çoğu zaman alınmaz, ertelenirdi. Belki de bu yüzden, boş kaldığı anlarda eline geçen her kâğıdın arkasına ya da defter kenarlarına karalamalar yapmaya başlamıştı. Annesinin bu alışkanlığını fark edip bir yerlerden eski

kız dergileri bulup getirmeye başlamasını ise hiç unutmuyordu. O dergileri defalarca okur, her satırını inatla tek tek kopyalardı.

Yine de annesinin paraya karşı neden bu kadar katı olduğunu hâlâ anlayamıyordu. Tek başına çocuk büyütmenin ne kadar zor olduğunu elbette biliyordu; ama annesi bu konuda hep böyleydi. Babasını da sık sık para yüzünden eleştirdiğini hatırlıyordu. Babasıysa her seferinde başını öne eğer, karşılık vermezdi.

Annesi, başkalarına karşı kendi eksiklerini kabullenmekte de pek becerikli biri değildi. Mio'nun her söyleneni yapıp ev işlerini üstlenmesini, tek kelime etmeden kardeşine bakmasını, eğer annesi o zamanlar bir an olsun takdir edebilseydi, belki aralarındaki ilişki biraz daha farklı olurdu. Ama Mio farkına vardığında, annesiyle arasında çoktan kalın bir duvar örülmüştü.

Liseyi bitirme zamanı geldiğinde, aralarında ciddi bir sürtüşme yaşandı. Muhtemelen bu dönemde olan bitenler aradaki uçurumu iyice derinleştirdi. İlk veli toplantısında annesi, üniversite için –harçtan öte– eğer evden ayrılacaksa hiçbir maddi destek veremeyeceğini kesin bir dille söylemişti. İstediği bir şey varsa engel olmayacağını, ama maddi açıdan kendisine güvenmemesi gerektiğini öğretmenin önünde özellikle vurgulamıştı. Aile evinden gidip gelerek okunabilecek bir üniversite olmadığı için Mio kendini köşeye sıkışmış hissetmiş, bu da tersine isyan duygusunu artırmıştı.

Neyse ki notları fena değildi; öğretmenleri de onu üniversiteye gitmesi için teşvik ediyordu. Kardeşini düşünmeden edemiyordu ama ilkokulun son sınıfına gelmiş bir çocuk artık eskisi kadar bakıma muhtaç değildi. Sonunda Mio, burs alarak da olsa üniversiteye gitmeye karar verdi. Muhtemelen evlerine sinmiş, yavaş yavaş boğuyormuş gibi hissettiren o bunaltıcı havadan kaçmak istiyordu. Annesi de buna karşı çıkmadı.

Hayatında ilk kez tek başınaydı. Burslu öğrenciler için ayrılmış bir kız yurduna yerleşmişti. Yurt ücreti uygundu, yemek

de dahildi. Orada Mio, ilk kez zamanın gerçekten kendisine ait olduğunu hissetti. Aklı erdiğinden beri ilk defa yalnızca kendisi için vardı.

Yarızamanlı, sınırlı işler dışında zamanının neredeyse tamamını çizerek geçirdiği bir hayatın içine girmişti. İnsan ilişkileri açısından da şanslıydı. Hem üniversitede hem yurtta kendisi gibi düşünen insanlara rastlamıştı. Üstelik hepsi, Mio'nun hayal bile edemeyeceği kadar ciddi biçimde manga çiziyordu; tarama kâğıdından G-pen kullanımına kadar hiçbir detayı saklamıyor, bildiklerini cömertçe paylaşıyorlardı onunla. Mio da bu ortamın içinde hızla uzmanlaştı. Zamanla aralarında tatlı bir rekabet bile oluştu; dosyalar hazırlanıyor, yayınevlerinin kapıları zorlanıyor, ödül başvuruları art arda yapılıyordu.

Üniversitenin dördüncü yılında, yaz aylarında ilk mangasının çıkışı kesinleşince, sonrasında her şey baş döndürücü bir hızla ilerledi. Önce annesini arayıp mutluluğunu paylaşmayı düşündü. Telefonda aldığı "tebrikler" kısa sürdü; ardından işe mi gireceği yoksa bu yolda devam mı edeceği konusunda özgür olduğunu, ama her ne olursa olsun okulu mutlaka bitirmesi gerektiğini söyledi annesi. "İlk aklına gelen bu mu?" diye geçirmişti içinden ama diplomasını alana kadar gerçekten dişini sıkıp devam etmesinin nedeni, annesinin hâlâ onu az da olsa önemsediğini hissetmesiydi.

Tefrika düzenli ilerlemeye başlayınca işler büyüdü. Üniversiteden arkadaşları ve yayınevinin tanıştırdığı, kendi yaşlarında manga heveslileri asistan olarak yardıma gelmeye başladı. Teslim tarihleri yaklaştığında okulda yatıp kalkmak sıradanlaşmıştı. Zaten dar olan odaya üç dört kişi sıkışınca nefes almak bile zorlaşıyor, ama ortam keyifli bir öğrenci kampına dönüşüyordu. Uykusuz gecelerin ardından gelen o tuhaf, aşırı enerjik anlarda akıllarına her şey gelirdi. "Mesela yüzüstü yatıp dizden aşağıyı havaya kaldırınca vücut nasıl duruyor?" ya da "Öpüşürken

burunla çenenin açısı tam olarak ne kadar değişiyor?" gibi ayrıntıları anlamak için birbirlerini en garip pozisyonlara sokarlar, sonra da kahkahalara boğulurlardı. Bir sonraki anda ise sanki pilleri bitmiş gibi hep birlikte sızıp kalırlardı.

Ama acı tatlı her şeyi birlikte yaşadığı bu insanlar da son zamanlarda birer birer elenmeye başlamıştı. Nedenleri farklıydı: Artık anlatmak istediği bir şey bulamadığını söyleyen de vardı; çocuk sahibi olup ailesine öncelik vermek için fiilen bırakıp giden de. Bu yüzden "elenmek" kelimesi belki de doğru değildi. Ama buna "mezun oldular" demek de sanki kendisi hâlâ aynı yerde kalmış gibi hissettiriyordu. İçini burkan da buydu.

Farkına vardığında, annesiyle de kardeşiyle de bağı epeyce kopmuştu. Yılda bir kez memlekete gidip gitmemek arasında geçen bir tempoyla yıllar su gibi akıp geçmişti. Öğrenciyken, kardeşinin kendisinden önce evleneceği aklının ucundan bile geçmezdi. Oysa gerçek bambaşkaydı: Kendi çocuğundan önce bir yeğeni olmuştu. "Teyzen..." diye tanıştırıldığında içinde bir huzursuzluk kıpırdamıştı ama bugün dönüp baktığında, kardeşinin annesine torun yüzü gösterebilmiş olmasına minnet duyuyordu. O yeğen şimdi, oradaki okulunda İngilizceyi gayet akıcı konuşacak kadar büyümüştü.

***

Annesinin cenazesiyle ilgili gerekli resmi işlemleri bir şekilde tamamladıktan sonra, bir sonraki sayı üzerinde çalışmak üzere geçici olarak Tokyo'ya döndü. Ancak hikâyeyi zihninde evirip çevirmeye çalışsa da sanki görünmez bir duvara çarpıyor gibiydi, bir türlü ilerleyemiyordu. Bir bakmıştı ki kışın kupkuru kalan şehirde bile yer yer yeşil yeniden canlanmıştı; memleketiyle Tokyo arasındaki mevsim farkı hissediliyordu. Bir zamanlar "beton ormanı" ya da "çöl" diye anılan şehirde bile

yeşil yerler vardı. Sislerin içinde kalan şey artık yalnızca elindeki hikâyenin nereye varacağıydı.

Tam da bu dönemde, Oda soyadlı bir adamdan telefon geldi. Bu kez de yine işyerindeki sabit hattı çalmıştı. Soyadından kuşkulanmıştı zaten; nitekim karşısındaki kişi, babasının ağabeyinin oğlu olduğunu, yani kuzenleri olduğunu söyledi. Adı Fumiaki'ydi.

"Doğrusu, Hiroko Hanım'ın vefatını ancak geçen gün öğrendim. Arayıp aramamakta tereddüt ettim ama yine de bağlantı kurmak istedim."

Kuzen dediği bu adamın sesi oldukça yaşlı geliyordu; annesinin kuşağına daha yakın gibiydi. Biraz konuştuktan sonra, Mio'nun babasının cenazesinde bir kez karşılaşmış olabileceklerini söyledi. "O zaman ortaokul forması giyiyordun..." dedi ama Mio'nun aklında hiçbir şey canlanmadı. Babasının ölümünden sonra baba tarafıyla neredeyse hiç görüşmemişlerdi; zaten o sıralar Mio evle ilgili sorumluluklarıyla uğraşıyordu.

Adam, mutlaka bir kez olsun yüz yüze görüşmek istediğini söyledi. Mio da zaten annesinin kırk dokuzuncu gün töreni civarında birkaç günlüğüne memlekete gitmeyi planlıyordu; annesinin dairesini toparlayacak, sözleşme işlemlerini halledecekti. O zaman buluşmaya karar verdiler. Kuzeninin adresini aldığında ise annesinin yaşadığı yerin hemen yakınındaki şehirde yaşadığını öğrendi.

Bu kadar yakında oturup bunca yıl neredeyse hiç görüşmemiş olmaları bir an kafasını kurcaladı. Annesine Oda soyadıyla gönderilmiş tek bir yılbaşı kartı da hatırlamıyordu. Uzun uzun düşündükten sonra editörlerine, tefrikaya bir iki ay ara verip veremeyeceğini sordu. Annesini kaybettiğini bildikleri için, "Lütfen acele etmeyin..." dediler. Bu konuşmada, o meşhur intihal meselesinin son durumu da kısaca gündeme geldi; karşı taraf hâlâ hararetliydi. "Bizim açımızdan en ufak bir suçluluk

yok..." diye özellikle vurgulasalar da Mio'nun içindeki o ürperti bir türlü dağılmadı.

Bu dönüşünde niyeti, annesinin odasını tamamen toparlamak, küllerini teslim etmek ve sözleşmeyi sonlandırarak bu işe bir nokta koymaktı. Bunun, annesinin bu dünyadaki izlerini yavaş yavaş silmek anlamına geldiğini düşündüğü oluyordu. Ama eğer gerçekten öyleyse, bunu yapabilecek en doğru kişi de kendisiydi. Aslında bunu kardeşiyle birlikte yapmak isterdi; ama sırf bunun için ülkeye gelmesi zor görünüyordu. Yine de Yoshihiro'yla e-posta üzerinden sürekli yazışıyor, birbirlerini haberdar ediyorlardı. Nelerin atılacağına Mio karar verecekti; yalnızca gerçekten tereddüt uyandıranlar saklanacaktı.

Ve böylece Mio, bir kez daha memleketinin toprağına ayak bastı. Bu kez yanında bir uyku tulumu da vardı. Birkaç geceyi annesinin dairesinde geçirmeye kararlıydı.

Yola ancak akşamüstü çıkabildi. Geceyi istasyona yakın bir otelde geçirdi, ertesi sabah erkenden taksiye binip doğruca annesinin evine gitti. Bir buçuk aydır kapısı açılmamış daireyi rutubet ve küf kokusu sarmıştı. Burayı ev sahibine teslim edilebilecek hale getirmesi gerekiyordu. Aslında bir an için, Takahashi gibi birini ya da yayınevinden bir erkek çalışanı yardıma çağırmayı düşündü. Ama dairenin küçük oluşu ve pek de eşya olmaması işini kolaylaştıracaktı, fikrinden hızlıca vazgeçti. Belki de içten içe, bununla tek başına yüzleşmesi gerektiğine inanıyordu. "Hadi bakalım..." dedi kendi kendine ve kollarını sıvadı, ilk iş pencereleri açtı. İçeri dolan bahar havası, odanın ağır kokusunu yavaş yavaş dağıttı. Daha o anda omuzlarındaki yükün bir parça hafiflediğini hissetti. Öğleden sonra kuzeni gelecekti. O zamana kadar temizliği bitirmek, en azından yanıcı çöplerin bir kısmını toparlamış olmak istiyordu.

Zaten neredeyse boş sayılabilecek bir odanın temizliği oldukça kolaydı. Süpürülecek alan zaten sınırlıydı. Süpürgenin

kendisi bile iş bitince büyük çöp olarak dışarı çıkarılacaktı. Kısa bir mola verdiğinde saate baktı; kuzeniyle buluşmasına, tuhaf bir şekilde, hâlâ vakit vardı. O boşluğu doldurmak için mutfağa yöneldi. Muhtemelen en zahmetli kısım burası olacaktı. Önce buzdolabını boşalttı; organik atıklar kokmasın diye çöp poşetini çift kat yapıp sıkıca bağladı. Ardından evyenin altındaki dolabı açtı. Orası da tıpkı buzdolabı gibi, annesinin burada yaşadığının somut izleriyle doluydu: yarım bir şişe salata sosu, şeker, tuz, miso ve bunların birkaç yedek paketi. Büyük plastik bir bidon vardı; ağzına kadar dolu. Eline alıp hafifçe sallayınca erik şarabı olduğunu anladı, muhtemelen annesi yapmıştı. Buna kıyamadı. Onu atmak yerine yanına alıp bir gün Takahashi'lerle birlikte içmeyi düşündü. Diğerlerininse çöpe gitmesi kaçınılmazdı. Bir süre sonra, dolabın arka tarafında gazete kâğıdına sarılıp öylece bırakılmış bir şey buldu. Kâğıdı açınca ağzı kırılmış, artık kullanılamayacak hale gelmiş cam bir soya sosu şişesi çıktı. Masanın üstünde duran o eski şişelerden... Çocukluklarından kaldığına emindi. Annesinin bunu ne düşünerek sakladığını anlayamadı; ama bu sorunun cevabını artık hiçbir zaman öğrenemeyecekti. İçine bir hüzün çöktü. Yaşamak belki de böyle küçük ve açıklanamaz bilmeceleri biriktirmek demekti.

Bunlarla oyalanırken, zaman fark etmeden epey ilerlemişti. Kuzeni arayıp yaklaştığını söylediğinde, Mio aceleyle aşağı inmeye koyuldu. Öğle yemeği yemeyi de unutmuştu.

"Sen Mio musun? Hakikaten Hiroko Hanım'a çok benziyorsun."

Adam arabayla gelmişti; yakındaki süpermarketin otoparkına park ettiğini söyledi. Daireye çıktıklarında, adam önce geçici sunakta duran annesinin fotoğrafı ve külleri önünde tütsü yaktı; uzun süre sessizce ellerini birleştirip dua etti. Yanında getirdiği bağışı da usulünce sundu. Her şeyi tamamladıktan sonra yeniden Mio'ya döndü.

"Peki, Mio, bizim aileyle ve Hiroko Hanım'la ilgili bir şeyler duydun mu hiç?"

Söze başlarken sesi hafifçe takılır gibi oldu. Mio başını küçük bir hareketle sallayıp, "Pek sayılmaz..." dedi. Kuzeni bir an durdu, sonra sessizce ensesini kaşıdı. "Telefonda da söylediğim gibi, ben senin kuzenin oluyorum. Toshiyuki amcam, benim babamın kardeşiydi."

Toshiyuki, elbette babasının adıydı.

"Babamla Toshiyuki amca arasında epey yaş farkı vardı. O yüzden de büyükannemiz, en küçük çocuk olan amcamı aşırı şımartarak büyütmüş. Sanırım bu yüzden dünyadan bihaber birine dönüşmüş."

O an, "Bari bir çay ikram etseydim..." diye geçirdi içinden; ama artık çok geçti. Zaten annesinin mutfağına pek hâkim değildi. Üstelik çay yapraklarını da az önce hiç düşünmeden çöpe atmıştı. Bunu açıkça söyleyince, kuzeni "Hiç gerek yok..." dedi. Ardından ikisi de sanki kelimelerini yitirmiş gibi sustu; aradaki boşluğu tütsü dumanı sessizce doldurup dağıtıyordu.

"En başından beri, büyükannemizle Hiroko Hanım pek anlaşamazdı."

Kuzeni gözlerini hafifçe yere indirerek devam etti.

"Kendisi yaşça büyük, üstelik üniversite mezunu, bir de üstüne okulda öğretmenlik yapıyor diye ondan hiç hoşlanmazmış. Haksız bir kin gibi, neredeyse sudan bahanelerle. Amcamın iş tutturamamasını bile ona bağladığını duymuştum. Elbette bir annenin kendi çocuğunun kusurlarını görmezden gelmesi alışıldık bir şeydir ama... büyükannem işi iyice abartmıştı. Hatta bir dönem, sırf onun yüzünden amcamla Hiroko Hanım ayrı yaşamışlardı. Seninle kardeşinin yaş farkı da aslında bundan. Yine de sonunda barıştılar; demek ki birbirlerini seviyorlardı."

Mio, anlatılanların ne anlama geldiğini tam kavrayamıyordu. Sanki bir kurgu hikâyesinde, sadece tanıdığı isimler kullanılıyormuş gibiydi.

"Ama her şey yoluna girdi derken, o olay patlak verdi."

İlk anda babasının intiharından bahsettiğini sandı; ama "olay" kelimesi kulağına tuhaf gelince, kendini tutamayıp "Olay?" diye sordu.

Kuzeni başını kaldırdı; yüzünde zor bir cümleyi kurmaya hazırlanan birinin ifadesi vardı. Yavaşça başını salladı. "Amcam büyük bir borcun altına girmiş. Hem de akıl almaz bir miktar. Şimdi tam gerçeği bilmek zor ama ortaokuldan ya da liseden bir arkadaşı ondan kefil olmasını istemiş. Amcamın iş geçmişiyle bu işin olması zordu. Bunun üzerine defalarca Hiroko Hanım'a yalvarmış. Öğretmen olduğu için, memur sayılır ya, onaydan geçmesi daha kolaymış. Başta direnmiş ama ısrarları karşısında sonunda yumuşamış. Ondan sonrası malum. O sözde arkadaş, kısa sürede ortadan kaybolmuş."

Bunların hepsi Mio için yeniydi. Ama eğer böyleyse, annesinin babasını sürekli suçlamasının sebebi de buydu belki. Mio sessiz kaldı. Açıkçası zihni bu bilgileri toparlayacak durumda değildi, söyleyecek bir şey bulamıyordu.

"İşin aslı, biz de hatırı sayılır bir para verdik. Yaşadığınız evi de ipotek ettirdiler diye duydum. Amcamla Hiroko Hanım, 'İkimiz birlikte ödeyip kapatacağız..' diyerek büyükannem ve büyükbabama söz vermişler."

Bir an durdu, bakışları yere kaydı.

"Ama amcam en sonunda dayanamadı... gidip o şeyi yaptı. Büyükannemin kendini kaybedişi... çok ağırdı. 'Oğlumu o kadın mahvetti!' deyip durdu. Oysa neresinden baksan, esas aptal olanın amcam olduğu ortada. Asıl mağdur Hiroko Hanım'dı. Ama ikisinin arasındaki bağ artık onarılacak gibi değildi. Büyükannem için siz, en sevdiği oğlunun çocuklarıydınız. Yine de öfkesi öyle büyüdü ki, 'O kadının kanını taşıyorlarsa bizimle işleri yok...' diyecek noktaya geldi.

Sonra Hiroko Hanım, düzenli aralıklarla babama gidip borcu taksit taksit ödemeye başlamış. Babam, 'Çocuk büyütmek zaten zor, yeter artık...' demiş ama dinlememiş. 'Söz verdim...' deyip borcu bitirene kadar sürdürmüş. Babam hep ne kadar inatçı olduğunu söylerdi. Babam bir keresinde Hiroko Hanım'a, 'Bu kadarına nasıl dayanabiliyorsun?' diye sormuş. O da 'Yıllar önce kızım beni bir güzel azarlayıp dik durmamı söylemişti...' demiş. Senin bu işe başladığını da eve geldiğinde ondan duydum. Öyle bir sevinmişti ki... Sizin adınız geçince yüzü değişirdi. Gururdan kabarırdı. 'Benim çocuklarım...' deyip dururdu." Annesinin bu halini hayal etmek bile imkânsızdı; kuzeninin yüzüne bakakalmıştı. Adam, biraz mahcup bir nefes verip devam etti.

"Kardeşinin evliliği kesinleştiğinde, Hiroko Hanım o evi satmayı planlamaya başlamıştı. O parayla da sonunda borcun tamamını kapattı. O sırada babam artık hayatta değildi, parayı ben aldım. Hiroko Hanım'ın o gün söylediklerini sana olduğu gibi aktarmam gerektiğini düşündüğüm için bugün buradayım."

Sonra kuzeni oturduğu yerde dikleşti ve ciddiyetle konuşmayı sürdürdü.

"Bana, 'Çocuklarıma hiçbir şey bırakamadım ama en azından gereksiz bir yük de bırakmamış oldum...' dedi. Sonra da önümde eğildi. Hem de derin derin."

Demek... Ben annem hakkında aslında hiçbir şey bilmiyormuşum.

İçini, dipsiz bir bataklık gibi ağır bir pişmanlık kaplayınca, Mio yine sözlerini yitirdi.

"Böyle bir vesile çıkmasa kimse artık bunları anmayacaktı bile. Sizin bunları bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Bir süre sonra kuzeni kalkıp gitti. Mio onu uğurladıktan sonra yeniden eşyaları toplamaya döndü ama elleri ayakları bir türlü söz dinlemiyordu. Sabahkine kıyasla işi çok daha yavaş yapıyordu.

Bilmemekten doğan o huzursuzluk ve mahcubiyet, yavaş yavaş kendine duyduğu öfkeye dönüştü. Az önceki anlatılanlara bakılırsa, kardeşi doğana kadar annesiyle baş başa kaldıkları bir dönem olmuştu. Bunun kendisinde zerre kadar iz bırakmamış olması inanılır gibi değildi. Annesi bütün bunları nasıl atlatmıştı? Ama en çok da kendisinin annesini azarladığına dair anlatılan şey içine sinmiyordu. Öyle bir şey olamazdı. Kendisi de kardeşi de annesi tarafından azarlanan taraftı; annelerine karşı gelebilecek bir ilişkiye hiçbir zaman erişememişlerdi.

Kafasında böyle sorular dönüp dururken, yine de bir şekilde eşyaları ayıklamayı sürdürdü ve sonunda dolabın en dip köşesinden bir tahta kutu çıktı. Eski bir mandalina kasasıydı. Kıymetli eşya sayılır mıydı bilinmez ama çok eskiden beri saklanan, değer verilen bir şeylerin içinde olduğu hissi uyandırıyordu. İlk olarak, ıhlamur ağacından yapılmış kutulara konmuş kendinin ve Yoshihiro'nun göbek bağları çıktı. Ardından annesinin ilkokul, ortaokul, lise ve üniversite diplomalarıyla öğretmenlik belgesi. Bir de son sınıfta sınıf öğretmeni olduğu yıla ait olmalı, mezuniyet yıllıkları vardı.

Kutunun kenarına gizlet gibi sıkıştırılmış bir zarfın içinden, kefil kısmında annesinin imzası bulunan bir borç senedi çıktı. Annesinin bunu, hayatındaki dönüm noktalarına ait başka önemli hatıralarla birlikte saklamış olduğunu düşününce karmaşık bir duyguya kapıldı. Bir yanı anlıyorum der gibiydi; bir yanıysa içini kemiren, adı konulmamış bir huzursuzlukla doluydu. Neden hiçbir şey söylememişti? Bu cevapsız soruyu zihninde yineledi. Ama aynı anda, "Zaten söylemezdi..." diye de geçirdi içinden. Anne baba olmanın ne demek olduğunu bilmeyen biri olarak, asla gerçekten anlayamayacağı bir duyguydu belki. Yine de kabullenmek kolay değildi.

Aynı kutunun en diplerinde, içinde sert bir şey olan bir kâğıt torba buldu. İçinden bir kitap çıktı: *Küçük Prens*. Evinde bir

nüshası vardı aslında; ama düşününce, ne zamandır eline alıp sayfalarını çevirmediğini fark etti. Bunu düşünerek kitabı baştan karıştırmaya başladı. İlk gözüne çarpan, baştaki üç baobap ağacının çizimi oldu.

Ve o anda, hatıralar sanki bir set yıkılmış gibi geri geldi. Hatta bunca zamandır unutmuş olması asıl tuhaf olandı. Evet... annesi bu kitabı ona sık sık okurdu. Daha doğru dürüst hafızası bile oluşmamışken...

Resimli sayfalar bitince kâğıdın dokusu değişiyor, asıl metin başlıyordu. Hemen ardından o meşhur "fil yutmuş boa yılanı" çizimi çıkıyordu karşısına. Yetişkinlerin sadece şapka sandığı o resim... Ne var ki çölde beliren o tuhaf Küçük Prens, daha bir bakışta bunun ne olduğunu söyleyiveriyordu. İşte o anda, Küçük Prens hem anlatıcı olan pilot için hem de okuyan kişi için çoktan özel bir varlığa dönüşüyordu.

Ama yine de... daha ilkokula bile başlamamış bir çocuğa bunu okumak, fazla zor değil mi?

Tam o sırada karnı, utandırıcı bir sesle guruldadı. Öğle yemeğini atladığını hatırlayıp başını eğdi, "Ne yapsam?" diye düşündü. Ama bu odada ağzına koyacak tek lokma bile yoktu. Böyle düşünürken gözü birden kuzey cephesindeki pencereye kaydı ve istemsizce soluğu kesildi. Sabah fark etmemişti; yedi hafta önce gördüğü nehir kıyısındaki ağaç sırası bambaşka görünüyordu artık. O gün kupkuru olan kiraz ağaçları, şimdi göz kamaştıran bir güzellikle çiçek açmışlardı.

Saat üçe yaklaşırken güneş epey alçalmıştı. Rüzgâr ise gördüğü kadarıyla yok denecek kadar azdı. Yani hâlâ çiçek seyri için vakti vardı.

Yolda yiyecek bir şeyler alıp, biraz da şu ağaçları yakından görüp geleyim.

Art arda bunca şey öğrenmişken, biraz olsun bu daireden uzaklaşmak istiyordu. Ama aynı anda, tarif edemediği başka bir

his de vardı içinde; sanki bir şey onu dürtüyor, biri adını fısıldıyordu. Gitmesi gerektiğini düşündü.

Odaya şöyle bir göz gezdirdi. Toparlama işi yarından sonra da yapılabilirdi. Zaten bu niyetle kalmaya hazırlanmıştı. Kendine böyle bahaneler bulup pencereyi kapattı, kapıyı kilitledi ve dışarı çıkmak için hazırlandı.

Az önce bulduğu *Küçük Prens*'i çantasına koymayı da unutmadı.

Nehre varmadan önce bir asfalt yol geçiyordu; yolun kenarında da bir market vardı. Geçen yıl tam bu mevsimde annesi de belki buradan alışveriş yapmış, torbasını eline alıp nehir kıyısına doğru yürümüştü. Bu düşünce ansızın içine doldu; ardından başka ihtimaller de birer birer üşüşmeye başladı.

Birden dikleşen set yamaçlarında, toprağın ve kuru otların kahverengisi arasından yer yer yeni filizlenen yeşiller, kanola çiçeklerinin ve karahindibaların parlak sarıları baş gösteriyordu. Aralarından çapraz biçimde uzanan asfalt bir bisiklet yolu yukarı doğru tırmanıyordu. Gözleriyle yolu takip edince, sırt çizgisinin üzerinde yalnızca kiraz ağaçlarının tepe kısımları görünüyordu. Sanki çiçekler bir başlarına gökyüzünde asılı duruyormuş gibiydi; yanakları farkında olmadan gevşedi. Bakışlarını yeniden yamaca indirince, eğimin sanılandan fazla olduğunu fark etti. Temizlik için gelmiş olsa da topuğu alçak terlikler giymiş olmasına sevindi ve ilk adımını attı.

Havanın da etkisiyle, setin tepesine vardığında hafifçe terlemişti.

Ama o an her şeyi unuttu; Mio yalnızca soluğunu tutmuş manzaraya bakıyordu, beklediğinden çok daha etkileyiciydi. Bulutsuz gökyüzü ferahlatıcı bir maviye boyanmış, o mavinin önünde neredeyse beyaza çalan soluk pembeler, kâğıt konfeti gibi savrularak her yanı doldurmuştu. Düşen yaprakların hızı öylesine yavaştı ki, çevredeki her şey sanki ağır çekimde hareket

ediyormuş gibi görünüyordu. *Acaba zaman burada başka türlü mü akıyor*, diye saçma bir düşünce bile geçti aklından.

Setin tepesine çıktığında yol, beklediğinden daha geniş göründü. Mevsimin en güzel günleri olmasına rağmen ortalık kalabalık sayılmazdı. Yaşlı bir çift el ele tutuşmuş ağır ağır yürüyordu. Yanlarından, iki iri köpeğin tasmalarını kontrol altında tutmaya çalışan bir kadın geçti.

Ağaçların arasında bir bank bulup oturdu. Market poşetinin içinden bir kutu kahve ve somonlu onigiri çıkardı. Ambalajı sıyırıp bir ısırık aldı. Daha o ilk lokmayı yutmadan, bir kiraz çiçeği ısırdığı onigirinin üstüne kondu. Mio, manzaraya bakarak yemeğini sürdürdü.

Yemeğini bitirdikten sonra hemen eve dönüp temizliğe devam etme isteği bir türlü doğmadı içine. Boş kahve kutusunu ve çöpleri poşete koyduktan sonra gözlerini kısarak güneş ışığının geldiği yöne baktı. Güneşe doğrudan baksa bile gözleri kamaşmıyordu, bu mevsime özgü yumuşak bir ışıktı. Havada dönen her bir yaprak, o nazik ışığın kırıntılarını keyfince yansıtıyordu – tarifsiz bir güzellikti bu.

Bir an telefonuna bakmayı düşündü; çantasını açtı. Arayan yoktu. Tam o sırada telefonunun hemen yanındaki *Küçük Prens* gözüne çarptı. Yanına aldığını unutmuştu. Kitabı dizlerinin üzerine koyup açtı; annesinin dolabından çıkan bu eski nüshayı yeniden karıştırmaya başladı. En son ne zaman okumuştu? Çocukluğundan beri hiç değildi elbette. İşyerinde de cep boyu bir baskısı vardı ama muhtemelen yığınla belgenin arasında bir yerlerde kaybolmuştu.

Sayfaları karıştırırken, unutmuş olduğu hikâye yeniden canlandı zihninde. Öykü temelde, bir yıldızdan gelip çöle inen Küçük Prens'in, yazarın alter egosu sayılabilecek kazazede bir pilota anlattıklarından oluşuyordu. Özellikle ilk bölümde prensin ziyaret ettiği gezegenlerin sakinleri, masal kişileri olmaktan

çok, dar kafalı yetişkinlerin karikatürleri gibiydi. Buna rağmen anlatının sert bir hicve dönüşmemesi, muhtemelen Saint-Exupéry'nin kendi çizdiği resimler sayesindeydi. Metinle çizimlerin yarattığı etki, sahneleri benzersiz kılıyordu. Hikâye sona yaklaştıkça da güzelliği artıyordu.

Parmak uçlarıyla kâğıdın dokusunu okşar gibi hissederek en sevdiği bölümü aradı. Sayfaları yavaşça çevirip gözleriyle satırların üzerinde ilerledi. Son gece yaklaşırken, prensin veda sözleriydi bu.

"Çünkü sen benim yıldızımı, yıldızların içinden herhangi biri sanarak seyredeceksin. Böylece bütün yıldızlara bakmayı seveceksin. Yıldızların hepsi senin dostun olacak..."

Sözler Mio'nun zihninde yankılanmaya başladı. Sanki biri ona yüksek sesle okuyordu. Belki annesinin, yıllar önce ona okuduğu zamanki hatırasıydı bu; ama duyduğu ses annesininki değildi. Annesinin sesi daha tok, daha sakindi. Artık annesinin sesini net biçimde hatırlayamadığını fark ettiğinde göğsü sıkıştı. Zaman geçtikçe, anıların giderek silikleşeceğini biliyordu ve bu his daha da ağırlaştı.

Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Bir gün ansızın, artık konuşamaz hale gelmek... Böyle bir şey olacaksa önceden haber vermeleri gerekmez miydi? Ne kadar bencilce olduğunu bilse de bu düşüncenin zihnini doldurmasına engel olamıyordu. Annesinin varlığını hep doğal saymış olmanın pişmanlığı şimdi gelip boğazında düğümlenmişti. O gün dizlerinin üzerinde duran kül kavanozunun sıcaklığı geldi aklına. Annesini hâlâ oradaymış gibi hissettiren o ılık ağırlık... Sessizce, ama kesin bir biçimde, dizlerinin üstünde yavaş yavaş soğuyup kaybolmuş ve bir daha geri gelmemişti.

Gözlerini kapatıp derin, uzun bir nefes verdi. Keşke bir kez daha bu kitabı okuyan annesinin sesini duyabilseydi. Annesi, haksız yere omuzlarına yüklenen borçları hangi duyguyla

üstlenmişti? Eşini o şekilde kaybettikten sonra nasıl ayakta kalabilmişti? Az da olsa bilmek isterdi. Sormak istediği daha ne çok şey vardı...

Kendisiyle ilgili de anlatmak istedikleri vardı. Gerçekte hâlâ sık sık kararsız kalıyor, korkuya kapılıyordu. Bu işi ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordu, tefrikanın ne zaman biteceği de meçhuldü. Sosyal medyaya bakmamaya çalışsa da o sözde intihal meselesi yüzünden orada burada haksız bir şekilde yerildiğini hissediyordu. Açıkçası korkuyordu. Kardeşi gibi bir ailesi olmadığı için zaman zaman yalnızlık da çöküyordu üstüne; geleceğe dair kaygıları vardı. Bütün bunları aslında annesiyle konuşmak isterdi. Annesiyle... daha çok konuşmak isterdi.

Tam o sırada, sanki biri adını fısıldamış gibi irkildi ve gözlerini açtı. Ortalıkta kimse yoktu, kiraz ağaçlarının altında yapayalnızdı. Güneş ışığının tonu bile değişmişti, alacakaranlık başlıyordu. Gökyüzü hâlâ maviydi ama başını kaldırınca güneşin belirgin biçimde alçaldığını gördü; gün, sessizce başka bir zamana geçiyordu. Elinde *Küçük Prens*'le farkında olmadan ayağa kalkmış buldu kendini. Az önce uzaktan, kedi miyavlamasına benzeyen ince bir ses duyduğunu sanmıştı. Birinin onu çağırdığı hissi belki de buradan geliyordu. Annesini kaybetmiş yavru kedilerin çıkardığı o titrek sese benziyordu. Sesin geldiği yöne döndüğünde, manzaranın en uç noktasında, göze çarpacak kadar belirgin tek bir sarkık dallı kiraz ağacının yükseldiğini gördü. Sıra halindeki ağaçlardan bariz biçimde farklıydı. Üstelik az önce orada böyle bir ağaç yoktu – bundan emindi.

Nedeni bilinmez, ayakları kendiliğinden o yöne doğru ilerlemeye başladı. Ne tuhaf bir ağaçtı bu. Dallarının duruşu kuşkusuz bir sarkık kiraz ağacına aitti ama renkleri... renkleri açıklanamazdı. Çiçeklerin rengi, tepe noktasında sisin içine karışır gibi bir beyazla başlıyor, aşağı doğru indikçe kızarıyordu. Yaramaz bir rüzgâr yaprakları savurdukça, koyu ve açık

kırmızılarla beyazlar birbirine karışıyor, tarif edilemez bir ara ton yaratıyordu. Erik ağaçlarında tek bir gövdede kırmızı ve beyaz çiçekler açtığını görmüştü, ama kirazda bu pek rastlanan bir şey değildi.

Yeniden bir miyavlama duyuldu. Bu kez az öncekinden biraz daha uzun, hem de kuşkuya yer bırakmayacak kadar gerçek bir kedi sesiydi. Ses ağacın ilerisinden geliyordu. Biraz daha ağaca doğru yaklaştığında bir binanın silueti gözüne çarptı. Sanki bir filmin sahnesi aniden değişmiş de yapı bir anda görüş alanına girmiş gibiydi. Tanıdık denemezdi belki ama tuhaf biçimde nostaljik bir ahşap binaydı. Uzaklardan, çok kısık bir klasik müzik tınısı geliyordu.

Kapının önündeki katlanır tabelada "Sakura" yazıyordu. Böyle tabelalarda çoğu zaman "günün mönüsü" ya da "işletmecinin notu" gibi şeyler tebeşirle yazılı olurdu; ama Mio'nun karşısındaki tabelada yalnızca o altı harfli kelime vardı. Kelimenin beyaz ve kırmızı çizgilerle üst üste yazılmış oluşuysa neredeyse tek süsü, tek nezaket kırıntısıydı.

Ne dükkânı olduğunu düşünmeye bile fırsat bulamadan, Mio kendini kapı kolunu tutarken buldu. Öyle yapması gerekiyormuş gibi hissediyordu. Sanki o kapıyı açmak dışında hiçbir seçeneği yoktu.

Bir an durup akıl yürütse, setin üstünde böyle bir dükkânın varlığı zaten başlı başına tuhaftı. Üstelik Mio henüz kapı koluna güç uygulamadan, kol sessizce dönmeye başlamıştı bile. Sanki onu bekliyormuş gibiydi. Kapı aralandığında melodi iyice netleşmişti, daha önce birkaç kez duyduğuna emin olduğu bir melodiydi bu. "Boléro" olmalıydı. Ağırbaşlı, dalga dalga ilerleyen bir akışı vardı. Müziğe eşlik eden bir kadın sesi duydu. Dua eder gibi bir tınısı vardı. Bu sesler, içerideki atmosfer ve kahve kokusuyla birleşince Mio'nun başını döndürdü adeta. Kapı eşiğinde durduğu yerde bir an dengesini yitirir gibi oldu.

"Ben, yıldızlardan birinde yaşayacağım. O yıldızlardan birinde güleceğim."

Kapının tam karşısında, omuz hizasında kesilmiş saçları düzgünce taranmış bir kız duruyordu. Yaşı on yedi on sekiz civarında olmalıydı. Üzerinde beyaz bir bluz ve bordo renkli bir jile vardı.

Kızın elindeki kitap, Mio'nun az önce okuduğu kitapla aynıydı: *Küçük Prens.*

"Böylece, geceleri gökyüzüne baktığında, bütün yıldızlar gülüyormuş gibi olacak."

Kız, elindeki kitabı kapatıp Mio'ya doğru döndü.

"Hoş geldiniz. Sizi bekliyorduk, Mio Kisanuki Hanım."

"Ne?" Kaşları istemsizce çatıldı. Bu kız adını nereden biliyordu? Üstelik buyurun diye işaret ettiği masanın üzerinde "rezerve" yazılı bir kart bile duruyordu. Mio telaşla başını kaldırıp mekânın içini bir kez daha süzdü. Kitapçı bir kafe miydi burası, yoksa kahvesi olan bir kitapçı mı? Nasıl adlandırılırsa adlandırılsın, ikisinden biri olmalıydı.

Genel havası bir kahve dükkânını andırıyordu ama her yerde kitap rafları vardı. Duvar kenarları zaten raflarla doluydu; büyük masaların üzerine cepkitapları ve çizgi roman boyutları için özel, küçük raflar bile yerleştirilmişti. Bar tezgâhının ucunda kitap tutacakları duruyordu. Elbette hepsi tıklım tıklım doluydu.

Mio o an, annesine ait *Küçük Prens*'i hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. Peki ya eşyaları? Bankta mı bırakmıştı? Ya öyleyse – telefonu, cüzdanı... Hepsi oradaydı.

"Merak etmeyin, kaybolmaz..." dedi kız.

Bir kez daha "Buyurun..." diye teşvik edilince, başka ne yapacağını bilemeden söyleneni yaptı. Artık düşüncelerinin okunmuş olmasına şaşıracak hali bile yoktu. Kitabı kısa süreliğine koltuğunun altına sıkıştıran kız, Mio'nun önüne bir bardak

altlığı ve peçete koyarken gayet rahat bir tonla konuşmayı sürdürdü.

"Güzel değil mi, *Küçük Prens*? Ben de bayılırım. Dünyada muhtemelen –evet– en çok okunan beşinci kurgu eser falandır diye düşünüyorum. Üstelik yayımlanalı daha yüz yıl bile olmadı. İnanılmaz. Kaynaklara bakılırsa yüzlerce dile çevrilmiş."

Sesi neşeyle doluydu.

"Çocuk edebiyatında belki de bir numara denebilir. Gerçi bu kitabın gerçekten çocuklara mı ait olduğu konusu epey tartışmalı. Basitçe 'resimli kitap' diye geçiştirilemez. Ama yazarın kendi çizdiği illüstrasyonların *Küçük Prens*'i son derece benzersiz kıldığı konusunda herkes hemfikir. Saint-Exupéry bu resimleri çizerken, arkadaşlarını yere uzandırıp model alacak kadar titiz davranmış. Hatta sayfada nereye, ne büyüklükte konulacağına kadar ince ince düşündüğü söylenir."

Kızın yüzündeki gülümseme hiç eksilmiyordu. Mio ise hâlâ şaşkınlığını üzerinden atamamıştı.

"Affedersiniz ama... Burası tam olarak neresi? Bir de siz benim adımı nereden biliyorsunuz?"

"Burası benim dükkânım. Bir kitapçı, ama müşterilere tanıttığımız kitap yalnızca bir tane. Aslında kahveyle birlikte özel bir zaman sunan, biraz tuhaf bir yer diyebilirsiniz. Adınıza gelince – bu çocuk söyledi bana."

Tam o anda, sanki işaret bekliyormuş gibi bir kedi aniden Mio'nun oturduğu masanın üzerine sıçradı. Meğer kızın hemen ayak ucundaymış. Bardak altlığıyla peçeteye ustalıkla değmeden Mio'nun tam karşısına yerleşen kedi, ön patilerini birleştirip ağırbaşlı bir biçimde oturdu. Bir alaca kediydi ama sıradan Japon kedilerine kıyasla tüyleri oldukça uzundu. Göğsünün bembeyaz olması, ona garip bir asalet katıyordu. Az önceki sesin sahibi olduğunu düşündü Mio, ama kedi henüz miyavlamadığı için emin olamadı.

"Adı Kobako. Aslında 'Kōbako', yani ilk 'ko'dan sonra uzatma var, ama söylemesi kolay olsun diye kısaltıyoruz."

Kız konuşurken kedi hızla gövdesini alçalttı, ön patilerini tamamen altına toplayıp tam bir Kōbako duruşu aldı. Tanışma niyetinde değildi belli ki. Ardından burnundan hafifçe "Hıh!" diye bir soluk verdi ve sessizce gözlerini kapattı.

"Uzun zamandır beraberiz, son zamanlarda sondaki 'ko'yu da düşürür olduk. Kedilerin isimleri zamanla kısalıyormuş; bu konuda bir teori var ve sanırım doğru. Kendileri de pek aldırmıyor gibi – değil mi, Koba?"

Ama alaca kedi gözlerini açmadı, kımıldamadı bile. İçinde bir anlam mı vardı bu halin, yoksa gerçekten uykuya mı dalmıştı – Mio anlayamadı.

"Yoksa memnun değil misin? 'Koba' fazla mı kısa oldu?"

Bu sözlere de tepki vermedi kedi. Bu kez kız kollarını kavuşturup burnundan kısa bir nefes verdi.

"Eh, kedi işte..." dedi omuz silkerek. "Neyse, asıl meseleye gelelim. Buraya gelmeniz... çok sık olur diyemem. Ama nadir de sayılmaz. Nasıl anlatsam..."

Kısa bir duraksamanın ardından hafifçe gülümsedi.

"Burası, diyelim ki, azıcık mucizeye ihtiyacı olanların davet edildiği bir mola yeri."

Alaca kedi gözünü aralayıp tekrar kapattı.

"Bir şeyi daha eklemeliyim..." dedi sakin bir sesle. "Burası, sizin dünyanızla doğrudan yan yana sayılmaz. Ama en doğru tarif şu olur herhalde: Onun arka yüzüne sıkıca tutunmuş bir yer." Bunu söylerken kız, yumruğunu ağzına götürüp öksürür gibi yaptı, ardından "Öhöm!" dedi. Mio, buna çok benzer bir hareketi mangasındaki bir sahnede çizdiğini hatırladı. Kız, Mio'nun bu düşüncesinden habersiz, bu kez bir parmağını kaldırarak devam etti.

"Şimdi, burasıyla sizin dünyanızın birbirine bağlanması için birkaç koşul var. Birincisi, kiraz mevsimi olması. Bu da

dışarıdaki o ağacın geçidin açılmasında önemli bir rol oynamasından kaynaklanıyor. Açıkçası bunun tam olarak nasıl işlediğini ben de bilmiyorum. Gardırobun arkası, bir masanın çekmecesi ya da sadece boynuzları kalmış bir rengeyiği kafası gibi – eskiden beri gizliden gizliye böyle bir görevi üstlenen pek çok şey vardır ya. Onlardan biri gibi düşünün."

Sonra kaldırdığı parmağın yanına bir tane daha ekledi.

"İkinci koşul ise sizin elinizdeki o kitabın tam olarak aynı bölümünü, tam olarak aynı anda, benim de Kobako'ya yüksek sesle okuyor olmam. Bu gerçekleştiğinde kapı bağlanıyor. Ama biraz daha sırrını açarsam, benim o bölümü okuyor olmam da aslında saf bir tesadüf değildi; bu çocuk oku dediği için okudum. Zaten burada zaman diye bir şey neredeyse yoktur. O yüzden aynı anda demek yerine, zamanın uyum sağladığını söylemek daha doğru olur."

Bu sırada kedi sonunda kısık bir sesle kısa bir miyavlama çıkardı. Sanki söylenenleri onaylıyordu. Bankta duyduğu sesle aynı mıydı, bunu anlamak mümkün değildi ama bütünüyle yabancı da gelmemişti. Mio yeniden kızla kedi arasında bakışlarını gezdirdi. Elbette bir cevap bulamadı.

Kız hâlâ tasasız bir gülümsemeyle duruyordu; gözlerini kocaman açmış olan kedi ise sanki gökte ve yerde yalnızca ben varım deyişinin vücut bulmuş haliydi. Kız bir kez daha yapmacık bir öksürüğün ardından konuşmayı sürdürdü.

"Şimdi, *Küçük Prens* adlı bu kitap aslında İkinci Dünya Savaşı'nın tam ortasında, 1943 yılında bir Noel yayını olarak planlanmıştı. Yazar Saint-Exupéry o sırada Amerika'da olduğu için, kitap aynı anda hem İngilizce hem Fransızca olarak yayımlandı. Çıkışının hemen ardından, *Mary Poppins*'in yazarı Travers bir eleştiri kaleme alıp bu kitabın iyi bir çocuk kitabının taşıması gereken üç temel özelliği bütünüyle karşıladığını söyleyerek övgüye boğdu. Bu üç özellik de şunlarmış:

En derin anlamıyla doğru olmak, açıklama yapmamak ve öğüt içermek."

"Affedersiniz..."

Mio, araya girmekten kendini alamamıştı.

"Anlattıklarınız gerçekten çok ilginç, ama... Ben şu an buna odaklanabilecek durumda değilim. Çantam için endişeliyim, buranın neresi olduğunu hâlâ bilmiyorum ve artık dönmem gerekiyor..."

Kızla kedi birbirlerine baktılar. Kedi, bir gözü kapalıyken yalnızca başını çevirdi; kız da buna üst üste başını sallayarak karşılık verdi. *Hangisi hangisinin sahibi acaba*, diye düşünmeden edemedi Mio.

"Kobako'nun söylediğine göre..." dedi kız. "Kitaplar hep bilinmeyen dünyalara açılan kapılar olarak betimlenir ya, bu benzetme aslında tam da gerçeği yakalıyor. Klişe dediğimiz şeyler bazen, hiç ummadığımız bir biçimde, meselenin özünü dile getirir. Bu da onun örneklerinden biriymiş."

Bunun üzerine kız, göğsünün önünde ellerini birleştirdi. Ama dirseklerini biraz fazla yana açtığı için, hareketi tuhaf bir biçimde Asya dağ halklarının selamına benziyordu.

"Şöyle söyleyeyim: Mucizeler, aslında sandığımızdan çok daha sık, çok daha farklı yerlerde meydana geliyor. Ama kim için, ne şekilde gerçekleşeceği son derece rasgele. Buna karar veren şey inanılmaz derecede kaprisli. İşin aslı, ben de bu kaprisin mağdurlarından biri sayılırım. Gerçi son zamanlarda, bunun bir şans olarak da görülebileceğini düşünmeye başladım ama... o noktaya gelmem epey zaman aldı. Burada gerçekten zaman akıyor mu, o ayrı mesele tabii."

Kız dudaklarını azıcık büzmüştü ama neşeli havası hiç kaybolmamıştı.

"Yani –benzetmek gerekirse– bu, satın almadığınız bir piyango biletinin size çıkması gibi bir şey. Öyle düşünün."

"Satın alınmamış bir bilet çıkmaz ama.." dedi Mio.

"İşte çıktığı için adına 'mucize' diyoruz ya..." diye karşılık verdi kız.

Kız burnundan bir nefes verdi ve yüzündeki ifade yumuşadı. Öncekinden farklı bir gülümsemeydi bu; şefkat, hatta annelik gibi kelimelerin yakışacağı bir tebessüm.

"Aslında sizi buraya davet eden ben değilim, beni seçen şeyle aynı olan bir şey. Belki de onun kimliği bu çocuk, ama bunu ben de bilmiyorum. Ve biz, az önce bu kitabı okurken sizin içinizde doğan dileği gerçekleştirmeyi... biraz planlıyor gibiyiz."

"Ne... ne demek istiyorsunuz?"

"Annenizin sesini bir kez daha duymak istediğinizi söylediniz. Daha çok bilmek, daha çok konuşmak istediğinizi."

Bunu gerçekten düşünmüştü. Ama sesli söylememişti.

"Düşünmekle söylemek arasında özde pek fark yoktur. Bir söz, doğduğu anda zaten vardır. Eksik olan yalnızca bedenidir."

"Siz... siz kimsiniz?"

"Kim olduğumuz sorulursa, bu tuhaf kitapçının sahibi ve onun kedisi deriz herhalde. Ama ben ve bu çocuk zaten birbirinden ayrılmaz iki parça gibiyiz, dolayısıyla pek fark etmiyor. Bu dükkânı da dahil ederek 'biz' diye düşünmeniz yeterli olur."

Bunu söylerken kız elini uzatıp adı Kobako olan üç renkli kedinin başını okşadı. Kedi başını oynattığı anda tasması göründü; üzerindeki plakada adı yazılıydı. Ardından memnun bir mırıltıyla tekrar gözlerini kapattı. Kızın yüzü göz kamaştıracak kadar aydınlanmıştı, sanki bundan daha mutluluk verici bir şey olamazmış gibiydi onun için.

Ve sonunda, kız son sözlerini söyledi.

"Bundan sonra olacaklar, mutlaka senin ilerleyebilmen için bir güç olacak. Kobako da seni bu yüzden buraya davet etti zaten."

Bunu söyledikten sonra kız, bu kez kedinin gözlerinin içine bakarak suskunlaştı. Anlamış gibi, kedi kısa bir mırıltı çıkardı.

O anda dükkânın içindeki hava bir anda gerildi. Mio ne zaman başladığını fark edememişti ki karşısındaki kızla kedinin görüntüsü yer yer bükülmeye, bozulmaya başlamıştı; eski lunaparklardaki her yanı aynalı odaları andıran bir görüntüydü bu.

"Ah, biraz başın dönebilir ama sorun yok. Her şey yolunda."

Sesi çatlayıp yer yer yankılanıyor, kimi yerde kırılıyordu ama yine de o kızın sesiydi bu. Mio, başı dönerken içinden, *buna biraz mı diyorsun*, diye söylenmeden edemedi. Aslında daha düzgün bir itirazda bulunmak isterdi ama o sırada artık boğazının yerini bile tam kestiremiyor, elini kolunu hissetmekte zorlanıyordu. Bedeni yavaş yavaş kendisine ait olmaktan çıkıyormuş gibiydi.

Bir sonraki anda Mio, yeniden *Küçük Prens*'in sayfalarına bakıyordu. İlk anda o banka geri döndüğünü sandı ama hemen yanı başında, kitabı yüksek sesle okuyan –ne kendisine ne de o kıza ait olan– bir ses kulağına dolunca anladı.

"İşte benim sırrım. Çok basit bir sır:
İnsan ancak yüreğiyle baktığı zaman doğruyu görebilir.
Asıl olan gözle görülmez."

Bu, tartışmasız annesinin sesiydi. Annesinin okuduğu satırları, küçük bir parmak sayfanın üzerinde büyük bir gayretle izliyordu. Bir an gecikmeyle Mio, o parmağı hareket ettirenin bizzat kendisi olduğunu fark etti.

"Tilki..."

Bunu söyleyen, çocukluğundaki kendisiydi, küçük Mio. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu ama sanki geçmişteki bedeninin içine girmiş, o zamanı bir kez daha yaşıyordu. Harflerin ve sayfanın, az öncekinden biraz daha büyük görünmesi de bundandı belki.

Tam o sırada saçlarının şefkatle okşandığını hissetti. Arkasını döndüğünde, başının üzerinden uzanan bir kol gördü. Bir adım ötede ise belleğinde çoktan silikleşmiş gençlik haliyle

annesi duruyordu. "Mio, anlıyorsun değil mi? Ne kadar akıllısın. Sen tilkiyi çok seviyorsun ya..."

Gülümseyen annesinin gözlerine yansıyan kendi yüzü, mutlu bir ifadeyle gülüyordu. İstemeden ona bakakalınca, annesinin elleri bu kez iki yandan yanaklarını kavradı ve yüzünü yaklaştırdı.

"Ne kadar güzel, ne kadar zeki. Bak bu, annenin en sevdiği kitap. İlk okuduğumda demek kelimeler böyle güzel olabiliyormuş diye düşünmüştüm. O yüzden edebiyat öğretmeni olmak istedim. Çok eski bir hikâye tabii."

Yanağına sürtünen o sıcaklığın gıdıklayıcı etkisiyle kahkahaya boğulduğunu fark etti. Yoğun bir mutluluk hissi vardı içinde. Orada, o anda bulunduğunu bütün açıklığıyla duyumsuyordu. "Tilki..." diyen aynı ses, konuşmaya devam etti. Bunu kendi mi söylemek istemişti, yoksa çocukluğundaki kendisi mi söylemişti, artık ayırt edemiyordu.

"Ben de bu kitabı çok seviyorum. Ama yılanı sevmiyorum. Çünkü korkunç."

Kendi sözlerini yeniden duyarken Mio, o yaşlarda bu kitaba ne kadar tutunduğunu, bir an bile elinden bırakmak istemediğini net biçimde hatırlıyordu. Dışarı çıkarken bile yanında götürür, neredeyse her akşam, hatta fırsat buldukça annesine okuması için yalvarırdı. Annesi de bir kez bile yüzünü ekşitmeden ona eşlik ederdi. Hikâyenin anlamını henüz tam kavrayamıyordu belki ama resimlere bakmak yetiyordu. Üstüne bir de annesinin o şefkatli, yumuşak sesi eklendi mi, bundan daha büyük bir mutluluk yoktu onun için.

Evet... Aslında ben, böyle dünyaları kendim de yaratmak istediğim için resim çizmeyi öğrendim.

Bu düşünce şimdi apaçık zihninde canlanıyordu. Resimle sözcüklerin birbirine karışarak ördüğü, başka hiçbir şeye benzemeyen tekil bir dünya. Mürekkebin gücüyle kâğıdın üzerinde ayağa kalkan bir evren. Bunu kelimelere dökebilecek hale

gelmeden çok önce bile, orada açılan o uzayın içine düşmüştü çoktan.

"Sizin ilk dönem işlerinizde, insanın beklemediği anlarda gerçeklikten bir adım dışarı kayıverdiği sahneler vardır ya... Ben oraları çok seviyorum. Öyle işler üretmenize yardımcı olabilmek beni inanılmaz mutlu eder diye başvurdum bu işe."

Bunu söyleyen Takahashi'ydi, asistanlık görüşmesinde. Kaç yıl geçmişti aradan? *Ama – evet. Demek ki benim çıkış noktam, Küçük Prens'miş.*

Tam bunu düşündüğü anda, az öncekiyle aynı sarsıntı geri geldi. Görüntü titreyip yerinden kayar gibi oldu; dünya bir an için ekseninden oynamışçasına bulanıklaştı.

Gözlerini açtığında Mio bambaşka bir sahnenin içindeydi. Yaşlı bir kadın annesine bağırıp çağırıyordu. Büyükannesi olmalıydı. Annesi o öfke selinin karşısında bile dimdikti, yanında babası başını öne eğmiş sessizce duruyordu.

"Sen hep iş güç diye evi boş bıraktığın için Toshiyuki de doğru dürüst bir iş tutamıyor!"

Gittikçe sertleşen büyükannenin sesi, yan odadaki Mio'ya kadar geliyordu. Mio kitabı yüzüne kaldırmıştı ama tek bir satır bile okuyamıyordu. Sözler kendisine söylenmiyordu belki ama içi dayanılmaz bir sıkıntıyla doluyordu.

"Kadın dediğin evinde durur, kocasını destekler. Sen böyle olduğun için Mio da evde kitaplardan başını kaldırmıyor, başka çocuklarla oynamıyor; içekapanık bir çocuk. Suratsızlığı da sana çekmiş. Kadın dediğin mutluluğu bunlardan farklı şeylerde arar, küçük yaştan daha kız gibi olup bir an önce evlenmesi..."

"Lütfen susar mısınız?"

O ana kadar susmuş olan annesi, büyükannesinin sözünü kararlı bir biçimde kesti.

"O çocuğun kendi mutluluğu var. Geleceği, hayatı var. Buna karışmak size düşmez."

Büyükannesinin dili bir an tutulmuş olmalıydı, sonra öfkeyle yeniden konuşmaya başladı; babası daha da bocaladı. Annesi ise hâlâ sakin, büyükannesinin gözlerinin içine bakıyordu.

Mio usulca yerinden kıpırdayıp yan odadan annesine baktı. Omuzları dimdikti, her zamanki gibi.

Sonra Mio, çoktan unuttuğunu sandığı anların içine yeniden düştü. Annesinin elini tutmuş yürürken, arkasına dönüp onlarla gelmeyen babasına şaşkınlıkla bakmıştı. Annesinin öfkeyle babasına çıkıştığı an vardı. Başını öne eğmiş babanın karşısında, ağlamamak için kendini zorla tutan annesi vardı. Hepsi birbiri ardına, sanki hiç silinmemiş gibi geri geliyordu.

Bu, annemin hayatıydı. Ve ben, onu hep en yakından izlemiştim.

Annesinin, ona kitap okurken uykusu gelen Mio'ya, kendi kendine konuşur gibi fısıldadığı bir an da vardı.

"Her zaman başın dik yaşayabilmek... Ben bunu hep önemsedim. Size karşı utanılacak biri olmamak için."

Annesinin öldüğü haberini aldığında aklına üşüşen sözlerdi bunlar. Devamı da vardı.

"O yüzden, Mio, bundan sonra neler yaşarsan yaşa, dilerim hep başın dik olur."

Bunu söyledikten sonra annesi, sevgiyle Mio'nun saçlarını okşamıştı. Başı dik yaşamak – Mio bu sözleri yeniden, derinlemesine içine çekti.

Bir sonraki sahnede ortaokul forması üzerindeydi. Oturma odasında, duvara yaslanmış halde uyuyakalmıştı. Kardeşinin başı dizlerinin üzerindeydi. Anlaşılan Yoshihiro'yu uyutmuş, sonra kendisi de olduğu yerde sızmıştı. Yanında, gelişigüzel bırakılmış *Küçük Prens* ters dönük duruyordu. Formasını bile çıkarmamış olması... Üzerini değiştirmeyi unutacak kadar yorgun olmasına şaşacak gibi oldu; ama hemen ardından, bunun

büyük ihtimalle babasının cenaze günü olduğunu anladı. Çünkü mutfaktan çıkan annesi de siyah yas kıyafetleri içindeydi. Gözlerini açan Mio, kardeşini uyandırmamaya dikkat ederek usulca doğruldu; annesine ne demesi gerektiğini düşündü, diyebileceği bir cümle aradı. Annesi ise sanki bunu hiç fark etmiyormuş gibi, yan taraftaki yuvarlak masanın üzerindeki çay fincanlarını, kül tablasını toparlamaya koyulmuştu. Elinin titremesini gizlemeye çalıştığı belliydi; hareketleri, bakanın içini ürpertecek kadar güvensizdi.

Yakınındaki bir minderi çekip kardeşinin başını özenle onun üstüne yerleştirdi. Titreyen annesi nihayet ayağa kalktı ve sendeleyen adımlarla mutfağa geri döndü. Cenazeden sonra yüzleri ve tavırları sert bazı insanların eve gelip yüksek sesle konuştuklarını hatırladı. Bunu hatırlayanın "şimdiki Mio" mu, yoksa o zamanki genç hali mi olduğunu bilemedi.

Yine de annesi için endişelenip sessizce ayağa kalktığı anda, mutfaktan daha büyük bir gürültü duyuldu. Bir şey yere düşmüştü. Mio telaşla koştu; annesi, çatlamış cam bir soya sosu şişesinin önünde yere çömelmişti.

"Anne, iyi misin? Elini kesmedin ya?"

Bir bez kapıp koştu, tahta zemine saçılan soya sosunu hızla silmeye başladı. Zaten pek temiz denemeyecek bez, gözlerinin önünde iyice koyulaştı.

Ama annesi kımıldamadı. Neredeyse duyulmayacak bir sesle, "Özür dilerim..." diye mırıldanıp bakışlarını kaçırdı.

"Artık... artık gücüm kalmadı. O tek başına kaçıp gitti. Ben tek başıma... yapamam ki. Mio, ne dersin, üçümüz birden babanın yanına..."

Annesinin gittikçe sönükleşen sesi, Mio'nun beynine kan sıçratmıştı.

Hayır. Bu... benim tanıdığım annem değil.

Annem daha...

Sözler kendi kendine dönüp dolaştı; Mio kendini annesinin karşısında dimdik ayağa kalkmış buldu. Kardeşi hâlâ uyuyordu. Soya sosu şişesini masanın üstüne koydu, sonra çömelmiş annesine yukarıdan baktı. Bunu yapmak isteyenin geçmişteki kendisi mi, yoksa şimdiki kendisi mi olduğunu artık ayırt edemiyordu.

"Saçmalama! Öyle değil. Bu sen değilsin. Sen... cimriydin, hep acayip serttin, evin bütün işini bana yaptırırdın, benimle ilgilenmezdin, hiç de nazik değildin, hep başkalarının çocuklarını düşünürdün – ama yine de hep güçlüydün. Zayıflığını göstermezdin. Çünkü söylemiştin ya! Başın dik yaşamak istiyordun, değil mi? Bunu hep önemsedin, değil mi? O zaman... her zamanki annem ol!"

Annesi başını ağır ağır kaldırdı. Yüzündeki ifade şaşkınlıkla çaresizlik arasında asılı kalmıştı.

"Ne? Sen... Mio musun? Gerçekten mi?"

O an Mio'nun içinde bir şey çözüldü. Sanki yıllardır tutulmuş bir set birden yıkıldı; içindeki su taşarak her şeyi önüne katıp geçti. "Çünkü... çünkü, çünkü, çünkü, çünkü!"

Çocuk gibi ağlamaya başlamıştı. Hayır, çocukluğundaki kendisi inat edercesine hıçkıra hıçkıra bağırıyor, nefesi kesilene kadar ağlıyordu. Annesi donup kalmıştı. Sonra o kamburlaşmış sırtını azıcık doğrulttu. Mio bunu görür görmez, o incecik bedenine can havliyle sarılmıştı bile. Sarıldıkça daha da yüksek sesle ağladı. Böyle bir şey gerçekten olmuş muydu? Şimdiki benliğinin bir köşesi uzaklardan kendine soruyor gibiydi. Yok... sanki olmuştu.

Derken kardeşi de ağlama sesine uyandı. Gözlerini yumruklarıyla silerek, hıçkıra hıçkıra yan odadan çıktı. Tereddüt etmeden annesine öte yanından sarıldı. Annesi, iki çocuğu birden kollarının arasına alıp sıkıca sararken yüzü kararlılıkla gerilmişti.

"Evet... doğru. Pes etme lüksüm yok. Mio'yla Yoshihiro var çünkü..."

Bu ses, az önceki annesinin sesiyle hiç aynı değildi. Sert ama dimdik, içi dolu; hep duyduğu, bildiği annesinin sesiydi.

"Kaybetmeyeceğiz... değil mi?"

Bu sözle birlikte daha sıkı sarıldı onlara. O anda annesinin duygusunun, bir şey olup da bedenine aktığını hissetti. Belki de gerçekten aktarılmıştı.

Başınız dik yaşayabilesiniz diye, anneniz elinden geleni yapacak.

Annesinden gelen bu duyguyu kendi içinde kelimelere dökerken, Mio'nun zihninin bir köşesinde az önceki kızın sözü yankılandı: "Söz, doğduğu anda zaten oradadır."

Ve bunun belki de tam olarak böyle bir şey olduğunu düşündü. Demek... ben bu kadar çok sevgi görmüşüm...

Tam o anda, bir yerlerden yine bir kedi miyavlaması duydu.

Bu ses, sanki görünmez bir işaretmiş gibi, onu sımsıkı saran kolların ağırlığını hafifletti. Annesinin sarılışı inceldi, belirsizleşti; dokunuş çözülür gibi oldu. Yine de o sıcaklık tamamen kaybolmamış, omuzlarında asılı kalmış gibiydi. "Eee, nasıldı? Hımmm... başlık bulacak olsak, mesela 'alacakaranlık vaktinde kısa bir rüya' fena değil, değil mi? Hocam, bir gün o isimle mutlaka manga çizin. Kesinlikle dükkâna koyarım."

Karşısında yeniden, bordo renkli jilesiyle o kız ve alaca kedi vardı. Kız başını muzipçe eğmişti; yüzündeki gülümseme ilk ankiyle tıpatıp aynıydı. *Demek ki bu kızın bilmediği hiçbir şey yok*, diye düşündü Mio. Ya da her şeyi gören aslında kedi miydi? Ama bunun cevabını düşünerek bulması mümkün değildi.

"Artık asıl yerinize dönmeniz gereken vakit geldi diye düşünüyorum. Bu mevsimde sabah ve akşam hâlâ serin olur. Ne olur üşütmeyin. Ah, elbette ücret almıyoruz. Yalnızca bizi ve bu dükkânı unutmasanız yeter. Dükkânın adı Sakura."

Kız derin bir reveransla eğildi. Aynı anda, masanın üzerinde hâlâ kōbako duruşundaki alaca kedi de "öyle işte" der gibi bir

kez miyavladı. Ardından, bir yerlerden bir kitabın pıt diye kapanma sesi duyuldu.

***

Birden irkilerek gözlerini açıp etrafına baktığında, Mio kendini en baştaki yerde, kiraz ağaçlarının altındaki o bankta buldu. Az önce gördüğü o tuhaf, sarkık dallı ağaç yoktu. Onun yerine, tam çiçeklenmiş, sıradan bir kiraz ağacı duruyordu. Nehir kenarındaki setin üzerindeydi yine. Çantası dizlerinin üstündeydi; içinden *Küçük Prens*'in köşesi görünüyordu. Yanında da boş kahve kutusu ile onigiri ambalajını koyduğu market poşeti, bıraktığı gibi duruyordu.

Rüya mıydı?

Ama rüya denemeyecek kadar gerçek, her şey fazlasıyla canlıydı. O tuhaf kiraz ağacının çağrısı, gizemli kitapçıyı buluşu... Kedi sesine dönüp kapıyı fark edişi... Kahve kokusu ve sakin müzikle dolu dükkâna adım atışı... Kızdan Saint-Exupéry hakkında dinledikleri... Ve annesiyle kendisine ait geçmiş sahneleri, sanki gerçekten oradaymış gibi yeniden yaşayışı...

Çantasının içinde telefon titredi. Takahashi'den bir mesaj gelmişti.

"Hocam, iyi misiniz? Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen söyleyin. Herkes sizin için endişeleniyor. Ayrıca editörlükten de yeniden geçmiş olsun mesajı geldi. Eski editörünüz Tachibana Bey de aradı; işleri kafanıza takmamanızı söylediğini iletmemi istedi."

"Teşekkür ederim..." diye fısıldadı kendi kendine ve aynı şekilde cevap yazdı.

Evet. Başını dik tutmalıydı. Yoksa annesinin yüzüne bakacak yüzü olmazdı.

Belki her şey gerçekten bir rüyaydı. Ama bu onu rahatsız etmiyordu. Gözlerini kapattığında annesinin sesini hâlâ duyabiliyor, sırtında annesinin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu. Bu kadarı yeterdi.

Fark ettiğinde güneş çoktan batmıştı bile. Kiraz çiçeklerinin arasından görünen akşam göğünde, tek bir yıldız –akşam yıldızı– alışılmadık bir parlaklıkla yanıyordu. *Belki annem oradadır*, diye düşündü. Öyle olmasını diledi.

Ve eğer öyleyse, annesi orada gülümsüyor olmalıydı.

Ne olur, başın dik yaşayabilesin...

Sanki annesi oradan bir kez daha böyle söylemişti. Ve Mio, işte o anda, annesinin bu dünyadan gerçekten göçüp gitmiş olduğunu idrak etti. Gözpınarlarına yaş doldu ama silmedi. Silmek istemedi.

Seyrek seyrek savrulan açık pembe kiraz çiçeklerinin ortasında bir süre öylece kaldı; tek bir ses çıkarmadan, yalnızca omuzları hüzünle titreyerek.

Sonunda ağlayabildim, diye düşündü.

***

"Sıradaki Müşteri"

Üçleme vuruşlarını da içinde barındıran üç zamanlı ritim, kahvenin yükselen dumanını titretiyordu. Sanki bu ritme eşlik ederek dans ediyormuş gibi bir kıvraklıkla, genç kız elinde *Küçük Prens*'le hafifçe dönerek kedinin oturduğu masaya sırtını verdi.

"Hey, Kobako!"

Kitaplığa kadar ilerleyen kız, kediye seslenirken kitabı ait olduğu yere geri koydu. Yüzü kitaplığa dönüktü; ama hareketlerinden, kitabın en küçük köşesinin bile kıvrılmaması için ne kadar özen gösterdiği açıkça belliydi.

"Biliyor musun?" dedi. "Bu kitabı her açtığımda hep aynı şeyi düşünüyorum. Bizimkisi nasıl bir ilişki acaba... Hangimiz hangimizi evcilleştirdi?"

Kedi cevap vermedi. Esnemeye bile yeltenmedi.

"Eh, neyse..." diye mırıldandı kız.

Kitabı yerine koyduktan sonra, bu kez diğer kitapların sırtında parmaklarını gezdirmeye başladı. Tam o sırada kedi miyavladı. Biraz uzun, sanki itiraz eder gibiydi.

"Ne var?"

Kız ellerini beline koyup kediye döndü. Masaya kadar ilerledi; yalnızca üst gövdesini eğerek yüzünü kedinin tam hizasına indirdi.

Kedi burnunu hafifçe kaldırarak karşılık verdi.

"Ne yani, bu sefer önce masayı mı oynatacağız?"

Kedi kısa bir miyavlamayla, aynen öyle der gibi onayladı kızı.

"Ortada boşluk açacağız yani? Epey iş bu ama.."

Kısa bir iç çekişler birlikte kız, kedinin buyurduğu işe koyuldu. Sandalyeleri çekti, masaları kaydırdı. Her hareketinde, dükkânın dört bir yanına yerleştirilmiş tekli vazolardaki kiraz çiçeği dalları hafifçe sallanıyordu.

Kısa sürede, mutfak tezgâhının önünde, küçük bir sahneyi andıran boş bir alan ortaya çıktı. Yalnızca yapraklar, o küçük meydanın orasında burasında dağınık halde duruyordu. Elinin tersiyle alnını silen kız, yeniden kediye döndü.

"Ne güzel hayat! Sen söyleyip geçiyorsun."

Kedi başını iyice gövdesine gömmüş, kusursuz bir kutu halini almıştı. Gözleri de sımsıkı kapalıydı.

"Görünen o ki evcilleştirilen taraf benmişim."

Bu serzeniş mi yoksa kendine takılma mı olduğu belirsiz sözleri sesli dile getirdikten sonra, kız nihayet bir sonraki kitabı aramaya geri döndü.

Önce *Küçük Prens*'i yerine koyduğu rafı baştan aşağı bir kez daha taradı. Sonra bir sonraki raf, bir diğeri, bir başkası... Parmakları durmaksızın ilerliyordu. Arada bir gözüne bir kitap takıldığında duruyor, yalnızca başını çevirerek kedinin tepkisini yokluyordu. Ama üç renkli kedi Kobako'nun onaylayacağı kitabı bulmak kolay görünmüyordu.

Ta ki arama, dört kişilik masanın üstünde duran, çoğunlukla büyük boy kitapların yer aldığı rafa ulaşana kadar. Kızın parmakları, boyutuna göre pek de kalın sayılmayacak bir kitabın sırtına değmek üzereyken, tam o anda kedi kısa ve net bir ses çıkardı:

"Miyav!"

Kız başını çevirdi. Kedi artık başını kaldırmış, gözlerini kocaman açmıştı. Kızın yüzüne memnun bir gülümseme yayıldı.

"Anladım. Sıradaki bu. Ben de bunu epey severim."

Kız kitabı raftan yavaşça çekti. Önce iki eliyle, neredeyse törensel bir ciddiyetle kavradı; ardından yüzünün hizasına kaldırdı. Kapakta *On Gece Düşleri* yazıyordu. Büyük puntolu baskıydı. Kitabı tek eline alıp her zamanki sahte boğaz temizlemesini yaptıktan sonra, son derece ciddi bir edayla açtı.

"Güneşin doğacağını biliyorsun.
Sonra batacağını da.
Yeniden doğacak, yeniden batacak.
Kızıl güneş doğudan yükselip batıda kaybolurken...
Benim için bekleyebilir misin?"[1]

Dükkânın dört bir yanında, tekli vazolardan sarkan kiraz çiçeği dalları, sanki kızın sesine kulak kesilmiş gibi usulca sallanıyordu. Zaman zaman, hatırlamış gibi bir çiçek daha kopuyor, zarif bir spiral çizerek yere doğru süzülüyordu.

Ne zaman ortaya çıktığı belirsiz, dükkânın en arka köşesindeki koltukta bir gölge dalgalandı. Sanki görünmekle görünmemek arasında kararsız kalmış gibiydi. O gölge de kiraz çiçekleri gibi okunanları dinliyor olmalıydı; kızın sesine uyumla bazen koyulaşıyor, bazen yeniden incelip duvarın içine doğru çekiliyordu. Üç renkli kedi gözleri kapalıydı.

"Boléro" hâlâ çalıyordu.

1 *On Gece Düşleri*, Natsume Sōseki, "Birinci Düş"ten bir pasaj. (ç.n.)

İKİNCİ BÖLÜM

"Demek Yüz Yıl Çoktan Gelmiş"

Camın ardından, yaprakların arasından sıyrılıp doğrudan içeri vuran güneş ışığı gözlerini istemsizce kısmasına neden oldu. Göz kamaştırıcı demek yetmezdi; hazırlıksız yakalanmıştı. Bir anlığına bile görüşünün bembeyaz kesilmesi ihtimali, insanın içine gerçek bir korku salıyordu. Ya bir maymunu, bir geyiği –olmadı bir taşı ya da devrilmiş bir ağacı– gözden kaçırırsa... Böyle bir düşünce bile ensesinde soğuk bir ürperti dolaşmasına yetiyordu. Hemen art arda gözlerini kırptı, çenesini sıktı ve parmağıyla önünü işaret ederek görüşünü kontrol etti. Bu hareketler silsilesi artık onda refleks haline gelmişti.

Dağların arasından ilerleyen tren, yer yer ağaçların oluşturduğu bir kemerin altından süzülüp geçerdi. O anlarda elleri, kontrol kolunu farkında olmadan daha da sıkı kavrardı. Bu, herhangi bir tehlikeye karşı her an müdahale etmeye hazır olmanın içgüdüsüydü. Tonlarca ağırlıktaki bir aracın ve içindeki sayısız insanın hayatının kendi ellerinde olduğu düşüncesinin içinde yarattığı ağırlık, hafife alınacak gibi değildi. Üstelik kaçınmanın neredeyse imkânsız olduğu bir durumda, yapılabilecek tek şey sürekli olarak ilerisinin de ilerisini kollamaktı; başka bir çaresi yoktu.

Yine de dağlar arasındaki bu hattı sürmenin yarattığı gerginlik Shingo'ya nedense hoş gelirdi. İlkbaharın sonlarından yaz başına uzanan dönemde, manzaraya adeta hükmeden genç yaprakların o parlak yeşili, yaz ortasının acımasız güneşi karşısında kısa sürede gücünü yitirir, yorgun düşerdi. Derken bir bakarsınız, sarı ve turuncu lekeler orada burada belirmeye başlamış, ardından göz açıp kapayıncaya dek yerlerini koyu kızıllara, göz alıcı altın tonlarına bırakırlardı. Çok geçmeden de bu kez hepsinin üstünü gümüş beyazı bir örtü kaplardı. Mevsimlerin dönüşümünü böylesine açık seçik gözle izleyebilmek de bu ülkenin güzel yanlarından biriydi.

Tren yavaş yavaş istasyona yaklaşıyordu. Dağın eteğinde kurulu bu istasyonda, rayların karşı tarafında –istasyon binasının tam tersine düşen yamaçta– hafifçe yükselen bir noktada dağ kirazlarının oluşturduğu bir topluluk vardı. Bahar geldiğinde, manzarayı gerçekten de olağanüstü bir güzellikle süslerdi kiraz ağaçları. Bu görüntü kulaktan kulağa yayılmış, bir dönem burası turistik bir cazibe merkezi olarak bile epeyce insan çekmişti.

Shingo'nun kullandığı tren, her zamanki gibi milim şaşmadan perona süzüldü ve tam durması gereken noktada hız göstergesi sıfırı gösterdi. Planlanan duruş süresi beş dakikaydı.

Peronun güvenliğini kontrol ettikten sonra, Shingo frenleri bir kez daha teyit edip trenden indi. Ardından omuzlarını gevşetmek istercesine olduğu yerde kollarını olabildiğince yukarı kaldırıp gerindi. Henüz sabahın erken saatleri olduğundan, çevre yoğun bir sisle kaplıydı. O meşhur dağ kirazları da şimdi bütünüyle bu beyazlığın içinde kaybolmuştu. *Yazık*, diye düşündü ve istemsizce turnikelerin ve istasyon binasının bulunduğu karşı tarafa döndü.

Tam o sırada, ansızın esen bir rüzgâr sisi bir anda dağıttı ve orada duran yapının tüm silueti gözlerinin önüne serildi. Çok sayıda penceresi olan, ahşap kaplamalı, Japon tarzı bir bina;

yeşil renkli üçgen bir çatı. Tepe noktasında ise bronzdan bir rüzgârgülü –bir horoz figürü– duruyordu...

Bir dakika. Böyle bir bina... Daha önce hiç görmedim. En azından bu hatta böyle bir istasyon yok. Zaten istasyon binasına da pek benzemiyor.

Kuşkuyla bakarken, turnikelerin hemen yanındaki bankta oturan bir siluet fark etti. Gözlerini kısmasına bile gerek yoktu. Karısı Yuriko'ydu.

"Hey, sen! Burada ne işin var?"

Şaşkınlıkla seslendi. Karısı yerinden kalkıp ona döndü, dudakları kıpırdadı – bir şeyler söylüyordu. Ağzını açıp bir şeyler söyledi. O anda sis yeniden hızla yoğunlaşmaya başladı. Karısına doğru uzattığını sandığı kolunun, bileğinden sonrası gözden kaybolmuştu. Bir anlık şaşkınlığın ardından içini kemiren bir telaş kapladı. Hareket saatini bildiren zil çalmaya başlamıştı.

Yuriko ne diyordu?

Acele etmezse... yoksa... yetişemeyeceklerdi.

Buna bir hafıza oyunu denebilirdi belki ve gerçekte var olmayan bir dünyaydı; ama Shingo'nun kırk yılı aşkın süredir defalarca yaşadığı deneyimler, rüyasında en ince ayrıntısına kadar yeniden canlanmıştı. Üzerine gelen rayların hızı, trenin bedenindeki titreşimi, o ritmik sesler... Sırayla beliren çalılıklar, yaprakların tonu, rayların eğimi, virajların kıvrımı... En son ortaya çıkan, istasyon binası hariç, hepsi onun bir makinist olarak gözleriyle gördüğü, kulaklarıyla işittiği şeylerle bire bir örtüşüyordu.

Ama uyandığında rüya gördüğünü tamamen unutmuştu. Dahası, makinistlik mesleğinden çoktan emekli olduğunu dahi doğru düzgün kavrayamıyordu. Gözlerinin kenarında biriken yaşların nedenine dair de elbette en ufak bir fikri yoktu.

Shingo'nun şu anda yaşadığı odada, batıya bakan büyükçe tek bir pencere vardı. Yaz akşamlarının acımasız batı güneşi

zaman zaman canını sıksa da dışarıyı bu kadar net görebilmek yine de büyük bir nimetti. Üstelik tesisin o tarafı dağa bakıyordu. Mevsimden mevsime kılık değiştiren doğanın manzarası insanın içine işliyordu. En azından zamanın hâlâ akmakta olduğunu, sessizce ama açıkça hatırlatıyordu bu manzara.

Shingo doğruldu. Önce yavaşça ayaklarını yere indirip yatağın kenarına oturdu, sonra iki elini dizlerinin üzerine koyup derin bir nefes verdi. Akciğerlerinin ve kalbinin hâlâ düzgün çalıştığına bir kez daha şükretti. Ardından sağ elini dizinin üzerinde açıp kapattı, bunu beş kez kadar tekrarladı. Bir sorun yoktu. Sonra aynı denemeyi sol eliyle yaptı. Bazı parmaklarda gücün tam iletilmediğini hissetse de bir zaman öncesine kıyasla durum epeyce iyiydi.

Ayağa kalkmaya yeltendi ama hemen başaramadı. Sol bacağı hâlâ güven vermiyordu. Yatağın başucunda olması gereken baston, nedense bu sabah ortalıkta yoktu. Gerçi işin aslı basitti; devrilmiş, yere düşüp yuvarlanmıştı sadece. Kaşlarını çatıp öne doğru eğilerek bir eliyle bastona uzandı, güçlükle kendine doğru çekti. Böylesine basit bir hareketin bile bu kadar vakit alması insanın canını sıkıyordu.

Bastonundan destek alarak ağır ağır odadaki lavaboya gidip yüzünü yıkadı. Ardından dikkatle aynaya bakarak elektrikli tıraş makinesini yüzünde gezdirdi. Dişlerini kahvaltıdan sonra fırçalayacaktı. İlaçları da... Onları da söylenildiği gibi almak zorundaydı, ne işe yaradıklarını zerre kadar bilmese bile.

Saçını taradıktan sonra bir kez daha yatağın kenarına oturup nefesini düzenledi; ardından tekrar ayağa kalkıp giyinmeye başladı. Pijamasını çıkarıp gelişigüzel yatağın üzerine bıraktı. Gömleğini giydi, kravatını bağladı. Buraya kadar her şey yolundaydı. Ama pantolonu giymek zaman alırdı. Her seferinde bir bacağını geçirip oturup nefeslenmek zorunda kalıyordu. Çorap giyerken de öyle.

Son olarak askıda duran, altın düğmeli üniformayı sırtına, şapkasını da kafasına geçirdi.

Bir anda tüm bedeni toparlanmış gibiydi. Az önce yataktan kalkarken bastona ihtiyaç duyduğunu bile hatırlamıyordu artık. Shingo'nun zihni şu an sadece tek bir düşünceyle doluydu: Kahvaltı vakti.

Yemekhane birinci kattaydı. Oraya asansörle inecek, indikten sonra sağa dönecekti. Bundan emin olmalıydı, her detayı zihninde tekrarladı. Yemek kokuları burnuna dolunca içi biraz olsun rahatlamıştı. O tarafa döndüğünde, dağıtım tezgâhının önünde çoktan bir kuyruk oluşmuştu. Arkadan bakıldığında herkesin saçı bembeyazdı. Gerçi aralarında, her ne düşünceyleyse, saçlarını mora boyamış biri de vardı. Sadece ensesine bakarak kim olduğu hemen anlaşılırdı; bu tesiste onun gibi bir başkası yoktu. Adı... adı neydi? Eh, biliyordu aslında. Ama yüzü hiç gözünün önüne gelmiyordu.

Gerçi, hatırlamak zorunda da değildi. Zaten tanıdığı biri miydi ki? O renk saç...

Çok geçmeden sıra Shingo'ya geldi. Mönü herkes için aynıydı. O sabah masada pirinç lapası, et suyuyla hazırlanmış rulo omlet, ızgara somon, koyu sosla pişirilmiş deniz yosunu ve yaprak turşusu vardı.

"Ah, büyükbaba, yine o kıyafetle gelmişsin. Artık kuru temizlemeye vermenin vakti gelmedi mi?"

Yemek dağıtan kadın personelden biri, lapayı tabağına koyarken ona seslenmişti. Göğsündeki isimlikte "Matsumoto" yazıyordu. Uzun boyluydu; şapkanın altına topladığı saçlarının bile epey uzun olduğu anlaşılıyordu. Yüzünde insanın içini ısıtan, capcanlı bir gülümseme vardı. Etrafa neşe saçıyordu adeta.

Ama tam tersine, kadının bu hali Shingo'nun keyfini kaçırdı. O fazlasıyla rahat, fazlasıyla içli dışlı tavır gözüne batıyordu. Bir de "büyükbaba" diye hitap etmesi... İşte o hiç hoşuna

gitmemişti. Sanki yaşlı erkekleri tek bir kelimeyle sınıflandırıyor, böylece kim olduklarını tek tek hatırlamasına da gerek kalmıyordu. Karşısındaki genç kadın personele bakarken, içindeki hoşnutsuzluk gitgide büyüdü.

Bu tür duygularını dizginleyemeyip insanların ortasında öfke nöbeti geçirdiği de olmuştu. Hem de bir iki kez değil. Ama sonrasında neye kızdığını bile hatırlamaz hale geliyordu. Onu asıl öfkelendiren de buydu. Hatırlayamadığı şeyler gün geçtikçe artıyordu. Üstelik anılarının bir yerde, hemen yanı başında durduğunu hissediyordu. Daha doğrusu, öyle olduğuna inanmak istiyordu. Orada olmaları gerekiyordu çünkü. Ama ne zaman elini uzatsa, parmakları boşluğa değiyor, anılarını çekip çıkaramıyordu. Shingo, bu sabah da içini kemiren bu çaresizlik duygusunu iliklerine kadar hissetti.

Yine de Matsumoto'ya hafifçe başını eğip selam verdi sadece, hiçbir şey söylemeden de tepsiyi aldı. Boş bir yer aramak için döndüğünde, arkasında kalan genç kadının yüzünün bir anlığına gölgelendiğini fark etmedi. Mutfağın arka tarafındaki başka bir erkek personel ona, "İyi misin, Mai?" diye seslenmişti. Kadın hemen gülümsemesini tazeleyip "İyiyim..." dedi. Ardından, "Her zamanki gibi işte..." diye ekledi. Ama bunların hiçbiri Shingo'nun dikkatine ulaşmadı bile.

Yemekhanede sağdan soldan konuşmalar, araya karışan kahkahalar yükseliyordu. Shingo ise boş bir masa bulup tek başına oturdu, kimseye bakmadan, sessizce yemeğini yedi. Bitirdiğinde tertemiz sıyırdığı tabakların önünde ellerini birleştirip, "Teşekkürler..." diye hafifçe mırıldanıp başını eğdi. Tabakları tezgâha bıraktıktan sonra yemekhanenin köşesindeki lavaboya yöneldi. Aynaya bakıp yüzünü dikkatle inceledi. Bir sorun yoktu; sakalı düzgünce kesilmişti. Şapkasında da göze çarpan bir leke yoktu. Dişlerini fırçalamadan önce ilaçlarını içmesi gerekiyordu.

Tam o noktada, az önce gerçekten kahvaltı yapıp yapmadığını bir anda hiç hatırlayamaz oldu; afalladı. Birine mi sormalıydı? Ama kime soracaktı ki? Böyle bir şey nasıl sorulurdu?

Bakışı istemsizce yemek dağıtım tezgâhına kaydı. Orada, kahvaltı saatinin sona erdiğini bildiren bir yazı yanıp sönüyordu.

Doğru ya, kahvaltı saatinin bitmesine az kalmıştı. Evet, büyük ihtimalle yemişti... Öyle olmalıydı.

Az önceki kadın görevli tezgâhın arkasından çıktı, Shingo'yu fark edince ona doğru el salladı. Gençliğin verdiği bir şey miydi bilinmez, göz alıcı bir gülümsemesi vardı.

Shingo da istemeye istemeye karşılık verdi. Aynada görse tanımayacağı bir gülümsemeydi bu – zayıf, güçsüz, insana güven vermeyen. Ama Shingo'nun bunu fark etmesi elbette mümkün değildi. Kahvaltıyı bitiren sakinler oyalanmadan birinci kattaki büyük salona geçti. Orada büyük bir televizyon vardı. Ses seviyesi makul bir yükseklikte ayarlanmıştı ama asıl önemlisi, ekrandaki altyazılar büyük puntolarla yazılmıştı; yaş almış gözler için bundan daha makbule geçen bir şey olamazdı. Kanal çoğu zaman gezi programlarına, eski şarkıların derlemelerine ya da go ve shogi[1] derslerine ayarlanırdı. Elbette sumo sezonu geldiğinde, öğleden sonra başlayıp akşam altıya kadar süren tüm karşılaşmalar aralıksız yayınlanırdı.

Ama o gün büyük ekrandaki yabancı bir belgeseldi. Sahnesi Amerika'ydı. Başrolde ise ülkenin 66 numaralı ulusal yolu, namı diğer "Route 66" vardı. Shingo, ön tarafta boş bir koltuk bulup yerleşti.

66 numaralı yol, Amerika'nın orta batısını batı kıyısına bağlayan ilk ana arterdi; Steinbeck'in sinemaya da uyarlanan *Gazap Üzümleri* romanının geçtiği yer olarak da ün salmıştı. Aynı dönemlerde, Afrika'dan getirilen iki zürafanın New York

1 Go ve shogi, Japonya'da yaygın olarak oynanan, satranç benzeri iki geleneksel strateji oyunudur. (ç.n.)

Limanı'ndan Los Angeles'a, bu yolu kullanarak kıtayı boydan boya kat ettiği bile söylenirdi.

Programın ilk yarısında, yolun böylesi hikâyelerinden birkaçı anlatıldı. Ancak ikinci yarıda, 1990'lar civarında ülke genelindeki otoyol ağının tamamlanmasıyla birlikte işlevini yitiren Route 66'nın, yavaş yavaş nasıl çökmeye yüz tuttuğundan bahsedildi.

Her yerde aynı, diye düşündü Shingo. Otoyol ağlarıyla hızlı trenlerin gelişmesiyle birlikte "kâr etmeyen hatlar" gibi sözler sık duyulur olmuş, özelleştirmeler yapılmış, "üçüncü sektör" gibi ifadeler dolaşıma girmiş ve sonuçta pek çok hat birer birer kapatılmaya zorlanmıştı. Elbette bu dönüşümlerin ardında, muhtemelen devlet politikaları ya da çağın yöneldiği istikamet gibi büyük güçler vardı. Ama Shingo, bu gücün adını ne koyması gerektiğini bir türlü bilemiyordu.

1872'de, Shinbashi ile Yokohama arasında ülkenin ilk buharlı treni çalışmaya başladığından beri, demiryolu bu ülkenin gündelik hayatına sessizce yerleşmiş, insanlar hızlıca alışmıştı; trenler hep varmış gibi geliyordu artık. Ama asıl mesele, o "hep varmış" duygusunu sürdürmekti. Rayların üzerinde ilerleyen şey yalnızca bir makine değildi. Ne sadece hızdı ne de kâr hesabı. Başka bir şey vardı orada – adı konulamayan, rakamla ölçülemeyen bir şey.

Bunları düşünürken, dizlerinin üzerinde duran yumruklarını farkında olmadan sıktığını hissetti.

Program sona eriyordu. Kapanışta çalmaya başlayan şarkıysa kesinlikle bundan başkası olamazdı: Nat King Cole'un "Route 66"sı. *Evet, beklediğim buydu*, diye düşündü Shingo ve yumruğunu bir kez daha sıktı.

Unutması mümkün değildi; "Route 66", Yuriko'yla paylaştıkları anıların şarkısıydı. Belki çalar diye umduğu için odasına dönmeyip televizyonun başında kalmıştı zaten. Gençliklerinde,

Cole'un, Bobby Darin'in, Frank Sinatra'nın, Paul Anka'nın şarkılarını Yuriko'yla birlikte dinlerlerdi. O zamanlar bu tarz müziklere "salon müziği" denirdi.

Sağ eliyle Yuriko'nun elini tutar, sol elini beline yerleştirir, müziğin ritmine uyarak küçük adımlar atarlardı. Ayak sesleri halının üzerinde kayar, odanın içi yumuşak bir salınışla dolardı. Tam o sırada, *şimdi söylemeyeceğim de ne zaman söyleyeceğim*, diye geçirmişti içinden. Sanki Nat King Cole'un sesi bile ona doğru eğilip fısıldıyordu*: Hadi, at artık şu adımı...* "Benimle evlenir misin?"

Yuriko neredeyse hiç tereddüt etmeden "Evet..." diye yanıtlamıştı. Sonra bir süre, yüzündeki ifadeyi saklamak istermişçesine başını Shingo'nun göğsüne gömmüş, ama birden geri çekilip, "Sadece bir şey için söz vermeni istiyorum..." demişti.

Ardından Yuriko'nun dudakları yavaş ama kararlı bir şekilde hareket etmiş, Shingo da o sözleri başıyla onaylamıştı.

O gün ne demişti?

Göğsünde yine telaşa benzeyen bir şey kabardı. Bunu hemen hatırlaması gerektiğini hissetti. Yoksa yetişemeyecekti. Çünkü artık vakit kalmamıştı. Kendisine tanınan sürenin, tıpkı bir trenin kalkış saati gibi, kusursuz bir kesinlikle üzerine doğru yaklaştığını anlamıştı.

Ama anlayabildiği tek şey buydu. Dahası, bu huzursuzluk, hâlâ bir şekilde zihnine tutunmuş olan her ne varsa silip süpürüyordu. Çok geçmeden Shingo, neyi hatırlamaya çalıştığı bir yana, az önce ne düşündüğünü bile artık kestiremez hale gelmişti.

Birinin yardım etmesini istiyordu. Karısının elini tutmasını diliyordu. Ama etrafına bakındığında gördüğü tek şey yabancı yüzlerdi. Herkes dalgın, donuk bir ifadeyle gelişigüzel televizyona bakıyordu.

Ben neden kendi evimde değilim?

Burası neresi?

Yuriko nerede? Ya kızım?

Binmem gereken tren saat kaçta kalkıyor?

Farkına vardığında gövdesi öne doğru bükülmüş, başı kollarının arasına düşmüştü. Kalbi göğsünü içeriden yumruklar gibi çarpıyordu. Ağzını açtı; boğazı kupkuruydu. Böyle devam ederse içten içe ufalanıp yok olacakmış gibi hissetti. Sonra korku, bir dalga gibi üstüne çöktü. Dayanamadı, bir çığlık attı. Gözleri önündeki kendi dizlerine kilitlenmişken, anlamını kendisinin bile çözemediği sesleri var gücüyle dışarı savuruyordu. Çevredeki bakışlar bir anda ona yöneldi. Ama Shingo bunun farkında değildi. Az sonra, yaşlılara özgü olmayan, telaşlı adımlar yaklaştı. "Ne oldu?", "Şey... Bu bey birden..." gibi sesler birbirine karıştı.

Sırtını sıvazlayan bir elin varlığını hissedince, Shingo ancak o zaman kendine gelebildi.

"Büyükbaba, ne oldu? İyi misin?"

Başını kaldırdığında göz hizasında bir isimlik gördü. "Matsumoto" yazıyordu. Dalgın dalgın okudu. Sonra, soyadının kanjisinin ne kadar az çizgili olduğunu düşündü; kafasının içinde yazılış sırasını gözden geçirirken, yavaş yavaş sakinleşti.

"Benim soyadım Kikugawa. Bana 'büyükbaba' deme hakkın yok."

Sadece içinden geçirdiğini sanmıştı ama farkına varmadan sözler ağzından dökülmüştü. Matsumoto'nun yüzündeki gülümseme bir anda silindi. Öyle ki insanın kendini suçlu hissetmesine neden olacak kadar. İstemeden, "Hayır... Özür dilerim..." diye ekledi ama aslında neden özür dilediğini de bilmiyordu.

Biraz öteden olan biteni izleyen yaşlılar, yavaş yavaş bakışlarını başka yere çevirdiler. Kimi televizyonun önündeki sandalyelere geri döndü, kimi koridorun içine doğru ağır ağır yürüyüp gözden kayboldu. Birkaç kişi de birlikte cam kapıyı

açıp bahçeye çıktı. Az önceki dalgalanma, sanki hiç yaşanmamış gibi, yerini yine o alışıldık durgunluğa bıraktı. *Burası neresi acaba*, diye düşündü Shingo, aynı kadın personelin desteğiyle ayağa kalkarken. Muhtemelen yaşlılara yönelik bir tesisti. *Ama öyleyse, ben ne zamandır buradayım? İşimi bıraktım mı?* Bunları da bilmiyordu. Bir de karısının burada olup olmadığını yeniden merak etti. *Eğer buradaysa, neden ortalarda görünmüyor?*

O günden sonra bir süre, Shingo yemek saatleri dışında neredeyse hep odasında kaldı. Keyfi büsbütün kaçmıştı. Yine de nispeten iyi olduğu günlerde, önemli bir şeyi unuttuğunu ve bunun içini kemirdiğini fark edebildiği anlar oluyordu. Ama bu duyguyu bir iki gün boyunca eksiksiz taşımak zordu. Geriye sadece, ne olduğu belli olmayan bir huzursuzluk tortusu kalıyor, dibe çöküyordu.

"Kızınız olduğunu söyleyen biri ziyarete geldi..." dediler. O dalgalı günlerin üzerinden bir hafta geçmişti. Odaya giren yüzü gördüğünde Shingo'nun dili tutuldu. Kadın, tıpatıp karısına benziyordu.

"Pek keyifsizmişsin diye duydum, merak edip geldim..." dedi kadın, eşyalarını kenara bırakırken.

Batıya bakan pencereye doğru yürüyen o silueti, sersemlemiş halde izledi Shingo. Konuşmak cesaret istiyordu.

"Ne oldu sana, Yuriko? Seni... seni aradım durdum. Nerelerdeydin? Ne olur, beni böyle bir yerde kapalı tutma artık. Eve dönmek istiyorum. İşe de gitmem gerek. Yoksa sürmeyi bile unutacağım."

Kadın bir an arkasını döndü; yüzünde ağır bir hüzün vardı. Başını yavaşça iki yana salladı. "Evet... Sanırım ben de artık bunu kabullendim..." dedi. "Aklımla mantıklı buluyorum ama yine de her seferinde çok ağır geliyor." Sesi yumuşak ama kararlıydı. "Bak, baba, bir kez daha anlatacağım, tamam mı? Ben senin kızın Sanae'yim. Evlenince soyadım Yasuhara oldu.

Eşimle buradan uzak bir şehirde yaşıyoruz. O yüzden sık sık gelemiyorum. Bunun için üzgünüm, gerçekten. Bir de baba, sen makinistliği bıraktın, çoktan emekli oldun."

Doğru ya. Bizim o isimde bir kızımız vardı.

"Öyle mi? Sanae ha... Sanae. Peki... Peki Yuriko'ya ne oldu? O da burada değil mi?"

"Annem beş yıl önce vefat etti, baba. Ondan sonra bir süre kendi evinde yalnız yaşamana izin verdik ama üç yıl önce, dışarıdayken birden yere yığıldın, beynindeki damarlar tıkanmış. Neyse ki çevrende insanlar vardı, hemen müdahale ettiler; çok şükür ağır bir şey olmadı. Ama yine de kızın olarak seni daha fazla yalnız bırakmak istemedim. O yüzden Mai'nin çalıştığı yere, buraya yerleşmene karar verdik. Başta pek razı olmadın, seni ikna etmek kolay olmadı. Gerçi şimdi bunların hiçbirini hatırlamıyorsundur ya..."

Öyle mi? Mai kimdi? Hayır... az önce anlatılanlar kimin hikâyesi?

"Ha, bu arada bugün sana bir şey getirdim."

Shingo'nun şaşkınlığına aldırmadan, kendini kızı olarak tanıtan kadın çantasından iri bir paket çıkardı.

"İstediğin şeydi bu."

Kahverengi bir zarftan çıkan bir kitaptı. Üzerinde *On Gece Düşleri* yazıyordu.

"Annemin sevdiği kitaptı. Geçenlerde okumak istediğini söylemiştin ya."

"Ben öyle bir şey söylemem."

"Söyledin. Yazıları büyük olanından olsun demiştin, ben de özellikle sipariş verdim. Ayıp ediyorsun."

Gerçekten böyle bir kitap istemiş miydi? Hatırlamıyordu. Ama hatırlayamıyor oluşu, istemediği anlamına da gelmezdi. Belki de gerçekten söylemişti. Ne de olsa karşısındaki kişinin gerçekten kızı olup olmadığından bile emin değildi henüz.

Tam o sırada kapı yeniden çalındı. Shingo cevap veremeden, Sanae, "Buyurun..." dedi ve kapı açıldı.

"Biraz mola kopardım. Eee, anne, nasıl oldu büyükbabam? Seni görünce biraz olsun toparladı mı?"

Kapı aralığından başını uzatan kadın, yaka kartında Matsumoto yazan o personeldi. Şapkasını çıkarmıştı; şimdi uzun boyuna eşlik eden saçlarının şaşırtıcı derecede uzun olduğu daha net görülüyordu.

"Bilmem... Dediğin kadar kötü değil şimdilik."

"Öyle mi? Sevindim."

"Ama benim kim olduğum konusunda hâlâ biraz şüpheli galiba."

"Olabilir. Ama yemek saatlerini kaçırmıyor en azından."

Bunu söyleyip bir yerlerden bir sandalye çekti, Sanae'nin yanına oturdu.

Her zamankinden bile daha neşeliydi.

"Bak, baba..." dedi Sanae. "Bu, Mai. Benim kızım. Senin de torunun."

Shingo, afallamış bir halde Sanae'nin yüzüne bakakaldı.

"Ama soyadın farklı."

"E tabii. Buradaki Matsumoto'yla evli de ondan."

O kim şimdi, diye kuşkuyla düşünen Shingo'ya aldırmadan Sanae, getirdiği kitabın üstünde ellerini birleştirip derin bir nefes verdi.

"Mai küçüklüğünden beri sana ve büyükannesine çok düşkündü. Evde de sık sık bakardınız ona, hatırlarsın... Gerçi sen hatırlamazsın ya. Annemin ilk kez ciddi şekilde rahatsızlandığı dönem, Mai'nin lise son sınıfına denk gelmişti. O zaman herhalde düşünmüş olmalı; bir gün mutlaka işine yarar diye önce diyetisyenlik belgesini aldı. Sonra memlekete yakın olduğu için buraya girmeye karar verdi. Şimdi bir de yaşlı bakım uzmanlığı aldı. Hep 'Biriniz yalnız kalırsa ben bakarım..' derdi; sonunda

gerçekten öyle oldu. Kendi kızım ama ona imrenmeden edemiyorum."

"Hey hey, beni utandırma. Ya da madem buradayım, biraz daha övebilirsin."

Bu konuşmalar sürerken Shingo, sırayla iki kadının yüzünü süzüyordu sessizce. Anlatılanların doğru olup olmadığından emin değildi. Daha doğrusu, yalan söylüyor olmaları için bir sebep yoktu. Asıl sorun, bunları doğrulayacak tek bir anıyı bile zihninde bulamamasıydı.

Ama tam o sırada, Yuriko'yla kendisine sokulup şakalaşan küçük bir çocuğun görüntüsü canlandı gözünde. Eğer bu torunla ilgili bir anıysa, söyledikleri gerçekten de doğru olabilirdi.

"Yok canım..." dedi Shingo, oturduğu yerden diz hizasını eliyle işaret ederek. "Mai dediğin hâlâ şu kadardı."

İki kadın birden şaşkınlıkla birbirine baktı. Yüzlerinde, sevinci andıran bir ifade belirdi.

Derken torun Mai, Sanae'nin dizlerinin üzerindeki kitabı fark etti.

"Aaa, *On Gece Düşleri*."

"Büyükannen bu kitabı neden sevdiğini hiç anlatmış mıydı?"

"Bu hikâye, ölen bir kadının bir zambağa dönüşmesini anlatıyor ya, büyükannem şöyle açıklardı: Onlar yüzüncü yılda yeniden buluşacakları için, yani sonunda birbirlerine kavuşacakları için zambak oluyorlar. Japoncada 'zambak' kelimesi, Kanji yazılışında 'yüz' ve 'birleşmek' anlamlarını çağrıştıran karakterler içeriyor. Büyükannem bu fikre bayılırmış. 'Bu iki insan, kaç kez yeniden doğarlarsa doğsunlar, mutlaka tekrar karşılaşırlar...' ya da 'Demek benim adımın içinde bile böyle güzel bir anlam varmış...'[1] derdi. Küçükken bunu bana defalarca anlatmıştı."

"Demek sana anlatmış..." dedi Sanae.

1 Yuri, Japoncada "zambak" anlamına gelir. (ç.n.)

"Evet. En son ölmeden önce tekrar anlatmıştı. Aslında evlenme teklifi hikâyesini falan da defalarca kez dinledim."

Bu konuşmalar akıp giderken Shingo sadece şunu düşünüyordu: *Demek ki Yuriko gerçekten artık yok.*

Mai bunu fark etti.

"Büyükbaba, bahçedeki Kawazu sakuralarının[1] şu ara tam zamanı. Son iki üç günde birden açtılar. Biraz gidip bakmak ister misin? Buradan da görünüyorlar."

Shingo söyleneni yapıp pencereye yürüdü, aşağı baktı. Aşağıda koyu pembe bir renk kümesi büyüleyiciliğiyle göze çarpıyordu.

"Hadi, biraz çıkalım. Kesin çok iyi gelir."

Mai her zamanki gibi ışıl ışıl gülümsüyordu. Yemekhanedeki halinden farklı olarak, bu kez Shingo'nun da biraz olsun içi açıldı. En azından "bir bakalım" deme isteği doğmuştu. Gülümsemenin gücü gerçekten de çok büyüktü.

Üçü birlikte odadan çıkıp asansörle indiler. Koridoru geçene kadar Shingo fena yürümüyor gibiydi; ama iç avluya açılan kapının önünde sendeledi, neredeyse düşüyordu. *Keşke üniformam üstümde olsaydı*, diye düşünürken, kızı, "Şunu kullansak mı?" dedi. Gösterdiği yerde bir tekerlekli sandalye vardı. Normalde kesinlikle reddederdi ama bu kez nedense edemedi. Ne olduğunu anlayamadan yarı zorla sandalyeye oturtuldu.

Rüzgâr yoktu; güneş de bahara yakışır bir yumuşaklıktaydı. Kendi gücünü hiç kullanmadan, oturduğu yerden ilerleme hissi Shingo'ya tuhaf bir biçimde tanıdık geldi. Taş döşeli yoldan böyle ilerlerken, çok geçmeden tam açmış kiraz ağaçları göründü. Normal ağaçlara kıyasla kırmızısı epey daha yoğundu. "Bak..." denince başını salladı.

1 Kawazu sakurası, erken çiçek açmasıyla bilinen bir Japon kiraz ağacı türüdür. (ç.n.)

"Yeni çalışacağım hatta, istasyon binasının tam karşısında dağ kirazlarının kümelendiği bir istasyon var. Tam zamanı geldi mi, gerçekten nefes kesici olur."

"Öyle mi? O zaman mutlaka götür beni. İşte olmadığım bir zamanda."

"Bu da zor bir istek..." demişti o zaman.

"Olsun. Kiraz çiçeklerini bundan sonra birlikte kaç kez daha görebileceğimizi kim bilebilir ki?"

Bir zamanlar Yuriko'yla aralarında böyle bir konuşma geçtiğini hatırlıyordu. Bundan emindi. Bunları düşünürken kızı, dizlerinin üzerine bir şey bıraktı. Az önceki kitaptı; belli ki odadan çıkarken yanına almıştı.

"Canın isterse oku, madem getirdim o kadar."

Shingo yine sadece başını sallayarak karşılık verdi. Tam o sırada, genelde mutfağın arka tarafında duran erkek personel bahçeye çıktı; şapkasını çıkarıp kızına doğru eğilerek selam verdi.

"Baba, hemen geleceğim, biraz bekler misin? Selam verip geliyorum.." dedi. Kızıyla torunu birlikte adamın yanına gittiler.

Shingo bir kez daha çiçeklere baktı, sonra gözlerini dizlerinin üzerine indirdi. *On Gece Düşleri* yazan kapağa yeniden dikkatle baktı. Sırf bu bakış bile, nedense içinde bir şefkatin kabarmasına yetmişti.

Sayfaları çevirdi, metni takip etmeye başladı. Harfler gerçekten çok büyüktü. Böylece rahatça okuyabileceğini anlayınca sevindi; sessizce gözleriyle okumak isterken, farkında olmadan sesi çıktı.

"Bir düş gördüm. Onunla kol kola girmiştim, yastığının yanında oturuyordum. Kadın sırtüstü uzanmıştı. Sessizliği bozmayan bir sesle, 'Artık öleceğim..' dedi."

Hımmm... Ama bu da epey ürkütücü başladı.

Belki güzel bir dili vardı ama bir yandan da sert, mesafeli geliyordu. Demek romanlara kolay kolay el atamamasının sebebi buydu. Yuriko ise severek okurdu.

"'Uzun saçları yastığın üzerine dağılmıştı. Yüzü sakindi; ne bir korku vardı ne de...' Ha? Bu da ne?"

Hem okunuşunu hemen çıkaramadığı bir kanjiydi hem de üzerindeki küçük okunuşu gözünü zorlamıştı. Shingo başını sayfadan geri çekip, bütün yüzünü eğerek güçlükle okumayı başardı.

"Ka... kav... ha, anladım... 'Yüzü kavun çekirdeğini andırıyordu.'"

Kavun çekirdeğini andırıyordu da ne demek?!

Böyle mırıldanırken, yazıdan yola çıkarak zihninde beliren o yüz –yastığın üzerinde yukarı dönük, hatları yumuşak bir kadın yüzü– farkına varmadan eşinin yüzüne dönüşmüştü. Bu, gerçekten kendi anısı mıydı? Yoksa okuduğu metnin çağırdığı bir hayal mi?

Ama eğer bu gerçekten benim anımsa... O zaman ben Yuriko'nun son anlarına gerçekten tanıklık ettim mi?

Evet, Yuriko. Ben Yuriko'nun sözlerini –o vaadi– hatırlamak istiyorum. Unutmamam gereken, çok önemli bir söz vardı. Yoksa öyle değil miydi? Nasıl oldu da bu kadar önemli bir şeyi bile hatırlayamaz hale geldim?

Evlilik teklif ettiğim o anda, Yuriko ne demişti? Biz neyin sözünü vermiştik?

"Miyav!"

Bir ses duyduğunu sanıp başını kaldıran Shingo, olduğu yerde manzaraya bakakaldı.

Az önce gösterişli pembe çiçeklerle dolu kiraz ağacının bulunduğu yerde, şimdi dalları sarkmış tek bir kiraz ağacı duruyordu. Üstelik oldukça tuhaf bir ağaçtı bu; kırmızıyla beyaz arasındaki her renkte çiçek açmıştı.

Arkasında, ahşap kaplı iki katlı bir bina görünüyordu. Yeşil çatısının tepesinde bronz bir rüzgâr horozu, duyulmayan bir ötüşle göğe doğru dönmüştü. Tesisin bahçesinde böyle bir bina

yoktu. Ama ilk kez gördüğü bir bina gibi de değildi. Sanki çok yakın bir zamanda görmüştü. O zaman da burada böyle bir şey olamayacağını düşündüğünü hatırlıyordu. Ne var ki bunun ne zaman olduğu, bir türlü zihninde netleşmiyordu.

Shingo farkında olmadan ayağa kalkmıştı. Üstelik kalktığını bile hemen idrak edemeyecek kadar doğal bir akışla hareket ediyordu bedeni. İlk nöbetten beri yakasını bırakmayan sol tarafındaki garip tutukluk, şimdi tamamen kaybolmuştu. Bir çağrıya uyar gibi binanın girişine yürüdü, kapıyı sessizce araladı. İçeriden önce hafif bir klasik müzik tınısı süzüldü, ardından büyüleyici bir kahve kokusu burnuna doldu.

Çekinerek başını uzattı, sonra tamamen içeri girdi. Karşısında, bordo bir jile giymiş genç bir kız vardı; bir elinde kitap tutuyor, öteki kolunu abartılı biçimde açmış berrak bir sesle konuşuyordu. Bir oyun provası yapıyor gibiydi.

"Öldüğümde beni göm.
Büyük bir inci kabuğuyla mezarı kaz.
Sonra gökten düşen yıldız parçalarını mezar taşı olarak koy.
Ve mezarımın yanında bekle.
Yine gelip yanına oturacağım."

Genç başını kaldırdı, kitabı tek hamlede kapattı ve Shingo'ya ışıl ışıl gülümsedi.

"Hoş geldiniz, Shingo Kikugawa Bey. Buyurun, buradan."

Gösterdiği masada "rezerve" yazan bir kart duruyordu. Her yerde kiraz çiçeği dallarıyla süslenmiş küçük vazolar vardı; içerideki hava bu sayede çiçeklenmiş gibiydi. Dışarıdaki ağaçlardan koparılmış olmalıydılar; tonları birbirinden farklıydı. Üstelik mekânda, bu vazoların sayısını fazlasıyla aşan kitap rafı vardı. Duvar diplerinde, masaların üzerinde, tezgâhta... Burası bir kitapçı mı yoksa bir kafe mi, anlaşılmıyordu.

Shingo'nun elinde hâlâ, o büyük puntolu *On Gece Düşleri* duruyordu. Görünüşe göre genç kızın tuttuğu kitapla aynıydı. Kendi elindekiyle onun elindekini karşılaştırmak istercesine bakışları telaşla gidip gelirken, genç kız bu halini özellikle keyifle izliyor gibiydi.

"Fark ettiğiniz gibi, yolunuzu açan bu kitaptı. Madem kader sizi buraya getirdi, lütfen oturun."

Shingo söyleneni yapınca, genç kız onun önüne bir peçete ve bir bardak altlığı koydu. Sonra yüzünün önünde hafifçe yumruğunu sıktı, boğazını temizledi.

"Bildiğiniz üzere 'rüya' kelimesi genelde iki anlamda kullanılır. İlki, gelecekte olmak istediğimiz hali düşlemek. İkincisi ise yalnızca uyku sırasında ortaya çıkan, bir bakıma kendimiz için yarattığımız, biraz da kuralsız bir sanal dünya. Japoncada ve İngilizcede olduğu gibi pek çok dilin bu iki anlamı tek bir kelimeyle karşılaması bana hep ilginç gelmiştir ama... konumuza dönersek, Sōseki'nin bu kitapta ele aldığı rüya, elbette uykuda görülen rüyadır."

Genç kız burada hafifçe doğruldu ve tek bir parmağını dramatik biçimde kaldırdı.

"Bunu düşününce aklıma şu soru geliyor: Uykumuzda gördüğümüz rüyalar gerçekten yalnızca bireysel midir? Yoksa uyurken fazlasıyla savunmasız hale gelip, kendimizden bile sıyrılarak başka bir dünyayla bağlantı mı kurarız? Bu sorunun cevabı, belki benimle, benim kedimle ve bu dükkânla bile bağlantılı olabilir."

Ne dediğini pek anlayamayan Shingo, yalnızca boş boş kızın yüzüne bakmakla yetindi.

"Ama bunu bir kenara bırakırsak..." diye devam etti genç kız. "Sōseki, *On Gece Düşleri*'ni kırk bir yaşındayken yazdı. Metin son derece akıcıdır, etkisi ince ince hesaplanmıştır. Olgunluk döneminin doruğu sayılabilecek bir zamandır."

Genç kız konuşmayı sürdürüyordu. Shingo ise ne zaman, nasıl buraya geldiğini, neden onun karşısında oturduğunu sorgulamayı bile çoktan unutmuştu.

"Benim eski tanıdığım bir yazarın dediğine göre..." diye sürdürdü genç kız. "Japoncayı güzel yazmak istiyorsan, önce Natsume Sōseki'yi baştan sona iyice çalışmak, sonra da Shiga Naoya'yı ara sıra şöyle bir yoklamak yeterliymiş. Bu hocaya göre Sōseki'nin Japon edebiyatında özel bir yerde durmasının çok net bir sebebi var. Meiji Restorasyonu gibi büyük bir kırılma döneminde, bu ülke kendi kimliğini yeniden düşünmek zorunda kaldı. Aynı sarsıntı, Sōseki'nin kendi iç dünyasında da yaşanıyordu. İşte bu içsel çatışmayı, yazı aracılığıyla kayda geçirmeye ilk girişen kişi Sōseki oldu. O yüzden bir bakıma, Japoncada psikolojik betimleme denen şeyin ölçüsü Sōseki'yle birlikte oluştu denebilir. Böyle bir yazarın başyapıtlarından birinin adının *Kokoro* –yani *Gönül*– olması, roman sevenler için hayranlığın ötesinde, neredeyse mucize gibi bir şey."

Shingo, ağzı bir karış açık halde genç kıza bakakaldı. Gerçekten de dur durak bilmeden konuşuyordu. Çenesi düşük denilen insanlar vardır ya, sanki bu söz tam da onun için söylenmişti. Tam bunu düşündüğü anda genç kız yanaklarını şişirdi.

"Az önce bana dair biraz kaba bir şey düşündünüz, değil mi?"

Nereden anlamıştı bunu? Shingo istemsizce dosdoğru ona baktı. Ama genç kız, yüzündeki aynı keyifli gülümsemeyle karşılık verdi.

"Söz dediğimiz şey..." dedi. "Daha doğduğu anda zaten oradadır. Sadece elle tutulur bir varlığı yoktur. Böyle şeyleri sezebilmek için biraz alıştırma gerekir ama... benim seviyeme gelince, insan anlıyor işte."

Bunun üzerine genç kız yine yumruğunu ağzına götürüp hafifçe öksürdü.

"Peki..." dedi. "Bugünkü açılış konuşmam bu kadar yeter. Hadi, Kobako, sıra sende."

Bu söz bir işaretmiş gibi, tüylü bir top masanın üzerine atladı. Uzun tüylü, son derece zarif hareketleri olan üç renkli bir kediydi. Kedi, patilerini ustalıkla kullanarak bardak altlığını ve peçeteyi itinayla kenara itti, kendine bir yer seçip oturdu ve biraz uzun bir miyavlama çıkardı.

"Bugün sizi buraya davet etmemizin sebebi, doğruluğunu merak ettiğiniz o sözü, bizzat kendinizin deneyimlemenizi istememizdi. Biraz başınız dönebilir ama endişelenecek bir şey yok..." dedi genç kız.

Söz daha biter bitmez, sanki dünya tersine dönmüş gibi denge duygusu altüst oldu. *Buna biraz mı diyorsun*, diye söylendi içinden. Ama bir sonraki anda Shingo nefesini tutmuştu. Çünkü Yuriko tam karşısındaydı. Hem de çok gençti; neredeyse az önceki Mai'yle yaşıttı.

Ortam sigara dumanıyla doluydu. Ahşap duvarlarda *art deco* tarzı afişler asılıydı. Hemen yanında, yelekli ve papyonlu genç bir adamın kollarında bir kız, atkuyruğunu sallıyordu. Şarkıyı söyleyen Nat King Cole'du. Ve kendileri de pistte dans eden çiftlerden biriydi.

Rüya mıydı bu? Eğer öyleyse, rüya nerede başlamıştı? Tekerlekli sandalyeye oturtulup bahçeye çıkarıldığı anda mı? Yoksa daha da önce, o iki kadının kendilerini kızı ve torunu olarak tanıttıkları yerde mi? Daha da öncesi olamazdı herhalde.

Yoksa bu, o meşhur "hayatın film şeridi" miydi?

Eğer öyleyse, benim hayatım aslında gerçekten burada mı başlamıştı?

Shingo bunları düşünmekten başı dönerken, geçmişteki Shingo, Yuriko'nun elini tutmuş, gözlerinin içine bakarak evlenme teklifini dile getirmişti.

"Evet..." cevabından sonra Yuriko göğsüne yüzünü gömdü. Oradan gelen sıcaklık, neredeyse aklını kaybedecek kadar doğrudan ısıtıyordu kalbini.

Ne kadar süre böyle kaldıklarını bilmiyordu. Fark ettiğinde şarkı değişmiş, Cole "Unutulması imkânsız..." diye başka bir şey söylüyordu.

Bir süre sonra Yuriko başını kaldırıp ona baktı.

"Sadece bir şey için söz vermeni istiyorum."

Ama bunu söylerken, yüzü gözle görülür biçimde kızarmıştı.

"Biraz utanıyorum ama... Gülmeyeceksin, değil mi?"

"Ne olursa olsun, söyle."

Bunu o günkü kendisi mi söylemişti, yoksa şimdiki kendisi mi bu sözü oraya yerleştiriyordu, artık ayırt edemiyordu. Nerede olduğunu bile tam olarak kestiremiyordu. Ama rüya olamayacak kadar gerçekti; eşinin kollarındaki varlığı, göğsüne değen yanağının sıcaklığı fazlasıyla canlıydı. Yuriko konuşmayı sürdürdü.

"Benim adım Yuriko ya, 'yüz'e 'kavuşmak' diye yazılır. Bir yerde okumuştum; bunun 'yüz yıl sonra bile yeniden buluşmak' anlamına geldiği de söylenebilirmiş."

"Evet."

"Tek başına yüz yıl saymak elbette imkânsız. Ama iki kişi olursak, ellişer yıl eder; birlikte yüz yıl olur. O yüzden söz ver. Biz bundan sonra birlikte yüz yıl geçireceğiz. Ve sonunda, ikimiz birden altın evlilik yıldönümümüzü kutlayacağız. O gün geldiğinde de yine böyle dans edeceğiz. Söz mü?"

Evet... O gün Yuriko tam olarak böyle demişti. Kendisi de bunu unutmamaya söz vermişti. Yoksa şimdi, böyle bir sözü bile hatırlayamayacak halde miydi? Bu düşünceyle, gözlerinin içine kararlılıkla bakan eşinin bakışlarından ürktü. Tam o anda, baştaki o tanıdık bükülme hissi geri geldi ve Shingo göz açıp kapayıncaya kadar kendini yine o tuhaf kitapçıda buldu.

Bordo renkli jile giymiş genç kız şimdi ellerini arkasında birleştirmiş, başını hafifçe yana eğmişti. Yüzünde, küçük bir yaramazlığın başarıyla sonuçlanmış olmasından duyulan bir memnuniyet vardı.

"Ama bir söz, ancak iki kişi birlikte olursa tutulabilir, değil mi?" dedi.

Shingo buna sadece başını sallayarak karşılık verdi.

"İşte bu yüzden..." diye devam etti genç kız. "Eşiniz de aslında uzun zamandır burada sizi bekliyordu. Daha doğrusu, ben geçen sefer *On Gece Düşleri*'ni yüksek sesle okuduğumdan beri. Gerçi burada zaman pek geçerli bir kavram değil; o yüzden çok uzun zamandır demek de doğru, az önce geldi demek de."

Bunu söylerken sol avucunu yukarı kaldırdı.

"Böyle durumlar pek sık yaşanmaz ama gerisini artık eşinize bırakıyorum. Bizde Nat King Cole çalamıyoruz gerçi, ama merak etmeyin, dans edilecek bir parça. Doyasıya dans edin. Yalnız yüz yıl biraz zor olabilir... Ama ne yapalım, gerekirse Kobako bir yolunu bulur."

Genç kız bunları anlatırken, arka taraftaki masalardan birinde bir siluet ayağa kalktı ve Shingo'ya doğru yürümeye başladı. Yaklaştıkça şekli belirginleşti. En sonunda, Shingo'nun beş yıl öncesine kadar tanıdığı haliyle Yuriko'ya dönüştü: Saçları tamamen beyazlamış, yani artık onunla yaşıt, ona yakışan bir yaşlı kadına.

"Uzun zaman oldu, değil mi sevgilim?"

"Evet... öyle. Oysa ben seni durmadan arıyordum."

Shingo'nun sözlerine karısı kısık bir kahkahayla güldü. Gülüşü, tıpatıp torunu Mai'ninkine benziyordu.

"Ama ben hep yanındaydım. Sadece seni değil, Sanae'yi de Mai'yi de... Hep izledim. Zaten hep görüyordum."

Bunu söylerken Yuriko gözlerini yere indirdi.

"Sonunda sözü tutamayan ben oldum, değil mi? İçime oturdu, öyle çok oturdu ki... dayanamadım. Sonra bir baktım, buraya çağrılmışım. Bekledim. Seni bekledim."

Demek yaklaşan evlilik yıldönümleri ellincisiydi. Resmen karı koca oldukları ay nisandı. Kiraz çiçekleri savrulurken nüfus dairesine gidip kayıt yaptırmışlardı. Düğün daha sonra olmuştu ama yıldönümü o günün tarihine bağlanmıştı. Utangaçça kızaran Yuriko'nun yanakları, kiraz çiçekleriyle aynı renge bürünmüştü. O renk şimdi Shingo'nun zihninde en canlı haliyle belirmişti.

Mekânda üç zamanlı bir dans parçası çalıyordu. Shingo sağ eliyle Yuriko'nun elini aldı, sol elini beline koydu. Sonra yavaşça bedenini ritme bıraktı.

Gençlik yıllarındaki dans hissinden oldukça farklıydı belki; ama avucunun içindeki eşinin varlığı gerçekti. Bu kadarı yetiyordu. Bir süre sonra ikisinin de gözlerinde, ilk kez böyle dans ettikleri günkü halleri belirmişti.

***

Kobako'nun bulunduğu masadaki sandalyeye şimdi genç kız oturmuştu; kedinin yanında çenesini avucuna dayamış, ritme uyarak başını sağa sola sallıyordu.

"Böyle olunca, bizim sahneye çıkmamıza pek gerek kalmıyor, değil mi?" dedi.

Kobako burnundan "Hımmm..." diye soluyup gözlerini kapattı.

"Bir de şunu düşünüyorum..." diye sürdürdü genç kız. "*On Gece Düşleri*'nde kedi yok, değil mi? Onun yerine altın balığı mı vardı, domuz mu? Bir de horoz sesi vardı sanki; o da Amanozako'nun[1] bir taklidi miydi, emin değilim. Neyse. Sōseki

1 Amanozako, Japon mitolojisinde, tiz ve ürkütücü sesiyle tanınan dişi bir yōkai, doğaüstü varlıktır. (ç.n.)

Hocamız kediyi zaten en başta, hakkını vererek yazmıştı. Belki de bu yüzden burada kediye yer vermemesi gayet doğal."

Bunu söylerken başını çevirdiği rafta, yine büyük puntolu bir baskı duruyordu: *Ben Bir Kediyim*.[1] Elini uzatıp kitabı raftan aldı. Ardından bakışlarını yeniden, dükkânın ortasında dans etmeyi sürdüren çifte çevirdi.

"Ah... Yine de kıskanmadan edemiyorum..."

Genç kız burnundan uzun bir nefes bıraktı; ağır, uzun bir iç çekişti bu. Kedi önce tek gözünü aralayıp gönülsüzce tepki verdi; sonra peki der gibi bir yüz takınıp ayağa kalktı, sağ ön patisini selam verir gibi genç kıza kaldırdı.

"Ha? Ne? Bana eşlik mi edeceksin? Çok nadir olur bu."

Genç kız, çenesini dayadığı sol elinin işaretparmağını ve ortaparmağını birleştirip kedinin patisine dokundurdu; sanki küçük bir "çak" yapar gibi. Kedi bu kez öteki ön patisini de kaldırınca, genç kız da sağ eliyle aynı karşılığı verdi. Böylece bir insanla bir kedi, "Boléro"nun ağır ağır genişleyen ritmine uyar gibi, sağ-sol, sağ-sol diye, çocukça bir el oyunu tutturup şakalaşmaya başladılar. "Haydi, hop... Aferin, aferin. Şimdi bu taraf. Hadi bir daha."

Genç kız parmaklarını gittikçe daha yukarıda tutunca, kedi de yavaş yavaş arka ayaklarının üstünde doğrulmak zorunda kaldı.

"Vay canına, vay... Kobako, sen bunu da yapabiliyormuşsun."

Ama dizleri neredeyse tamamen açılacakken, sıkıldı mı nedir, kedi birden yüzünü çevirdi. İki üç adım öteye gidip yeniden oturdu ve büyük bir ciddiyetle yüzünü yalamaya başladı.

"Bitti mi? Yazık."

Kedi artık tamamen diline ve patisine odaklanmıştı; gözü başka hiçbir şey görmüyordu. Genç kız pes etmiş gibi, bakışlarını yeniden dükkânın ortasında dans eden iki kişiye çevirdi.

1 Natsume Sōseki'nin, Türkçeye aynı adla çevrilmiş ve çeşitli yayınevleri tarafından yayımlanmış romanıdır. (ç.n.)

***

"Ne zamandı... hatırlıyor musun?" diye sordu Yuriko. "Dağların arasındaki o istasyonun tam karşısında, harika dağ kirazları açıyor diye bana anlattığın zaman. 'Birlikte gidip görelim; mümkünse Sanae'yi de Mai'yi de götürürüz...' diye konuşup dururken... O hat da kapandı, üstüne ben de yığılıp kaldım."

Bunu da mı söylemişti? Söylemiş gibi geliyordu. Ama ne zamandı?

Shingo cevap ararken, bir anda kollarındaki Yuriko'nun varlığı bulanıklaştı. Ne olduğunu anlayamadan, Yuriko'nun silueti giderek ilk baştaki gölgeye dönmeye başladı.

Seslenmek istedi, ama sesi bir türlü çıkmadı.

Göz açıp kapayıncaya kadar Shingo kendini, dükkânın ortasında ayakta tek başına buldu. Sadece klasik müzik çalıyordu; en baştaki gibi üç zamanlı ritmi hiç bozmadan. Tempo zerre şaşmamıştı.

"Şey... Epey şey hatırladınız mı?"

Arkasını döndüğünde, ellerini arkada birleştirmiş genç kız oradaydı. Shingo sessizce başını salladı.

"O halde artık kendi yerinize dönmeniz uygun olur diye düşünüyorum. Aaa, tabii ücret falan yok. Sizi özellikle seçip çağırmamız... daha doğrusu Kobako'nun keyfiydi. Bir de yolun açılması, kitabın bağlaması sayesindendi. Yani... türlü tesadüflerin düğümlediği bir karşılaşma işte."

Genç kız bu sözlerin ardından saygıyla eğildi.

"Buranın adı Sakura... Bir yerde hatırlarsanız sevinirim. Ama..."

Cümlesini yarıda bırakıp iki elinin parmak uçlarını yüzünün önünde birleştirir gibi yaptı. Bakışı bir anlığına ciddileşti. "Ama hatırlayamazsanız da hiç sorun değil. Hem Kikugawa

Bey... bunu benim söylemem haddim mi bilmem ama... unutmak, belki de o kadar korkulacak bir şey değildir. Anılar da kelimeler de, bir kez var olmuş olmanın izini kaybetmez. Diyelim ki siz, sizi tamamen unutmuş olun... bu, sizin hiç var olmadığınız anlamına gelmez. Kimsenin duymadığı bir yerde bile, koca bir ağaç devrilirken ses çıkarır."

Genç kız sonunda yine ilk baştaki gülümsemesine dönüp, "Sabahları hâlâ ayaz oluyor. Ne olur üşütmeyin..." dedi.

O anda Shingo, sanki uzak bir yerlerden bir kitabın pat diye kapandığını duydu.

***

Gözlerini açtığında, tesisin bahçesinde Kawazu kirazlarının önünde, aynı tekerlekli sandalyede oturuyordu. Dizlerinin üzerindeki kitap hâlâ açıktı. Satırları takip eden işaretparmağının ucu bile neredeyse yerinden oynamamıştı. Önce afalladı, sonra panikle etrafına bakındı. Ama ne o bina vardı ne de o garip, rengârenk çiçekli sarkık dallı kiraz ağacı... Sanki baştan beri hiç var olmamışlardı.

Uyuyor muydu acaba? Ama öyle hissetmiyordu. Tam bu düşünceyle başını hafifçe yana eğdiğinde, omuzlarına bir şey örtülmüş olduğunu fark etti. Bir kadına ait şaldı.

Gerçekten de güneş artık akşamüstüne iyice yaklaşmıştı. Rüzgâr da serin esiyordu.

"Ah, büyükbaba, uyandın mı?"

Omzunun biraz gerisinden gelen bu sesle, torunu başını uzatıp yüzüne baktı.

"Ha... Mai, sen misin? Kusura bakma, galiba bir an dalmışım."

Mai önce kısa bir şaşkınlık yaşadı, ardından yüzü sevinçle aydınlandı.

"Beni tanıdın mı?"

"Evet... Yani, evet."

Gerçekten de o tuhaf dükkâna gitmeden öncesine kıyasla zihni çok daha berraktı. Hatırlamak istediklerine elinin uzandığını hissediyordu. Evet, hatırlıyordu. Bir zamanlar küçücük olan Mai şimdi uzun boylu, uzun saçlı, güzel bir genç kadın olmuştu. Biliyordu. Gerçekten biliyordu.

Ama yine de içinde bir yerde bu halin uzun sürmeyeceğine dair bir sezgi vardı. Muhtemelen yine pek çok şeyi unutacaktı.

"Garip... Seninle epey zamandır görüşmemişim gibi geliyor ama aslında öyle değildir herhalde."

"Değil..." dedi Mai gülerek. "Hemen her gün selamlaşıyoruz. Yemekhanede iki üç kez karşılaşıyoruz. Gerçi sen genelde ya başınla selam veriyor ya da bakmadan geçiyorsun."

"Öyle mi? Kusura bakma."

"Özür dilemene gerek yok."

Torunu yine o etrafı aydınlatan gülümsemesini gösterdi. Ardından Shingo, Sanae'nin nerede olduğunu sordu. Annesinin bir sonraki randevusu için biraz önce ayrıldığını öğrendi.

"Az önce aslında... ninenle birlikteydim."

"Yani şu 'demek yüz yıl çoktan gelmiş' diye takılmamız gereken türden mi?"

Mai, Shingo'nun dizlerindeki kitaba bakarak söyledi bunu.

"Onu da biraz önce büyükannenle konuştuk."

"Ha?"

"Boş ver."

Shingo gözlerini kısıp Kawazu kirazlarına baktı.

"Bu arada, Mai... gerçekten çok büyümüşsün. Yok, büyümüş demek de yetmez; epey olgunlaşmışsın."

Bir an duraksadı ama aklından geçenleri olduğu gibi dile getirdi.

"Şu halin var ya... hep gülümsemeye çalışman. Öyle kolay bir şey değil bu. Benim gibi ihtiyarları, etrafındaki insanları neşelendirmek için yaptığını biliyorum. İnsan başkaları için gülümseyebiliyorsa, bu büyük bir şeydir. Ben beceremezdim."

"Öyle mi? Ama ben sadece anneannemi taklit ediyorum."

"Öyle mi?"

"Belki sen fark etmemişsindir. Evde de dışarıda da iş her şeyden önce gelirdi senin için. Yarın kaçta vardiya var, kaçta kalkılacak, diş kaç dakikada fırçalanacak, kaçta yatılacak... hep bunları söylerdin. Büyükannem arada şikâyet ederdi. 'Sadece trenler değil, kendisi de zaman çizelgesine uymak zorunda...' derdi mesela. Ama tabii, hep gülerek."

Torunun o içten gülüşünün üzerine, belleğinde eşinin yüzü belirdi. Ve Shingo yine, kelimelerin kendiliğinden dudaklarından dökülmesine izin verdi.

"Mai... gitmek istediğim bir yer var. Kiraz çiçekleri geçmeden... beni götürür müsün? Mümkünse annen de gelsin."

"Olur. Dağların arasındaki o istasyon, değil mi? Senin çalıştığın hattaki. Dağ kirazları çok güzel."

"Nereden biliyorsun?"

"Torununum ya."

Mai gözlerini yere indirdi.

"Anneannemi hastanede son ziyaret edişimde... gülerek ama biraz da üzgün bir halde söylemişti. 'Bir türlü götürmedi...' demişti. O yüzden biraz araştırdım."

Sonra yeniden gülümsedi.

"O hat kapandıktan sonra bir süre ulaşım çok zor olmuş. Anneannenin gitmek istediği zamanlar o dönemmiş galiba. Ama şimdi, senin çalıştığın hattın o istasyon çevresi yürüyüş yoluna dönüştürülmüş. Hani bir ara dağ kirazlarıyla ünlüydü ya... 'Eski gizli istasyon, yeni fotoğraf noktası' diye yeniden popüler olmuş."

Demek şimdi sözünü tutma sırası bende.

"O zaman izin günümde arabayı ben ayarlarım. Dışarı çıkış iznini de hallederiz."

Mai'nin sevinçli sesini dinlerken, Shingo hafifçe gülümsedi.

Birkaç gün sonra, Mai'nin ve eşinin kullandığı arabayla, Sanae'nin de katıldığı dört kişilik bir günlük geziye çıktılar. Anlatıldığı gibiydi. Hattın o bölümü parka, şık kafelere dönüştürülmüş; modern bir turistik alana evrilmişti. Eski istasyon binası kafe yapılmış, peronun bulunduğu yere piknik masaları yerleştirilmişti. Dağ kirazlarını izlemek için ideal bir yerdi. Mai'den bile genç kızlar, sırayla telefonlarını kendilerine çevirip poz veriyor, çiçeklerin önünde gülümseyerek fotoğraf çekiyorlardı.

***

O esrarengiz dükkândan sonra biraz toparlanmış gibi görünen hafızası, yavaş yavaş eski haline dönmeye başlamıştı. Yemek sırasında dağıtım tezgâhında Mai'yi tanıyamadığı, yerine oturunca hatırladığı anlar artmıştı. Belki de fark etmeden yiyip bitirdiği öğünler bile olmuştu.

Ama nedense, eskisi gibi bunaltıcı bir telaş yaşamıyordu artık.

Mai ve eşi sırayla tekerlekli sandalyeyi itiyordu, yürüyüş yolunda biraz dolaştılar. Eskiden yatay kirişlerin olduğu yer şimdi kauçuk zeminle kaplıydı. Bir vagon genişliğindeki yol hem geniş sayılırdı hem de tuhaf biçimde dardı; sandalyeler yan yana geçerken dikkat etmek gerekiyordu. Ama tam da bu anlarda Mai'nin neşeli sesi ve parlak gülümsemesi, karşıdan gelen huysuz ihtiyarın bile yüzünde istemsiz bir gülümseme oluşturuyordu.

Yine de yolun hemen ilerisinde otların ve çalılıkların her şeyi yutmuş halini görünce içi burkuldu. Buradan bir trenin yeniden geçmesi artık mümkün değildi. Bir devrin kapandığını kabullenmekten başka çare yoktu. Eski meslektaşları da bu manzarayı görmüş müydü acaba? Gördülerse neler hissetmişlerdi?

Karşı perona çıkan bir geçit vardı. Tam da dağ kirazlarının altına denk geliyordu. Torunu ve damadı, sandalyeyi iterek hafif rampayı çıktılar. Yukarıda da her yer düzenli ve bakımlıydı. Kiraz çiçeklerinin beyaz yaprakları havada savruluyor, ağır ağır

yere düşerken neredeyse kar yağıyormuş izlenimi veriyordu. "Demek yüz yıl çoktan gelmiş..."

Bu sözler farkında olmadan döküldü dudaklarından. Neden şimdi hatırladığına ya da bu cümlenin aslen nereden geldiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

"Unutmak o kadar da korkulacak bir şey değil."

Bunu kimin söylediğini de net hatırlayamıyordu. Sadece bordo rengi bir siluet ve yanında tüylü bir kedi kalmıştı belleğinde.

Sanae, Mai ve damadı mırıldanmasını duymamış gibiydiler. Beyaz çiçek fırtınası karşısında çocukça seviniyorlardı. Derken Mai birden gözlerini açtı, kocasının elini tutup kendi karnına götürdü. Sanae ise mutlulukla el çırpıyordu.

Yuriko... Çocuğumuz da torunumuz da ne güzel yetişmişler, değil mi?

O anda, rüzgâr kulağında bir söze dönüştü:

"Nihayet birlikte gelebildiniz."

Sesi olmayan bu yumuşak mesaj, bir sıcaklıkla birlikte Shingo'nun göğsüne yayıldı. Demek hâlâ beraberdiler. Bunu düşünürken gözkapakları ağırlaştı. Karşı koymak imkânsızdı.

"Büyükbaba? Uyuya mı kaldın?"

Torunun yumuşak sesini duydu.

"Galiba çok güzel bir rüya görüyor. Gülümsüyor."

Bu da kızının sesi olmalıydı.

"Gerçekten... Uzun zamandır yüzünde böyle bir ifade görmemiştim."

Sesler yavaş yavaş uzaklaştı. İçinde hafif bir veda hissiyle, Shingo gözlerini aralamaya çalıştı. Solgun görüş alanının içinden, tek bir bembeyaz yaprak süzülüp geçti ve sessizce kayboldu.

***

"İsmin Sırrı"

Eski makinist olan misafiri uğurladıktan sonra genç kız, *On Gece Düşleri*'ni aldığı yere geri koydu ve hemen yanındaki *Ben Bir Kediyim*'i eline aldı. Ardından yine o alışıldık boğaz temizleme hareketini yaptı ve kitabı açtı.

"Ben bir kediyim. Henüz bir adım yok."

Tam orada, sanki önemli bir şeyi hatırlamış gibi dudaklarını kapattı. Nadir görülen bir şekilde kaşlarını çatarak kediye döndü.

"Hey, Kobako, sana acayip utanç verici bir şey anlatayım mı? Dinlemek ister misin? Tabii ki istersin, değil mi?"

Kedi, her zamanki kutu oturuşunu bozmamakla birlikte, bir gözünü alışılmış olandan biraz daha fazla açtı. Bıyıkları da bir anlığına kıpırdadı. Az da olsa ilgisini çekmişti belli ki.

"Ben var ya... bu giriş cümlesini ilk duyduğumda, bir süre bu kedinin adının 'Yok' olduğunu sanmıştım."

Kedi, "Eee, yani?" der gibi küçük bir esnemeyle karşılık verdi.

"Sanırım hikâyeyi ilk kez kulaktan duymuştum. Büyük ihtimalle babam okumuştu bana. O sırada tonlamayı biraz tuhaf yapmış olmalı."

Genç kız yanaklarını şişirdi.

"Metinde düzgün yazdığı için, gözümle görmüş olsaydım böyle bir yanılgıya düşmezdim herhalde. Bir de yaş meselesi var tabii. Daha ilkokula bile başlamamıştım. Babam bu tür şeyleri hiç düşünmezdi zaten. Sōseki ne kadar büyük bir yazar olursa olsun, anaokulu çocuğuna en azından *Botchan*'dan[1] başlanır, öyle değil mi?"

Kedi tek kelime etmedi. Bunun üzerine genç kız *Ben Bir Kediyim*'i de yerine koydu; ellerini arkasında birleştirip dükkânın içinde dolaşmaya başladı.

1 *Botchan*, Natsume Sōseki'nin genç bir öğretmenin taşra hayatıyla çatışmasını konu alan, hiciv yönü güçlü romanıdır. (ç.n.)

"Hazır buraya kadar gelmişken söyleyeyim... Seninle ilk karşılaştığımda aklıma gelen ilk isim de aslında 'Yok'tu."

Bunu duyar duymaz kedi sıçrayarak doğruldu. Sanki başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi bakıyordu; sırtındaki tüyler de bir anda kabarmıştı.

"Ne dersin, 'Yok' olsa fena olmazdı diye hiç düşündün mü mesela?"

Genç kız bunları söylerken, kedi şişkin kuyruğunu hışımla masanın üzerine vuruyordu. Belli ki canı epey sıkılmıştı, hatta neredeyse saldırıya geçecek gibiydi.

"Ah, pardon... Bayağı kızdın galiba? O kadar mı kötü?"

Ama genç kız pek de aldırmamıştı, başka bir rafa geçti; parmaklarını kitap sırtlarının üzerinde gezdirerek sıradaki kitabı seçmeye koyuldu.

"İlk tanıştığımız gün de öyle yapmıştın. Sana seslenince hemen kutu oturuşunu bozup böyle kabarmıştın. O zamanlar daha şuncacıktın ama yine de artistlik yapıp tıslamıştın."

Bunu söylerken arkasını dönmüş, sol elinin başparmağı ve işaretparmağını olabildiğince açarak bir boy göstermişti.

Kedi ise "O kadar da değil!" der gibi kısa bir homurtu çıkardı; sonra sakinleşmiş olacak ki ön ve arka patilerini sırayla gövdesinin altına çekip yine o meşhur kutu oturuşuna döndü.

"İmgenin kül rengi çelikten, akdikenin sarmaşığı bulutlara dolanır..."[1]

Sözler artık genç kızın ağzından mırıldanır gibi dökülüyordu. Kendinden geçmişti, konuştuğunun bile farkında değildi.

"Yabangülü çalılıkları, çürümüş yaprakların bataklığı, uçsuz bucaksız, eğilip bükülen kıvrımlı desenler..."

1 Bu bölümde geçen alıntılar, Kenji Miyazawa'nın *Spring & Asura* şiir kitabının açılış şiirinden alıntılanmıştır.

O anda dükkândaki çiçekler de sessizce kıpırdanmıştı sanki. Tam bu sırada kedi kısa bir miyavlama sesi çıkardı. Genç kızın parmakları bir kitabın tam üzerinden geçip gitmişti.

"Demek sıradaki bu."

Kobako bu kez biraz daha uzun bir miyavlamayla karşılık verdi, sanki bir şey istiyor gibiydi.

"Ama bu epey uzun bir hikâye biliyorsun. Hangi kısmını istersin? Kardeşlerin birlikte göğe yükseldiği yer mi? Yoksa 'Denizkızları Lagünü'[1] mü? Belki de Kızılderililerin olduğu sahne?"

Bunları söylerken kediye dönmüştü. Kedi bu kez gözlerini iyice açtı ve genç kızın bakışlarını dosdoğru karşıladı. Genç kız ardından, "Hımmm, hımmm..." diye onaylar gibi sesler çıkardı.

"Anladım. Sonraki misafirler iki kişi, öyle mi? Birlikte gelecekler... Bu pek sık olmaz. Az önceki çift gibi de değiller. Hımmm, hımmm... Tamam."

Genç kız doğruldu, kitabı saygıyla kaldırdı ve sayfalarını açtı. Her zamanki boğaz temizleme hareketini yaptıktan sonra sesini biraz alçaltarak okumaya başladı.

"Kayalar artık neredeyse görünmüyor. Tamamen sulara gömülmeleri de yakındır."

Genç kızın sesine eşlik eden "Boléro"nun ritmi, bir saat gibi düzenliydi; ağır, kaçınılmaz ve durdurulamaz.

@ayisigikitap

1 "Mermaids' Lagoon", *Peter Pan* hikâyesi. (ç.n.)

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Neşeli, Saf ve Zalim"

Yan odadaki kardeşinin kapısını çaldığında içeriden, "Geliyorum..." diye bir ses duyuldu. Kısa bir duraksamanın ardından kapı açıldı. Odadaki halı, bir kız çocuğuna yakışır denemeyecek kadar sade, soluk bir maviydi. Bu rengin göze hemen çarpmasının nedeni, neredeyse hiç eşya kalmamış olmasıydı. Eşyaların yerini, duvar kenarına yığılmış karton kutular almıştı.

"Pardon, meşgul müydün? Taşınma hazırlıkları nasıl gidiyor, zor mu?"

Üzerinde eşofman takımı olan kardeşi, siyah çerçeveli gözlüğünün kenarına dokunarak başını iki yana salladı.

"Yok, sandığım kadar değil."

Kaho içinden, *yalancı*, diye söylendi.

Gözlüğüne dokunması, içinden gelmeyen bir şey söylediğinin işaretiydi. Kaho bunu çoktan öğrenmişti. Hâlâ fark etmediğini mi sanıyordu? Yoksa böyle bir alışkanlığı olduğunun kendisi bile ayırdında değil miydi? *Her neyse*, diye düşündü Kaho; bunu dile getirmeden asıl konuya geçti. "Shiho, yarın için bir planın var mı?"

"Özel bir şey yok..." diye hemen cevap verdi ablası. Sesi hâlâ biraz sertti ama bu kez elini yüzüne götürmedi.

"Şey... Okul yolundaki nehir kenarındaki kirazlar şimdi tam çiçek açmış. Chii mesaj atıp haber verdi. Birlikte kiraz çiçeklerini izlemeye gider miyiz acaba diye düşündüm."

"Çiçekleri izlemeye mi? İkimiz mi?"

"Biz o yoldan altı yıl birlikte gidip geldik ama tam çiçek açmış hallerini pek gördüğümüzü hatırlamıyoruz ya..."

"E, bu civarda en güzel zamanı genelde bahar tatiline denk geliyor. Okul yoksa oradan da geçmiyoruz."

"İşte. O yüzden, ayrılmadan önce son bir kez birlikte görmek iyi olur diye düşündüm."

"Olur, fark etmez."

O noktada ikisi de sustu. *Davet etmek bile epey cesaret gerektirmişti aslında*, diye geçirdi içinden Kaho. Ve tam o sırada, kendisinin bile beklemediği bir söz ağzından çıkıverdi.

"Yani... söyleyecek başka bir şeyin yok mu?"

"Ne gibi?"

"Çünkü..."

Aklına geleni olduğu gibi söylemek onun için epey utanç vericiydi. Yine de bunun için bir daha fırsat bulamayabileceğini hissediyordu. "Çünkü biz, nisandan sonra hayatımızda ilk kez ayrı yaşayacağız. Hatta ikiz olduğumuz için, doğmadan önce bile hep birlikteydik. Buna rağmen, hani... biraz olsun duygulanma falan yok mu? Hiç mi?"

"Şey..."

Shiho yine elini gözlüğüne götürdü.

"Artık kendi aldığım pudingin ya da dondurmanın, ben fark etmeden buzdolabından kaybolmayacak olmasına şükretmem gerektiğini düşünüyorum açıkçası."

"O karşılıklı."

"Buna itirazım yok. Ama hırsızın Tae olduğu zamanlar da az değildi."

Tae dediği anneleriydi. Ne zamandır "anne" ya da "anneciğim" demek yerine bu adı kullanmaya başladıklarını ikisi de tam olarak hatırlamıyordu. Bunun belirgin bir başlangıç anı var mıydı, bilmiyorlardı. Muhtemelen ilk kez Shiho söylemişti. En azından anneleri, bir gün Shiho'nun ona ansızın böyle seslendiğini anlatmıştı. Ama Shiho o an "Öyle bir şey mi olmuştu?" der gibi bakıyordu. Kaho da hiç üzerinde durmamış ve o da kardeşini taklit etmeye başlamıştı.

"Her neyse."

Kaho elini kaldırdı.

"Yarın için sözleştik o zaman."

"Tamam. İyi geceler."

"İyi geceler."

Kaho arkasını dönüp uzaklaştıktan sonra, kardeşinin kapıyı sessizce kapattığı duyuldu. Eskiden Kaho, kendisiyle Shiho'yu tek bir bütünün iki parçası gibi görürdü. Annelerinin anlattığına göre, daha çok küçükken bile kimlikleri karışır, kimin kim olduğu belirsizleşirdi. Mesela Shiho yemeğini hızla bitirdiğinde, Kaho daha neredeyse tabağına hiç dokunmadığı halde "Doydum.." deyip yemeyi bırakırdı. Ya da Kaho düşüp dizini kanattığında, bu kez Shiho da aynı yerinin acıdığını söyleyerek ağlamaya başlardı. Hatta yara ağırsa, hiç yaralanmamış olanın dizinde –örneğin aynı sağ dizde– sebebi açıklanamayan şişlikler belirirdi.

Anneleri biraz saf, iyi niyetli, daha açık söylemek gerekirse fazlasıyla dalgın bir kadındı. İlk çocukları olmalarının da verdiği acemilikle, "İkizler böyledir işte.." deyip geçer, bunu pek garipsemezdi. Babalarıysa meseleyi daha akılcı bir yerden açıklamayı tercih eder, birinin diğerine özenip bilerek kendini yaraladığını düşünürdü. Yine de anne babaları, kızlara mümkün olduğunca eşit davranmaya çalışmışlardı.

Dengenin ilk kez sarsıldığı an, muhtemelen anaokulunun son yılındaki oyun gösterisiydi. Shiho Wendy'yi, Kaho ise

Tinker Bell'i canlandıracaktı. Oyunun başlarında, Wendy ile Tinker Bell'in –yani Shiho ile Kaho'nun– Peter Pan yüzünden birbirine girdiği bir sahne bile vardı. Başta Kaho, "peri" rolünü kapmış olmaktan öyle mutluydu ki... Üstelik kostümüne şeffaf kanatlar eklenecekti. Bir süre gerçekten de o kanatları takınca uçabileceğine inanmıştı. Shiho'nun kostümü ise soluk renkli, sıradan bir elbiseydi. Kaho, kardeşine içten içe biraz acımıştı. Ama oyunun içeriğini anlamaya başladıkça, bu kez Shiho'yu kıskanır olmuştu. Tinker Bell'e sevgiyle "Tink" dense de Peter Pan için o hep yanındaymış gibi davranılabilecek, kaba saba muamele edilse bile sorun etmeyecek bir varlıktı. Peter'ın ilgi gösterdiği, özenle davrandığı kişi ise her zaman Wendy'ydi. O sıralar referans olsun diye izledikleri Disney filminde de Tinker Bell'in neredeyse hiç sahnesi yoktu.

Oyun provaları, anaokulunda geçirilen birkaç saatten ibaretti; en fazla bir ay sürmüştü. Ama o kısa sürede Kaho, kendisini ikiziyle kıyaslamayı, bunun getirdiği üstünlük duygusunu, kıskançlığı –yani sevgi ve nefretin ötesindeki duyguları– bir anda tatmak zorunda kalmıştı.

O zamanki Peter Pan'ı oynayan çocuğun adı Shōma Hiiragi'ydi. Kaho'nun bu sahneyi bir türlü unutamamasının nedeni, büyük ölçüde bu çocuğun varlığıydı. Muhtemelen Shiho için de durum aynıydı.

Ertesi gün, bahara yakışır bir dinginlik vardı havada; gökyüzü berrak, rüzgâr hafifti. Martın son pazar günüydü. Kardeşi o hafta içinde evi terk edip Tokyo'da tek başına yaşamaya başlayacaktı. Tıp fakültesini kazanmıştı ve üniversite, evden gidip gelmeye uygun bir mesafede değildi. Sonuçlar açıklandıktan sonra babası izin almış, birlikte gidip okulun yakınlarında bir daire tutmuşlardı. Kaho henüz o kiralık daireyi görmemişti bile. Güvenliğinin oldukça sıkı olması, babasının özellikle hoşuna gitmişti; bunu Shiho'dan duymuştu.

Kaho'nun payına düşen ise evden ayrılmasını gerektirmeyen bir meslek yüksekokuluydu. Sebep basitti: Kazanabildiği tek okul orasıydı. Shiho'nun aksine, ortaokul sınavından beri doğru dürüst ders çalışmamıştı, bu sonuç şaşırtıcı değildi.

Her gün mutlaka yan yana yürümemiş olsalar da, o yolu Shiho'yla birlikte kat etmek belki de son kez mümkün olacaktı. Bu düşünceyle, bir gece önce ne giyeceğini uzun uzun düşündü Kaho. Sonra "Hayır, bu bir randevu değil ki..." diyerek kendi kendiyle dalga geçmişti. Sonunda kot etek, beyaz bir triko, üstüne yosun yeşili bir hırka giymeye, ihtiyaten de ince bir ceket almaya karar verdi.

İkisi de sabah erken uyanmıştı. Kahvaltı ederken, dokuz buçukta evden çıkmak üzere sözleştiler. Saat geldiğinde Kaho kapının önünde bekliyordu. Shiho odasından çıkıp karşısına geçtiği anda, Kaho'nun bir an için nutku tutuldu. "Niye forma?"

"E, kıyafetlerimin çoğunu kolilere koyduk."

"O zaman bu niye duruyor?"

"Üniversitede giymeyeceğim kıyafetlerin başında geliyor ya."

Doğru. Mantıklı.

"Hoşlanmadıysan, Tae'nin kıyafetlerinden ödünç alayım mı? Üstümü değiştirmek biraz zaman alır, beklemen gerekir. Daha erken gerçi."

"Kesinlikle olmaz."

Tam o sırada anneleri içeriden çıkageldi. Üzerinde siyah zeminli, iri zambak desenli bir elbise vardı. Desen o kadar gösterişliydi ki insanın gözü bir an nereye bakacağını şaşırıyordu. Başına da dantelli bir taç takmıştı; sanki her gün öyle geziyormuş gibi gayet rahat görünüyordu. İkizler sessizce göz göze geldi. "Sabahkinden biraz daha iyi sanki... En azından bugün daha sakin..." der gibi bakıştılar. Tek kelime etmeden, küçük bir baş hareketiyle anlaştılar. "Dışarı çıkıyorsunuz demek. Madem öyle... ikiniz de biraz daha sevimli giyinseniz ya."

"Merak etme, biz böyle gayet iyiyiz. Hem de çok."

Aceleyle kapıdan çıkarken Kaho, Shiho'nun omzuna büyükçe bir bez çanta astığını fark etti. Kaho'da ise elinde tuttuğu ceket dışında küçük bir omuz çantası vardı.

Kapı kapanırken anneleri arkalarından, "Arabaya dikkat edin..." diyordu. Evden çıktıktan sonra bir süre annelerinin kıyafetini konuştular. Üstelik bu kıyafet anneleri için hâlâ ev kıyafeti sayılırdı. Bu kıyafetlerle mutfağa girip yemek yapar, hatta tuvaleti bile temizlerdi.

"Şu lolita modası var ya..." dedi Shiho. "Manga-anime etkisi yüzünden Japon icadı falan deniyor ama aslında öyle değilmiş."

"Öyle mi? Gerçi... pek ilgimi çekmiyor ama."

"Çok eskiden, 80'ler civarında, İngiltere'de Strawberry Switchblade[1] diye iki kızdan oluşan bir grup varmış; öyle giyiniyorlarmış. Siyah-beyaz puantiyeli elbise, gösterişli saç aksesuvarları falan. Lolita değil de daha çok gotiğe yakın gibi ama."

"Bunu nereden biliyorsun sen?"

"Ha? Şey... Ders çalışmaktan yorulunca kafa dağıtmak için internette saçma sapan şeyler araştırıyorum. Yakınında olup da aslında ne demek olduğunu bilmediğin kelimeler vardır ya hani, onlara bakıyorum. Son zamanlarda neoteni,[2] Buda öğretileri falan, bir de *sinaprenti* diye bir şey çalıştım. Sonuncusu uydurma bir kelime çıkınca hayal kırıklığı oldu ama."

"Vay be..." diyecekken Kaho başını yana eğdi.

"Bir dakika. Bu... kafa dağıtmak sayılır mı?"

"Sayılır. Kısa bir süre bile kafayı başka yöne çalıştırınca, tıkanmış gibi olduğun yerler tekrar açılıyor. Matematikte özellikle."

---

1 Strawberry Switchblade, 1980'lerin ortasında parlayan İskoç bir synth-pop/new wave ikilisiydi. (ç.n.)

2 Neoteni, yetişkin bir canlının bazı çocukluk özelliklerini koruması durumunu ifade eden biyolojik bir terimdir. (ç.n.)

"Hah... Annemiz yetmiyormuş gibi sen de kafayı kırdın iyice."

"E, ikimiz de annemizin kızıyız. Yatkınlık var tabii."

"Beni katma. Ben babama çektim, normal insanım."

"İkiziz, bunu söylemek biraz zorlama değil mi?"

Yürüdükçe güneş daha da ısıtmaya başlamıştı. *Ceketi almama gerek yokmuş*, diye düşündü Kaho. Shiho konuşmayı sürdürüyordu.

"İşte o neoteni kelimesi acayip ilginç. Kabaca, bazı canlıların büyürken çocukluk özelliklerini aynen korumaları demek. Axolotl[1] var ya, mesela o öyleymiş. Bizim onu 'tatlı' bulmamız da bununla ilgiliymiş."

"Çocukluk... özellikleri?"

"Mesela böceklerde, larvayken ve koza olduktan sonra görüntü bambaşka ya. Nadiren, tırtıl haliyle üreyebilen güveler oluyormuş; onlara neoteni deniyormuş. Kuşlarda, memelilerde o kadar ayrı canlı gibi olmuyor ama... yine de çocukla yetişkin farklı ya. Kafa-gövde oranı falan."

"E, tabii."

"Bunu düşününce aklıma şu kedi sesi meselesi geldi. Bizim 'miyav' diye duyduğumuz sesler aslında temelde yavru kedilerin anne kediye karşı kullandığı şeyler; kediler birbirlerine pek yapmıyor. Ama insanlar tarafından uzun süre beslenip büyütüldükleri tarih boyunca, yetişkin olsalar bile insanlara karşı bunu kullanır hale gelmişler. Evrim mi sayılır bilmiyorum ama... belki de öyle bir şey."

"Shiho, sen ne zamandır lafı bu kadar dolandırır oldun?"

"E, üç yıl boyunca 'en yakın arkadaşım test kitapları' diye yaşarsan böyle olursun. Hem sonsuza kadar çocuk kalmayacağız ya. Bakarsın ergenlik... pardon, reşitlik töreni bile çabucak geliverir."

1 Axolotl, Meksika'ya özgü, yetişkin halindeyken bile larva özelliklerini koruyan bir semender türüdür. (ç.n.)

Shiho böyle konuşurken Kaho'nun zihninde ister istemez o "bir türlü büyüyememiş" çocuğun hikâyesi belirdi. Aslında bu düşünce yeni değildi; muhtemelen dün gece ikizinin kapısını çalmadan önce bile, içinde bir yerde sessizce duruyordu.

Hiiragi ailesi bir zamanlar yan komşularıydı. Shiho ve Kaho'yla aynı yıl doğan Shōma, doğal olarak anaokuluna da ilkokula da onlarla birlikte gitmişti. Kız kardeşler için aile dışındaki ilk gerçek yakınlık da muhtemelen Hiiragi'lerle kurulmuştu. Shōma tek çocuktu; onlar ise ikiz olsalar da kendi başına iki kişilik bir dünyaydı. Belki de bu yüzden aralarındaki bağ, sıradan bir "çocukluk arkadaşı" tanımından biraz daha derindi.

Ama sınıflar ilerledikçe, bu yakınlık yorucu gelmeye başlamıştı. Okulda tuhaf bir şekilde üçü birden aynı sınıfa hiç düşmüyorlardı; küçük sınıflarda sık sık birlikte gidip gelirlerken, zamanla bu da azaldı. Dördüncü sınıf civarından itibaren –şimdi düşününce– okulda Shōma'yı bir kez bile görmediği günlerin arttığı da oluyordu, ama aralarındaki mesafe yüzünden pek üstünde durmamıştı. En azından Kaho için öyleydi.

Derken beşinci sınıfta, yaz tatiline az kala... Bir gün eve gelir gelmez annesi, Shōma'nın öldüğünü söyledi. Kaho çantasını bile çıkaramadı. Kapının önünde öylece kaldı. Ölüm dediği şey şimdiye kadar dizilerde, mangalarda gördüğü bir şeydi; insanın başına gelebilecek ama hep uzakta duran bir ihtimal. Bunun bu kadar yakında, bu kadar tanıdık bir isimle birlikte anılabileceğini o an fark etmişti. "Normal" hayatın ne kadar ince bir ipliğe bağlı olduğunu ilk kez o gün hissetti. Sonunda sadece "Öyle mi?" diyebilmiş ve odasına çıkmaya yönelmişti ki annesi arkasından, "Önce gidip ellerini yıka..." diye azarlamıştı. O sıradan uyarı bile garip bir netlikle kazınmıştı aklına. İkinci kattaki odalarına çıktığında Shiho çoktan gelmişti. Yatağında yüzüstü yatıyordu. O zamanlar hâlâ aynı odadaydılar; ranzanın üstünü altını bir ayda bir değiştirerek kullanıyorlardı. O sıralar alt kattaki yatak Shiho'nundu.

"Duydun mu?" diye seslenmek için ağzını açmışken Kaho paniğe kapılıp sustu. Çünkü kardeşinin omuzlarının ince ince titrediğini görmüştü. Shiho sessizce ağlıyordu. Kaho'nun bakışını hissetmiş olacak ki, ağır ağır doğrulup Kaho'ya arkasını döndü ve orada tamamen hareketsiz kaldı. Dişlerini sıkıyordu.

O çocuğun kapladığı yerin, kardeşinin ve kendisinin içinde bu kadar derin olabileceğini ancak çok daha sonra anlayabilmişti. O yüzden o an, ne söyleneceğini hiç bilemedi. Sesini çıkarmadan, mümkün olduğunca gürültü yapmamaya çalışarak çantasını bıraktı, üstünü değiştirdi ve kaçar gibi odadan çıktı. Merdivenlerden inip mutfağa gitti. "Yapılacak bir şey varsa ben yaparım..." dedi annesine. Annesinin üstündeki elbise, baharın yedi otu gibi, ne olduğu anlaşılmayan kadar sönük bitkilerle bezenmiş bir desen taşıyordu. O kadar rahatlamıştı ki, desen gözüne kazınmıştı. Akşam yemeği hazır olunca kardeşini çağırmaya gidene kadar da odaya çıkmadı.

Shōma'nın akut lösemi olduğunu da daha sonra öğrenmişti. Gerçi bir önceki kış mıydı, yoksa yeni yılın ilkbaharında mıydı? Bir kez anneleriyle birlikte hastaneye onu ziyarete gittiklerini hatırlıyordu. Ama Kaho, Shōma'nın neden hastanede yattığını da kendisinin neden orada olduğunu da pek anlamamıştı. Üstelik o gün, nedense odada Shōma'yla bir süre baş başa kalmıştı. Annesiyle ablasının niye ortadan kaybolduğunu da hâlâ bilmiyordu. Hatırlamıyordu. Ama, *keşke öyle olmasaydı*, diye düşünüyordu. O his, bugün bile, içinden çıkaramadığı bir diken gibi kalbinde saplı duruyordu.

Birdenbire, "Ben... Kaho, senden hoşlanıyorum..." dedi Shōma.

Ağzından sadece "Ne?" çıkabilmişti. Belki "Öyle mi?" gibi bir şey de söylemiş olabilirdi ama o da net değildi. Yine de hemen aklına geleni söylemişti:

"Ama, Shōma, sen Shiho'yla daha yakınsın ya?"

Bunun üzerine çocuğun yüzü bir anlığına donmuştu. En azından Kaho'ya öyle gelmişti.

Bakışları bir an Kaho'nun içini görüyormuş kadar keskinleşmiş, sonra da uzaklara dalmıştı. "Evet..." dedi. "Sanırım ikinizi de aynı derecede seviyorum. Mümkün olsa ikinizle de evlenmek isterdim."

O anda çocuğun yüzünde bir gülümseme belirdi. "Demek ki şakaymış..." diye içi rahatlayan Kaho, farkında olmadan gereksiz bir şey daha ekledi. O sırada ağzından çıkan sözleri sonunda Shiho'ya bile anlatamamıştı.

Derken Shōma'nın ölüm haberi geldi ve her şey değişti. O günden sonra Kaho, ailesine bile açamadığı bir sırrı içinde taşıyormuş gibi hissetti. Kardeşi de belirgin biçimde daha az konuşur olmuştu.

Hiiragi çifti, aynı yıl içinde başka bir yere taşındı. Sonrasında onlardan hiç haber alınmadı. Anne babalarının, kızları ortaokuldan liseye kadar aynı yerde okutacak olan o kız okulunu özellikle araştırmaya başlaması da tam o yazın ortasına rastladı. Muhtemelen kızlarını acı hatıralardan uzaklaştırmak istiyorlardı. Mahalledeki ortaokul, ilkokulun hemen yanındaydı ve okul yolu da neredeyse aynıydı; buna karşılık bu okul tam ters istikametteydi.

Bunu da ancak çok sonra fark etmişti Kaho. Önce Shiho sınava girme kararını netleştirmiş, hatta Kaho'nun dersleriyle de ilgilenmişti. İkizinin gözlük kullanmaya başlaması da bu döneme denk geliyordu. Elbette Kaho da aynı okula gitmek istiyordu; elinden geldiğince çabalayıp sonunda bir şekilde kazanmıştı. Ailece katıldıkları kayıt gününde, nehir kenarındaki o kirazlar muhtemelen artık doruğunu geçmişti ama hâlâ çiçekliydi.

Ortaokula başlayınca ikisine de ayrı oda verildi. Bunu babalarıyla konuşan Shiho olmuştu. O zamana kadar kullandıkları odayı Kaho aldı, depo gibi kullanılan yan odaya da kardeşi

geçti. Her gece bakmıyordu Kaho ama çoğu zaman, geç saatlerde bile Shiho'nun odasının ışığı mutlaka yanıyor olurdu.

Okul yolundaki nehirde nedense epey çok sazan vardı. Üstelik hepsi o bildik soluk renkte değildi. Beyaz, kırmızı ve siyah benekli, sözde koi denenlerden de vardı; hatta sanki oranın sahibiymiş gibi parlayan altın rengi bir tanesi bile... Hepsi de oldukça iriydi. Ara sıra biri ekmek kırıntısı falan attığında, sazanlar her yandan bir anda toplanır, suyun yüzeyi tam anlamıyla bir kargaşaya dönerdi. Nehir yatağında bir volkan varmış da kaynıyormuş gibi görünürdü.

Başlarda ikisinin de bu manzarayı merakla seyrettikleri olmuştu ama altı yıl boyunca bakınca insan ister istemez alışıyordu. Yine de o gün farklıydı. Dökülmeye başlamış kiraz yaprakları suyun yüzeyini ince bir tabaka gibi kaplamıştı; altlarından altın sarısı ve kırmızı-beyaz gölgeler ağır ağır süzülüyordu. Bu görüntüde, başka hiçbir mevsimde olmayan bir güzellik vardı.

"Biraz hanafuda kartlarının[1] üstündeki resimler gibi değil mi?" dedi Kaho.

"Bilmiyorum..." dedi Shiho. "Su biraz daha temiz olsa daha güzel olurdu belki."

Köprünün üzerinde durmuş sazanlara bakıyorlardı.

"Ama gerçekten o okulu kazanmış olman takdir edilesi."

"İstesen sen de yapardın bence. Sonuçta hammaddemiz neredeyse aynı."

"Hammaddemiz mi?"

"En azından ilkokula kadar notlarımız arasında pek fark yoktu. Ortaokul sınavını da geçtik sonuçta."

"Yok ya, o zamanlardan beri hep senin yardımınla yürüdüm." Bunun üzerine ciddileşip, "O zamanlar için gerçekten çok teşekkür ederim..." diye devam etti.

1 Japonya'ya özgü çiçek motifli geleneksel bir iskambil/kart oyunu destesidir. (ç.n.)

Shiho da aynı ciddiyetle, "Asıl ben teşekkür ederim..." diye karşılık verdi.

"Benim ders açısından zirvem o zamandı zaten. Ama sen, sınavdan sonra da durmadan çalıştın. Biraz kendine eziyet eder gibi."

"Evet... O zamanlardan beri kesinlikle tıp fakültesini kazanmak konusunda inat etmiştim."

Bunu biliyordu ama bu kadar doğrudan ilk defa duyuyordu.

"Bu da tabii..."

Kaho, söyleyeceği şeyi yarıda kesti. Birkaç adım önde yürüyen Shiho da durup arkasını döndü.

"Tabii ki Shōma yüzünden..." dedi.

Nedense birbirlerine bakakaldılar. İkisi de gözlerini kaçırmadı. Kaçıramadı. Tam o sırada yakındaki bir sazan suyun dışına sıçrayıp sert bir sesle geri düştü. Çıkan sese rağmen ikisi de gözlerini birbirinden ayırmadı. *Neden o gün, o hastane odasında tek başıma kalmıştım? Annemle Shiho o sırada neredeydi?*

Kaho'nun aklında hâlâ aynı cevapsız sorular dönüp duruyordu.

O günden sonra bunu defalarca sormuştu kendine. Birdenbire hastane yatağındaki Shōma ile yalnız kalıvermişti işte. Shiho'nun olmadığı bir anı seçip ondan hoşlandığını söylemişti; biraz heyecanlanmıştı Kaho, ama sonunda ikisinden de hoşlandığını duyunca biraz kızmıştı da.

"Ama Shōma, sen Shiho'yla daha yakınsın ya."

Çocuğun yüzü bembeyazdı. Çarşafla, örtü yerine kullanılan ketenle neredeyse aynı renkteydi.

"Evet. Shiho'yla birlikteyken kendimi güvende hissediyorum. Doğru. Şu an heyecandan ellerim terliyor, kendim bile şaşırıyorum."

"Ama seçemiyorsun."

Shōma güçsüz bir kahkaha atmıştı. Kaho ise nedenini bilmeden, bir adım öne geçmiş gibi hissederek devam etti. "Bence bu, birini gerçekten sevmediğin için. Sonuçta biz hâlâ çocuğuz. Henüz yetişkin değiliz. İnsan büyüyünce tercih yapabilir. Babam da annemi seçti mesela. O yüzden şimdilik 'hoşlanıyorum' gibi lafların üzerinde çok durmayalım."

Kaho buna gerçekten inanıyordu. O sıralar sınıftaki bazı kızların makyajı andıran şeyler yapmaya başlaması, sınıf arkadaşları ya da idol erkekler hakkında konuşup durmaları da ona biraz rahatsız edici geliyordu. Bu yüzden, Shōma ölmemiş olsaydı, bu yaşananlar ne bir anı olurdu ne de gülünüp geçilecek bir şey; sessizce bir yerlere karışıp yok olurdu.

Ama o yaz günü, her şey değişti.

Shōma'nın sonunda bir yetişkine dönüşememiş olmasının nedeni, acaba o zamanlar Kaho'nun ona çocuk muamelesi yapmış olması mıydı? Söylediği sözler, o çocuğun başına böyle bir kaderi çağırmış olabilir miydi? Bunun mümkün olmadığını düşünmek istiyor, fazla düşündüğünü bildiği halde, bu duyguyu bastırıp susturamıyordu.

Ah... demek bunları Shiho'ya dökmek istiyordu. Bugün onu çağırmasının sebebi buydu. Bunu fark etmişti ama bundan sonra ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Susup sessizce nehir kıyısı boyunca yürüdüler. O şekerci dükkânının önündeki ankesörlü telefonun ne zaman kaldırıldığından, karton kutunun içinde köpeğin uyuduğu manavın da artık olmadığından söz ederler sanmıştı Kaho, ama kelimeler bir türlü gelmiyordu.

Kiraz ağaçlarının sıralandığı yola girdiklerinde bunu ilk anda fark etmediler bile. Başlarını kaldırdıklarında manzara karşısında bir an durup kaldılar. İnsanın istemeden nefesini tuttuğu türden bir görüntüydü. Kaho yan tarafa baktığında, ikizinin de aynı şekilde sustuğunu gördü. Shiho, gözlüğünün ardından, gözlerini

kısmış hayranlıkla çiçeklere bakıyordu. Bir banka rastlayınca, oturup çiçekleri izlemeye devam ettiler. Shiho bez çantasını dizlerinin üzerine koydu, içinden bir çikolata çıkarıp "Al..." diyerek uzattı Kaho'ya. Kakao oranı yüksek, enerji verdiği söylenen türdendi. "Ha bu arada, bunu sana geri vermek için getirdim."

Bunu söyleyerek çantasından çıkardığı şey *Peter Pan ve Wendy*'ydi.

"Odayı toplarken buldum. Senin sevdiğin bir kitaptı diye hatırlıyorum."

"Ne? Sen seviyorsun diye senin olmamış mıydı?"

"Öyle miydi gerçekten?"

"İkimizin odasında da durabilir diye konuşmuştuk sanki."

"Zaten o zamanlar aynı odadaydık."

"Evet, evet. Ama kalınlığı gözümü korkutmuştu."

"Gözümü korkutmuştu lafı da nereden çıktı şimdi?"

"Biraz olsun dalga geçmeyi bırakır mısın?"

Kaho bunu söylerken iki elini bankın üzerine koydu, göğsünü hafifçe ileri çıkarıp başını kaldırdı. Kiraz ağaçları tam çiçeklenmişti. "Gerçi doğru..." diye devam etti. "Biz de fark etmeden, 'göz korkutmak' falan diyecek yaşa gelmişiz."

"Tabii..." dedi Shiho. "Anaokuluna, ilkokula yeni başladığımız zamana bakarsan..." Güneş, sabah evden çıktıkları zamana göre epey yükselmişti. Kiraz çiçeklerinin beyaz yaprakları göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyordu.

"Şey... Senin repliğin nasıldı, hatırlıyor musun?"

"Ne?"

"Oyun gösterisindeki. Hatırlamıyor musun?"

"Ah, o mu? Unuttum, hatırlamıyorum."

Kaho, *Peter Pan ve Wendy*'yi rasgele bir yerinden açtı. Bunu, Shōma'dan söz açmak için iyi bir fırsat olarak kullanabileceğini düşünerek, açılan sayfanın ortasındaki satırları gözleriyle takip etti. Shiho da yüzünü yaklaştırmış sayfaya bakıyordu.

"Kayalar artık neredeyse görünmüyor. Tamamen sulara gömülmeleri de yakındır. Mavi ışıklar parmak uçlarında yürür gibi sessizce suyun yüzeyini geçer."

Bu hangi sahneydi acaba? Tam bunu düşünürken Shiho kolunu çekti.

"Az önce bir yerden kedi sesi mi geldi?"

"Ne?" diyerek kulak kabartıp başını kaldırdı Kaho, hiçbir şey duymamıştı ama manzaranın bir şekilde farklı göründüğü kesindi. Her gün yürüdüğü okul yolunda şimdi bir tuhaflık vardı. Shiho da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı; huzursuzca ayağa kalkıp etrafına bakındı.

"Şu kavşağın orada... eskiden böyle bir bina var mıydı?"

Shiho'nun işaret ettiği yönde bir trafik lambası duruyordu. Hemen yanında, oldukça uzun, dalları sarkık bir kiraz ağacı vardı. O ağaç, sanki manzaradan bir adım öne çıkmış, tek başına görünür olmak ister gibiydi. "Bir de... o kiraz ağacı biraz tuhaf değil mi? Bu kadar farklı renkte çiçek olan bir ağacı filmlerde bile görmedim."

Shiho'nun dediği gibiydi. O anda nihayet Kaho'nun da kulağına bir kedi miyavlaması geldi. Bir şey anlatmak ister gibi, onları çağırır gibi, iç burkan bir sesti. Farkına vardığında Kaho, Shiho'nun elinden tutulmuş, son altı yılda bir kez bile gördüğünü hatırlamadığı, iki katlı, tahta kaplamalı bir binaya doğru yürümeye başlamıştı bile.

Yaklaştıklarında buranın sakin bir kafe olabileceğini düşündüler. Tabelasında beyaz ve kırmızı tebeşirle "Sakura" yazıyordu. Böyle bir yer bilmiyorlardı. Evet, kesinlikle yoktu. Bunları seslendirmeden, yalnızca bakışlarıyla birbirlerine anlattılar.

"Ne yapacağız?"

"İçeri girmek... biraz korkutucu."

Kaho'nun cevabını bile beklemeden Shiho kapıyı çoktan açmıştı. Kardeşinin dükkâna uzanan başının ardından Kaho da

boynunu uzatıp içeri baktı. Yoğun bir kahve kokusu vardı, sakin bir müzik çalıyordu. Ravel'in "Boléro"suydu bu. Müzik dersinde bir kez.

Tam bu sırada Shiho, Kaho'nun bileğini yakalayıp onu içeri doğru çekti. İlk bakışta burayı bir kafe sanmıştı. Duvarlar boyunca kitaplıklar uzanıyor, raflar dolup taşıyor, kimi yerlerde kitaplar neredeyse üst üste yığılmış duruyordu. Dükkânın çeşitli köşelerine tek dal kiraz çiçekleri yerleştirilmişti; vazoların içindeki o narin dallar, mekâna tuhaf bir bahar sessizliği katıyordu. Kaho, cesaretini toplayıp Shiho'nun hemen yanında durduğunda, karşılarında bordo jile elbise ve beyaz bluz giymiş bir kız duruyordu. Boyu ikizlerle hemen hemen aynıydı ama onlardan biraz daha büyük gösteriyordu. Buna karşılık yüzünde makyajdan eser yoktu.

Kız, yüzünün önünde açık bir kitap tutuyordu. Dudaklarından şu satırlar dökülüyordu:

"Mavi ışıklar parmak uçlarında yürür gibi sessizce suyun yüzeyini geçer. Ve ardından yavaş yavaş, dünyadaki en güzel ama en hüzünlü melodi duyulmaya başlar. Ayı arayan denizkızlarının şarkısıdır bu."

Kız başını kaldırdığında, son derece keyifli bir gülümsemeyle Kaho ile Shiho'ya sırayla baktı.

"Şey... Bu da ne şimdi?" diye şaşırdı ve devam etti:

"Hayır, sadece... bu seferki misafirlerin küçük çocuklar olacağını düşünmüştüm. Şimdi düşününce biraz utanıyorum. Önyargı gerçekten iyi bir şey değil. Her neyse, hoş geldiniz. Lütfen buyurun, oturun."

Gösterdiği iki kişilik masanın üzerinde "rezerve" yazan bir kart vardı. Hayır, rezervasyon falan yapmamışlardı. Muhtemelen ikisi de aynı şeyi düşünüyordu ama başka ne yapacaklarını bilemedikleri için masaya oturdular.

Kız, sırayla ikisinin önüne birer peçete ve bardak altlığı bıraktı. Ardından elini ağzına götürüp hafifçe yumruk yaptı ve sevimli bir "Öhöm!" sesi çıkardı.

"Şimdi, az önce açtığınız, başkahramanı 'ebedi çocuk' Peter Pan olan bu hikâye aslında ilk olarak bir tiyatro oyunu olarak sahnelenmiştir. 1904'teki ilk gösteriminden itibaren büyük bir ün kazanmış, daha o anda Noel döneminin vazgeçilmez oyunlarından biri haline gelmiştir. Bu arada, 'İnsanlar peri tozu serpilmeden uçamaz' repliğinin üçüncü ya da dördüncü yılda, sağlık görevlilerinin talebi üzerine eklendiğine dair bir söylenti de dolaşır. Herhalde Londra'nın dört bir yanında, kendini uçabilir sanıp tehlikeli atlayışlar yaparak doktorluk olan çocuklar artmıştı. Gerçi itiraf etmeliyim ki benim de bir zamanlar uçabileceğime inandığım bir dönem hiç olmadı diyemem."

Kız kitabı bir eline aldı, diğer elinin işaretparmağını kaldırdı.

"Ve nihayet, yazarın kendi eliyle roman haline getirdiği eser de bu *Peter Pan ve Wendy*'dir. Şahsen en sevdiğim bölüm, son bölümde geçen şu satırlardır. Anne olmuş Wendy'nin, kızı Jane'in 'Anne, sen neden artık uçamıyorsun?' sorusuna verdiği cevap."

Kız kitabı yeniden açtı, yumruğunu tekrar ağzına götürüp bir kez daha boğazını temizledi ve abartılı bir tonlamayla, "Çünkü artık ne neşeli ne saf ne de zalimim. Yalnızca neşeli, saf ve zalim olanlar uçabilir..." dedi.

Sözlerini bitirdiğinde, "Nasıl ama?" der gibi bir ifadeyle ikizlere bakıyordu. İkizler, neye uğradıklarını şaşırmış halde onu izliyordu. İkisinin de aklından geçen soru aynıydı: Şimdi ne başlıyor?

"Şimdi, Shiho ve Kaho Fukamachi..."

"İsimlerimizi nereden biliyorsun?" diye çıkışacakken, Shiho eliyle Kaho'yu durdurdu.

"Sizi buraya davet etmemizin asıl sebebi, aslında bu küçük hanımefendi..." dedi kız. "Sesini zaten duymuş gibisiniz ama kendisi de bizzat tanışmak istediğini söylüyor."

Sözleri biter bitmez, bir kedi masanın üzerine atladı. Uzun tüyleri vardı, üç renkliydi. Bardak altlıklarını ve peçeteleri ustalıkla kenara itip oturdu.

"Bu, Kobako. Gerçi asıl adı Kōbako ama bunu söylemesi daha kolay."

Kedi esnerken başını kaldırdı ve tasması göründü. Gerçekten de üzerinde "Kobako" yazıyordu.

"Peki bu tam olarak ne? Biz bir şey mi sipariş etmeliyiz? Yoksa satılan şey kitaplar mı?"

"Şey... Temelde bir kitapçı sayılırız ama kahve de veriyoruz. Kısacası biraz tuhaf bir yer. Üstelik bir şey satın almak zorunda da değilsiniz. Tesadüfen okuduğum kitapla, sizin aynı kitabın aynı sayfasını birlikte açmanız sayesinde yollarımız kesişti. Hem de bu, bir bakıma bilerek oldu."

"Hiçbir şey anlamadım ama..."

"Evet, tahmin ediyorum..." dedi kız, işaretparmağını kaldırıp başını yana eğerek. "Daha önce de benzer bir misafirle karşılaşmıştım. Bizim yaptığımız şey, kabaca söylemek gerekirse, bilet almayan birine piyango vermek gibi. Dünyada biraz da böyle şeyler olmalı. Bu küçükhanım da öyle düşünüyor."

Kedi tek gözünü aralayıp kısacık bir "mırrr" sesi çıkardı. Kaho'yla Shiho, bakışlarını kızla kedi arasında gidip getiriyor, ne söyleyeceklerini bilemeden öylece duruyorlardı. "İkinizin de bilmek ve emin olmak istediği ve mümkünse bugün birbirinize açmak istediğiniz şeyler var, değil mi?"

Kaho ile Shiho göz göze geldi. Shiho'nun ağzı açık kalmıştı.

"Böyle durumlarda en kestirme yol, doğrudan anlatmaktır. Tabii normalde böyle şeyler olmaz. Ama mesela, bir yazarın mahalle parkında tanıştığı beş kardeşi model alıp büyümeyen

bir çocuk hakkında bir oyun yazması, bunun büyük başarı kazanması, ardından o çocukların anne babalarının art arda ölmesi ve üstelik yazarın onların vasisi olarak atanması gibi şeyler de bu dünyada gerçekten yaşanır. Mucizeler sandığımızdan çok daha yakınımızda. Sizin ikiz olarak doğmanız da buna dahil. Derler ya, yüz kere duymaktansa bir kere görmek..." diyerek başını eğdi ve kediye döndü. "Hadi, Kobako, senin sıran..." dedi.

Üç renkli kedi iki gözünü birden açtı, masanın üzerinde doğruldu ve uzun, yankılı bir ses çıkardı.

"Ha, bir de söylemeyi unuttum..." diye ekledi kız. "Başta hafif bir baş dönmesi oluyor. Ama endişelenecek bir şey değil."

Kızın sözleri bir anda boğazında düğümlendi. Göğsünün ortasında, görünmez bir el kalbini kavramış da yavaşça sıkıyormuş gibi keskin bir sızı yayıldı. "Hafif mi?" demeye fırsat bile bulamadan, Kaho kendini bir yere savrulmuş gibi hissetti. Kendine geldiğinde, bir hastane koridorundaydı. Buranın gerçekten hastane olduğunu, havadaki o keskin, tanıdık kokudan anladı.

Bu da ne şimdi?

Tam o sırada yanında birini fark edip irkildi. Shiho'ydu. Ama bugünkü haliyle değil, küçük bir ilkokul öğrencisi gibi duruyordu; daha üst sınıflara geçmemişti belli ki. En açık işaret, henüz gözlük takmıyor oluşuydu. Ellerini arkasında birleştirmiş kız çocuğu, bakışlarını yere indirmiş, fayans zemine dalmıştı.

En yakındaki hasta odasının kapısına bir levha iliştirilmişti. Üzerinde, elyazısıyla yazılmış dört isim vardı. Aralarında, olması gerektiği gibi, Shōma Hiiragi'nin adı da duruyordu. Kaho o an bir başkasının elini tuttuğunu fark etti, annesiydi. Üzerinde lacivert, düz bir etek; bembeyaz bir bluz ve yeşil bir hırka vardı. Fazlasıyla sade bir kıyafetti onun için.

"Hah, geldik işte. Shōma'yla uzun zamandır görüşmüyorsun diye fazla coşup taşma sakın. Burası hastane. Kaho, sen de tek başına ortalıkta dolaşma."

Kaho bu sözlerle irkildi. Çünkü annesinin seslendiği kişi, kendisi değildi. Bir an için, acaba Tae aralarındaki farkı ayırt edemiyor mu diye düşündü. Ama bu mümkün değildi. Kaho dikkatle, az önce kardeşi sandığı kişiye baktı. O anda fark etti. Hatırladı. Diğer kızın üzerinde olan giysi, hiç kuşkusuz o gün kendisinin giydiği kıyafetti.

Demek ki ben... o günkü Shiho'nun bedenindeyim.

Ama bu mümkün olabilir miydi? Şaşkınlıkla etrafına bakınırken, karşısındaki kızla –yani büyük ihtimalle o günkü kendisiyle– göz göze geldi. O an anladı: Shiho şimdi oradaydı. Bu, açıklayamadığı ama neredeyse kesin bir histi.

Yine de bugün liseden mezun olmuş Kaho'nun, o günkü ilkokul öğrencisi Shiho gibi davranması mümkün değildi. Tam tersine, sanki Kaho'nun iradesi devre dışı kalmıştı; küçük Shiho, annesinin kolunu çekiştirip konuşmaya başladı:

"Anne, gidip Shōma'yla konuşmak istiyorum. Sen Kaho'yla burada bekler misin? Mümkünse bekleme salonuna gidip içecek bir şeyler bak."

Annesi hemen cevap vermedi. Sessizce aşağıya baktı, sonra diğerine –küçük Kaho'ya– sordu:

"Kaho, senin için sorun olur mu?"

"Ben mi? Hiç sorun değil."

Annesi, böyle cevap veren küçük Kaho'nun elini tutup hasta odasından uzaklaştı. Geriye, o koridorda yalnızca küçük Shiho kaldı. Kaho, kardeşinin bedeninin içinden, olup biteni izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Sadece şunu hissediyordu: Küçük Shiho, büyük bir kararlılıkla hareket ediyordu.

"Merhaba, Shiho." Yatağa yaklaştığını fark eden Shōma, güçsüz bir tebessümle konuştu. "Nasılsın? Biraz kötü görünüyorsun."

"Sen iyiysen ben de iyiyim."

"Eh... Ne iyi ne kötü. Ama baş dönmeleri biraz azaldı."

Konuşmalarından, Shiho'nun, Kaho'nun sandığından çok daha fazla şeyi, hastalığı da dahil olmak üzere, Shōma'nın kendisinden dinlemiş olduğu anlaşılıyordu. Kaho bunları düşünürken, Shōma gözlerini hafifçe yere indirerek konuştu.

"O günden beri... doktorun söylediklerinden sonra, hep düşünüyorum. Sanırım ben... o kadar uzun yaşamayacağım."

"Bunu söyleme. Nereden biliyorsun? İyileşirsin mutlaka."

"Evet... ama ben Kaho'ya, ondan hoşlandığımı düzgünce söylemek istiyorum. Söyleyemeyecek hale gelmeden önce. Ama böyle bir şey yapmak... rahatsız edici olur mu sence? Sen ne düşünüyorsun?"

Bu sözleri duyduğu anda küçük Shiho'nun göğsünü keskin bir sızı kapladı.

Neden böyle hissediyorum, diye düşünürken cevabı gecikmedi. *Demek Shiho onu bu kadar çok seviyordu. Ama ne zamandan beri? Belki de Wendy rolünü aldığı o günden beri...*

Bu sorular Kaho'nun zihninde dönüp dururken Shiho'nun sesi kulağına ulaştı.

"Olur. Ben de yardım ederim. Pişman olmayacak şekilde söyle. Zaten bugün anneme Kaho'yu özellikle getirmesini bu yüzden istedim. O yüzden cesaretini topla."

Bunları söyledikten sonra Shiho, elini çocuğun elinin üzerine koydu, ona gülümsedi ve odadan çıkıp annesiyle küçük Kaho'yu çağırmaya gitti. Bu kez yalnızca Kaho'yu Shōma'nın odasına soktu; annesini de "Sen buraya gel..." diyerek peşinden çekip çıkardı.

Demek o gün Shōma'yla odada baş başa kalmamın sebebi buydu...

Bu düşünce zihninden geçerken, koridorun ucundaki otomatların bulunduğu yere geldiler. Küçük Shiho birden durdu.

"Burada bekle..." dedi annesine ve geri döndü.

"Shiho, bir dakika..."

Annesi peşinden gelmek isteyince, ağzından istemsizce şu söz döküldü:

"Tae, sorun yok."

Bu, Kaho'nun değil, küçük Shiho'nun sesiydi. Sanki kontrol tamamen ondaydı. Belki de o anda Shiho'nun zihni çoktan başka bir yere kaymıştı.

"Tae mi? Bana mı diyorsun? Shiho, sen mi söyledin bunu?"

Küçük Shiho annesinin şaşkınlığını umursamadan, aceleyle hasta odasına döndü. Shōma'nın itirafının nasıl sonuçlanacağını merak ediyordu; o duygunun yoğunluğu Kaho'ya da tüm açıklığıyla geçiyordu.

Kapıdan içeri bakarken Shōma'yla göz göze geldiğini sanıp panikle başını geri çekti. Duvara yaslanarak orada kaldı ve ardından Shōma'nın sesini duydu:

"Evet... sanırım ikinizi de da aynı derecede seviyorum. Mümkün olsa ikinizle de evlenmek isterdim."

Demek o anda Shōma, Shiho'nun orada olduğunu fark etmişti. Bu yüzden seçemiyormuş gibi davranmıştı. Ve Shiho da çocuğu bu sözleri söylemeye itmiş olmanın pişmanlığını taşıyordu.

Neden geri döndüm ki?

O pişmanlık duygusunun ortasında, o küçük bedenin içinde kalbi deli gibi çarpıyordu. Kaho bunu bütün açıklığıyla hissediyordu; sanki o göğsün içindeki kalp kendi kalbiymiş gibi. Tam o sırada dünya bir kez daha sarsıldı. Kaho sert bir kuvvetle geriye çekildiğini hissetti ve bir anda kendini yine o dükkânda, Shiho'nun karşısında buldu. İlk başta Shiho'yla göz göze gelmek tarif edilemez ölçüde rahatsız ediciydi. Karşı tarafın da aynı durumda olduğu belliydi; ikisi de bakışlarını nereye koyacaklarını bilemeyip aynı anda masanın üzerindeki kediye baktılar.

Kedi tek gözünü açıp, "Ha?" der gibi kısa bir ses çıkardı. Bir süre ikisi de gözlerini kaçırdı. Sessizliği sonunda Shiho bozdu.

"Anlamışsındır sanırım... O zaman ben, hastane odasının önüne geri dönmüştüm. O yüzden Shōma, sadece senden hoşlandığını söyleyemedi. Belki benim duygularımı bir şekilde sezmişti. Bunun için... hep özür dilemek istemiştim senden."

"Özür mü? Neden? Shiho, bunda senin hiçbir suçun yok. Asıl özür dilemesi gereken benim. Senin ne hissettiğini hiç anlamamıştım. Bir de üstüne, duydun ya... O zaman Shōma'ya 'Daha çocuksun, yetişkin değilsin...' gibi üstenci laflar ettim. Ben öyle dediğim için, Shōma gerçekten yetişkin olamadan..."

"Ne? Ne diyorsun sen? Olur mu öyle şey. Bu resmen kendini fazla merkeze koymak."

"Evet, biliyorum. Ben de farkındayım. Ama yine de.."

"Yoksa bütün bu süre boyunca bunu mu taktın kafana?"

"Galiba..."

"Söyleseydin ya. Gerçi... özellikle bana söylemen mümkün değildi, biliyorum."

"Evet... sanırım."

"Evet, öyle."

"Yine de biraz olsun rahatlamışsınızdır diye düşünüyorum."

Bu sözlerle araya giren, bordo jileli kızdı. Yanlarında durmuş, fazlasıyla tatmin olmuş bir gülümsemeyle onlara bakıyordu.

"Artık ikiniz de iyi görünüyorsunuz. Aslında başından beri, sizin için endişelenecek bir şey yokmuş gibi geliyor bana. Bugünkü gibi bir karşılaşma olmasa bile, bu duygu ya başka bir biçimde çözülürdü ya da fark edilmeden silinip gidecek kadar küçük bir diken olarak kalırdı. Ama biz.." Kız burada hafifçe duraksadı. "Ben, bu küçükhanım ve bu dükkân... müşteriyi çağırıp mucizeyi zorla satan bir yer gibiyiz diyelim."

Bunu söyledikten sonra hafifçe eğilerek selam verdi.

"Artık yavaş yavaş kendi dünyanıza dönme vakti. Sabah akşam hâlâ soğuk oluyor. Yeni hayatınıza başlarken sakın hasta olmayın. Ah, elbette ücret falan yok. Sadece bu dükkânın

adının 'Sakura' olduğunu bir gün bir yerde hatırlarsanız, bundan büyük mutluluk duyarım."

Sözlerini bitirdikten tam bir nefeslik süre geçti ve çok uzaklardan, bir kitabın kapanma sesi geldi.

***

Kız, ikizlerin kaybolduğu noktaya bir süre sessizce baktı.

"Ne güzel, değil mi? Gerçekten birbirlerine bağlı gibiler." Sonra elini yanına uzatıp kedinin başını okşadı. "Benim de öyle... Bir nevi diğer yarım sayılabilecek tek bir kişi var aslında. Gerçi sen bambaşkasın ama."

Bu sözler üzerine kedi başını kızın eline kuvvetle sürtmeye başladı.

"Evet. Senin de çok iyi bildiğin o çocuk. Bizim için çok değerli olan."

Gözlerini iyice kısan üç renkli kedi, nadiren yaptığı şekilde, keyifle mırıldanıyordu.

***

Gözlerini açtıklarında yine nehir kenarındaki bankta oturuyorlardı. Kiraz çiçekleri havada savruluyor, ince yapraklar üstlerine yağıyordu. Birbirlerine baktılar. Aynı anda "Aa!" diye şaşırıp birbirlerinin saçlarına uzandılar. İkisinin de saçları, saymakla bitmeyecek kadar kiraz çiçeğiyle dolmuştu. Sonunda vazgeçip kendi saçlarını kendileri silkelediler. Yapraklar omuzlarından, dizlerinden aşağı süzüldü.

İlk soruyu Kaho sordu:

"Sence o dükkânda ne kadar kaldık?"

"Bilmiyorum."

"Zaten orası neresiydi ki?"

Shiho avuçlarını yukarı çevirip omuz silkti.

"Bence kızın dediği gibiydi."

"Nasıl yani?"

"Hem kitapçı hem kafe... Bir de mucizeyi zorla satan bir yer."

"Zorla satan mı?"

"Evet, kendi söylediği gibi işte."

"Ama dükkân tipi bir 'zorla satış' mantıken mümkün mü sence?"

"Takıldığın yer bu mu?"

Birbirlerine bakıp gülümsediler. O sırada Shiho hapşırdı. Bu kısa süre içinde üşütmüş müydü acaba? Kaho yanına aldığı ceketi hatırladı.

"İster misin?"

"Evet." Kolu geçirirken Shiho mırıldandı:

"İkimiz de bankta biraz uyuyakalmışız diye düşünsek yeterli değil mi?"

Kaho cevap veremeyince Shiho devam etti:

"Sonuçta ikiziz. Aynı rüyayı görmek çok da garip olmaz."

Kaho dudaklarını bükerek cevap verdi:

"Belki de."

Eğer öyleyse... hastanedeki o anıları birlikte, aynı anda yeniden yaşadılarsa... Bu düşünce onu tuhaf biçimde utandırdı. Ve böyle anlarda kime güvenileceğini ikisi de biliyordu.

"Şu Tae var ya..."

Sözler, tek bir harf bile şaşmadan ağızlarından aynı anda çıktı. Buna kendileri bile şaşırmıştı. Ardından gelen, "İşte bu yüzden ikiz olmak..." cümlesi de neredeyse bire bir örtüştü.

"Gerçekten, bu kadın daha ne kadar öyle giyinmeyi sürdürecek sence?"

"Uzun süre değişmez. Göz kenarları bayağı kırışmaya başladı ama."

"Kaho, bunu gidip kendisine söylesene."

"Yok artık. Bir an önce evlenip onu babaanne yaparsam belki fark eder."

"Bir dakika. Ne? Kaho, biri mi var? Ne zaman?"

"Saçmalama. Aynı evde yaşıyoruz, yoksa anlardın."

"Birden 'evlenmek' falan deyince insan irkiliyor tabii. Normalde önce sevgili olur. Sen sonra çıkıp kendine ben normalim diyorsun ya... Beni sapık ilan edip. Komik gerçekten."

Demek bunu içinde tutuyormuş, diye geçirdi Kaho içinden. Sonra, "Gülme..." dedi. Shiho'nun yüzü birden ciddileşti.

"Ama dürüst olayım. Sevgi, aşk falan... bunların ne olduğunu pek bilmiyorum. Yalnız o zamanlar, içten içe o çocuğu korumak, ona güç olmak, yardım etmek istediğimi gerçekten hissettiğimi sanıyorum. Ama sonuçta hiçbir şey yapamadım ve o çocuk öylece gitti..."

Koridorda yaşanan, nereye koyacağını bilemediği Shiho'nun o duyguları yeniden canlandı Kaho'nun zihninde. "Bu yüzden, böyle şeyler bana artık gerek yokmuş gibi geliyor. Açıkçası biraz öyle düşünüyorum."

"Tabii şimdilik diyorsun..." diye ekledi Shiho.

"Geleceği kim bilebilir ki..." diye karşılık verdi Kaho.

Shiho bakışlarını kaçırır gibi kiraz çiçeklerine doğru kaldırdı.

"O yüzden, eğer sen böyle... evlilik falan, aile kurma gibi şeyleri yaparsan, buna gerçekten çok sevinirim. Hatta minnettar olurum diyebilirim."

Hemen bir cevap bulamadı Kaho. Aynı sözü yineledi.

"Gelecek bilinmez."

"Hadi gidelim mi?"

"Olur. Zaten acıkmaya da başladım."

Ayağa kalktıklarında Shiho, "Ha, bu arada..." diyerek ekledi. "Az önce söylemeyi unuttum ama insanlar için de neoteni geçerli olabilir diyen bir görüş varmış. Vücut kıllarının az olması, kafanın büyük olması gibi şeyler aslında memelilerin yavrularına özgü özellikler ya. Ben de şunu düşündüm: Eğer durum buysa, çocuk halini ömrü boyunca sürdüren tek tür biziz belki de. O yüzden

dili oyuncak gibi kullanıp 'çocuk' ve 'yetişkin' diye ayrımlar yapıyor, neoteni gibi kelimeler uydurup kendimizi ve başka canlıları durmadan inceliyoruz. Bunu düşününce çok komik geldi bana. Sanki devasa bir komedi gibi. Ya da kötü bir şaka."

Shiho'nun sözlerini yarı dalgın dinlerken, Kaho kendi düşüncelerine kapılmıştı.

Çocuk kalmış o çocuğu, günün birinde gerçekten unutacak mıydı? Tamamen unutmasa bile, kalbinin bir köşesine kaldırıp sıkıca mühürleyecek miydi? Buna karşılık Shiho, onu unutmayı kendine neredeyse inatla yasaklayacak, aralarındaki yaş farkının artık hiçbir zaman kapanmayacağına ömür boyu içerleyecek miydi? İkisi de bir o kadar acımasızdı. Kaho için de Shiho için de – ve en çok o çocuk için.

Eve giden yol boyunca bu düşünceler peşini bırakmadı Kaho'nun. Kiraz çiçeklerinin yaprakları nehrin üzerine dökülüyordu. Koi olmayan küçük balık sürüleri, güneş ışığında pırıl pırıl parlıyordu.

"Biz geldik..." deyip kapıyı açtıklarında, anneleri terliklerini patır patır sürüyerek koşup geldi. Hoş geldiniz demek yerine kollarını iki yana açıp, "Taa-daa!" diye bağırdı. "Bakın bakın, bu kıyafet çok tatlı değil mi? Bugün geldi, dayanamadım, hemen denedim."

Annesi, sabahkinden yine bambaşka bir kıyafet giymişti. Bu kez beyaz zeminli, soluk pembe çizgili bir pantolon takımıydı.

"Shiho'nun üniversitesinde açılış töreni olacak değil mi? Bunu giymeyi düşünüyorum, nasıl?"

"Gayet iyi."

İkizinin bu kadar sakin cevap vermesi Kaho'yu şaşırtmıştı, istemsizce ona baktı. Shiho konuşmaya devam ediyordu.

"Ama babam, benim açılış törenime kendisinin geleceğini, seni de Kaho'nun açılış törenine göndereceğini söylemişti. Tarihler yakınmış, ikisine birden gitmek zor olur diye."

Kaho, "Bir dakika, bu doğru mu?" demeye yeltenmişti ki, annesi sözünü kesti:

"Baban kafasına göre mi karar vermiş buna?"

"Babam, senin tek başına Tokyo'dan buraya dönmenin zor olacağını söylüyor. Başka türlü olmazmış."

"Seninle birlikte olacağım ya, ne olacak."

"Bunu bir daha düşünerek söyle."

Bir süre düşünen anneleri, biraz duraksadıktan sonra, "Aaa, doğru ya... Dönüşte ben yalnız olacağım..." dedi. Shiho zafer kazanmış gibi başını salladı ve ardından, "Bir de Kaho galiba yakında seni babaanne yapacakmış, ona göre hazırlıklı olsan iyi olur. Açıkçası o kıyafetler artık dışarıdan bakana işkence ediyor."

"Shiho, sen..."

"Ne, ne? Kaho... Biri mi var? Bana hiç söylemedin ama..."

Annesi, yani Tae, yanaklarını şişirip dudaklarını büzdü.

Bu yanının hiç değişmeyeceğini düşündü Kaho. Ama bunun hoş görülmesinin tek sebebi, babasının onu korumak için elinden geleni yapmasıydı. Bir gün kendisi de birine karşı böyle, acı verecek kadar sıcak bir duygu besleyecek miydi?

Shiho'ya ters bir bakış attı; muhtemelen henüz adını bile koyamadığı duygulardan çok önce geçmiş, o eşikleri sessizce aşmış olan kardeşine. Birden onu çok, hem de çok sevdiğini hissetti. İçinde kabaran bu yoğunluk çok tanıdık geliyordu.

Bakışını fark eden Shiho, kaşlarını hafifçe kaldırarak "Ne var?" der gibi baktı. Kaho başını iki yana salladı. "Bir şey yok..." dedi. Ardından sesini bilerek inceltti:

"Tae, öğle yemeğinde ne var? Çok acıktım."

"Hamburger köfteli omuraisu.[1] Çok uğraştım."

Annesinin ellerinde gerçekten de şeffaf mutfak eldivenleri vardı.

1 Omuraisu, ketçaplı pilavın omletle kaplanmasıyla yapılan, Japon mutfağına özgü bir yemektir. (ç.n.)

İkisi birlikte lavaboya gidip ellerini yıkadı. Banyoya geçtiklerinde sabahki zambak desenli elbisenin bir leğenin içinde sıcak suda beklediğini gördüler. Göğüs kısmına ketçap dökülmüş olmalıydı; Tae lekeyi çıkarmaya çalışıyordu.

"Böyle şeylerde titizdir ya..." dedi Shiho. "Hiç beklemez, hemen yapar."

"Kıyafetlere tapıyor gerçekten."

"Ama belki de örnek almamız gereken bir iyi yanı vardır, ne dersin?"

"Tamam tamam. Ben de gidip Tae'den yemek yapmayı öğrenirim artık – eee?"

"Ne oldu?"

"Şimdi düşününce... Tae o eldivenleri takılıyken mi üstünü değiştirdi?"

"Doğru ya. Çıkarmayı unutmuştur kesin."

"İşte o zaman örnek falan almamak lazım. O kıyafet yeni değil mi? Üstünde kıyma bile olabilir."

"Pembe olduğu için hemen fark edilmez, sınırdan yırtar belki."

Öğle yemeğini üçü birlikte yediler. Omuraisunun üzerindeki sos biraz koyu kıvamlıydı, tam Shiho'nun sevdiği gibi. Bir ara anneleri, karşılarında oturan Shiho'ya dönüp, "Akşam ne yemek istersin?" diye sordu.

Kaho bir an, *neden sadece ona*, diye düşündü. Ama hemen ardından gerçeği fark etti. Annelerinin Shiho için yemek pişireceği günler artık sayılıydı. Muhtemelen annesi de kalan öğünleri içinden tek tek hesaplıyordu.

Öğleden sonra Kaho bir süre odasında yalnız kaldı.

"Yalnızca neşeli, saf ve zalim olanlar uçabilir."

Yatağa uzanır uzanmaz, o cümleyi okuyan kızın sesi kulağında yankılanmıştı.

Biz uçabiliyor muyduk? Eğer uçabiliyorsak, bu gerçekten iyi bir şey miydi?

Bunları düşünürken kısa bir süre uyuyakaldı. Rüya görmemişti.

O gece, akşam yemeğinden sonra Kaho yeniden kardeşinin odasının kapısını çaldı. Kapının ardı, bir önceki geceden bile daha boştu ama nedense biraz daha sıcak geliyordu.

"Bu kitap yine de sende kalsın..." dedi Kaho, çekingen bir şekilde *Peter Pan ve Wendy*'yi uzatarak.

Shiho kitaba bakarken parmakları refleksle gözlüğüne gitti.

"İstemiyorum. Sen sakla. Tıp fakültesi öğrencisinin odasına pek yakışmaz."

"Saçmalama..." diye üstelemek üzereydi Kaho ama vazgeçti.

"O zaman sen taşındıktan sonra, bu odada dursa olur mu?"

"Öyleyse olur."

"Ben gittikten sonra masadaki rafa koyarsın..." dedi Shiho.

"Tamam."

"Eee, başka?" dedi Shiho, çalışma masasının sandalyesine otururken. "Sadece bu muydu?"

Kaho yere oturup kitabı yanına koydu.

"Başka bir şey mi var?" diye sorulunca, aklına geleni olduğu gibi söyledi. Sözü açar açmaz, sanki en başından beri bunun için gelmiş olduğunu fark etti.

"Belki de aynı çatı altında uyuduğumuz son gece bu olabilir."

"Yok canım. Bayramda, tatillerde mutlaka gelirim. Sen de henüz tanımadığımız çocuğunun babasıyla kaçmazsan, bunun 'son' olması imkânsız. Tabii okul ne kadar yoğun olur bilmiyorum."

"Öyle demiyorum... Yani şey... hatıra olsun diye bir sarılalım dedim sadece."

"Sarılmak mı? Şimdi mi? Seninle ben mi?"

"Olur ya, bu seferlik."

"İlla istiyorsan... olur. Sevimli küçük kız kardeşimin hatırı var."

Ama Shiho kollarını kavuşturdu.

"O zaman bir iddiaya girelim."

"Ne iddiası?"

"Bizim başımıza gelmez ama... olur da biri ağlayacak gibi olursa, o kaybetmiş sayılır."

"Kabul. Ne koyuyoruz ortaya?"

"Karşıdakinin dondurmasını izinsiz yese bile bir kere ses çıkarmamak..."

"Tae'nin en gözde kıyafetiyle hatıra fotoğrafı da fena ceza olmaz."

"Onu söylersek tek kişiyle kalmaz, ikimizi de giydirir."

"Haklısın. O zaman dondurma."

Shiho sandalyeden kalkıp Kaho'nun karşısına geçti. "Hazırsan geliyorum."

"Tamam."

Aynı anda kollarını açıp birbirlerine sıkıca sarıldılar. Uzun bir süre konuşmadan öylece kaldılar. İlk konuşan Kaho oldu.

"Kendine iyi bak. Düzgün beslen. Bir şey olursa her zaman yaz."

"Sağ ol. Sen de kendine dikkat et. Bir de... Tae ile babama iyi bak."

"Tamam. Şey... Shiho..."

Söz boğazında düğümlendi. Shiho sırtını hafifçe okşadı. "Bunu babama daha söylemedim ama... doktorluk ruhsatımı aldıktan sonra Amerika'ya gitmeyi düşünüyorum."

Hâlâ uçmaya niyetliymiş, diye geçirdi Kaho içinden. Bir an gülmek istedi. Gülmeye başladığı anda gözyaşları süzüldü. Shiho omuzlarından tutup yüzüne baktı, parmak uçlarıyla gözyaşlarını sildi.

"Söz verdiğimiz gibi, yarın dondurma benimdir..." dedi.

Kaho o an fark etmemiş gibi davrandı ama Shiho'nun gözlerinin kenarı da parlıyordu.

Bunu da bir veda hediyesi saydı.

"Her Şeyin Başlangıcı"

Dünyanın neresinde olduğu bilinmeyen bir yerde, o dükkân duruyordu.

Önünde, alışılmış kiraz ağaçlarına benzemeyen tuhaf bir ağaç yükseliyordu. Dalları, beyazla kırmızı arasındaki her tonda çiçekle doluydu.

Çiçekler rüzgârla sallandıkça renkler birbirine karışıyor, sonra yeniden ayrılıyordu; kimi zaman da küçük girdaplar oluşturuyorlardı. Beyazdan kırmızıya, kırmızıdan beyaza akıp duran o geçiş, sanki yaşamın nabzı gibi atıyordu.

Belki de ağaç, o mekânda zamanı böyle tutuyor, akışını böyle görünür kılıyordu.

Ya da bu, Tanrı'nın bir işi olabilirdi. Ama burası dünyanın neresinde olduğu bilinmeyen bir yerdi – gerçeği kimsenin bilemeyeceği bir yer.

Yazı kâğıdındaki kareler bu noktaya kadar dolduğunda, sağ eli artık ilerlemez oldu. Bileğindeki katılık neredeyse ağrıya benziyordu; farkına vardığında, buna çok benzeyen bir his göğsünün tam ortasında ve kaşlarının arasında da belirmişti. Dudaklarından ağır bir iç çekiş döküldü.

Pes etmiş gibi sandalyeden kalktı; Kazuhiko Tōnami olduğu yerde boynunu ve omuzlarını sırayla çevirerek tutulmayı açmaya çalıştı. Ama sanki bir şey yapışıp kalmış gibi olan o his, kolay kolay geçmiyordu. Uzun zamandır da böyleydi zaten.

Kazuhiko yeniden masaya baktı. Yarım bırakılmış müsvedde kâğıtlarının ötesinde bir fotoğraf çerçevesi vardı. Meşe ağacı çerçeveli dikdörtgenin içinde, bordo renkli jile elbise giymiş bir kız, uzun tüylü üç renkli kediyi kucağına almış, kameraya gülümsüyordu. Kazuhiko yine gözlerini ondan alamadı. Artık onu yalnızca bu çerçevenin içinden görebildiği günlerin üzerinden neredeyse

on yıl geçmişti. Yine de, hiç olmazsa bir kez daha –sadece sesini bile olsa– duyabilmeyi dilemekten kendini alamıyordu. Vazgeçmediği sürece umudun sönmeyeceğine inanmak isteyen bir yanı vardı; ama öte yandan, gerçeği kabullenmezse olduğu yerde sıkışıp kalmaktan da korkuyordu. Bu iki düşünce göğsünün içinde durmadan çarpışıyordu. Biricik kızını düşündüğünde bu çatışma daha da keskinleşiyordu. Bir zamanlar avucuna sığan o küçük kız, şimdi boy atmıştı; hâlâ eline yüzüne bulaştırsa da ev işlerinde ona hevesle yardım etmeye çalışıyordu. Sonunda silkelenip fotoğrafa arkasını döndü ve amaçsızca odanın içinde dolaşmaya başladı. Yüzünde, öfke mi kararsızlık mı olduğu anlaşılmayan tuhaf bir ifade vardı. Ne kadar böyle dolandığını bilmiyordu ki sonunda batı duvarını bütünüyle kaplayan kitaplığın önünde durdu. Ön yüzü camlı, sürgülü kapakları olan ve ortasından kilitlenebilen bir kitaplıktı bu. Bir süre yine düşüncelere daldı, sonra çekmeceden anahtar demetini çıkarıp kapağı açtı.

Cam kapak kayınca, önce tozlu bir koku yayıldı. Ya da belki, içeride sıkışıp kalmış zamanın kokusuydu bu. Camın ardında duranlar, bakar bakmaz eski oldukları anlaşılan kitaplardan oluşan bir koleksiyondu. Kazuhiko içlerinden birini seçip çıkardı: Kenji Miyazawa'nın *Bahar ve Asura*'sı.[1]

"Öğle vakti üflemeli çalgılardan da sık / kehribar parçaları yağdığında / öfkenin acılığı, yine mavilik..."

Kazuhiko dizeleri gözleriyle izledi. Onun en sevdiği şiirdi bu. Bıkıp usanmadan sessizce tekrar tekrar okudu; kimi zaman dudaklarının arasında fısıldamayı da denedi. Gözlerinde, sanki bir şey arıyormuşçasına umutsuzca parlak bir ışık vardı.

Pencerenin dışında mevsim bahardı. Nereden geldiği bilinmeyen kiraz yaprakları, birer birer, kesit halindeki o kare manzaranın tam ortasından sessizce süzülüp geçiyor, sonra gözden kayboluyordu.

1 Türkçede yayımlanmamıştır. İngilizce versiyonu: *Spring & Asura.* (ç.n.)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Nisan Aydınlığının Derinlikleri"

Ne zaman oraya geldiğini bile anlamadan, Kozue Tōnami kendini o dükkânın önünde buldu. Gözlerinin önünde, çan biçimini andıran, uzun, dalları sarkık bir kiraz ağacı vardı. Ama buna gerçekten "kiraz" demek doğru olur muydu? İnsan ilk bakışta tereddüt ediyordu. Yapay değildi; tam tersine fazlasıyla canlıydı. Yine de gündelik hayatta rastlanan hiçbir ağaca tam olarak benzemiyordu. Ağaç tam zamanında, bütün görkemiyle çiçek açmıştı. Beyazla kırmızı arasındaki her tonu üzerinde taşıyordu. Renkler yukarıdan aşağıya doğru ağır ağır koyulaşıyor gibiydi; tepelerde daha açık tonlar, göz hizasında ise kamelyayı andıran koyu kırmızılar vardı. Nereden estiği belli olmayan bir rüzgâr dalları salladığında renkler birbirine karışıyor, sonra yeniden ayrılıyordu. Ortaya çıkan desenleri kelimelere dökmek zordu. Güzelliği öylesine yoğundu ki insan bir an nefes almayı unutuyordu. Bunun sıradan bir manzara olmadığı kesindi. Böyle bir şeyi ne çıplak gözle ne de bir fotoğrafta daha önce görmüştü. Öyleyse burası neresiydi?

Ben neden böyle bir yerdeydim?

Bunu düşünür düşünmez, az daha kendi haline hayret edip gülecekti. Bunlar, hafızasını yitirmiş bir karakterin ağzından ilk dökülecek sözler gibiydi. Ama Kozue için her şey gerçekten de

çok ani olmuştu. Güçbela hatırlayabildiği tek şey kendi adıydı. Bunu anımsayabilmiş olmak bile içini rahatlatmıştı. Bildiği bir diğer şey bilmediği bir yerde bulunduğuydu. Buraya gelmeden önce ne yaptığını bile hatırlamıyordu. Sanki bir anda bambaşka bir dünyaya fırlatılmış gibiydi. Uykusunun ortasında, birdenbire fazlasıyla gerçek bir rüya başlamış olsa insan herhalde böyle hissederdi.

Buna rağmen Kozue yavaş yavaş kendini toparlamaya çalıştı. Bu his, sabah uyanınca zihnin ağır ağır berraklaşmasına benzer bir duyguydu. Sanki hafızası yerli yerindeydi de, çekmecelerini nasıl açacağını bir anlığına unutmuş, kafası karışmış gibiydi.

Üzerinde ortaokul forması vardı. Düz, gri renkli, pek de albenisi olmayan bir ceket. Daha ilk giydiği gün sevmemişti zaten.

Kendini toparlayıp bir kez daha etrafına baktı. Sarkık dallı kiraz ağacının ardında bir bina duruyordu. Eski bir Japon evini andıran, ahşap bir yapıydı bu; çatının tepesinde bronzdan bir rüzgârgülü horozu, göğsünü olabildiğince kabartmış, duyulmayan bir sesle zamanı haber veriyordu.

Bakışlarını yeniden yere indirdiğinde, bulunduğu yerden binanın girişine kadar uzanan dar bir patika gördü. Yol baştan sona kiraz çiçekleriyle kaplanmıştı; renkler birbirine karışmış, zemini neredeyse görünmez kılmıştı. Ahşap binanın kapısının önünde bir tabela vardı. Üzerindeki yazıyı seçebilmek için gözlerini kısarak bakmaya çalıştığı anda kapı birden hızla açıldı ve elinde süpürge ve faraş tutan bir kız ortaya çıktı. Bordo jile elbise ve beyaz bluz giymişti.

O an duyduğu his son derece tuhaftı. Sanki karşısına bir ayna konmuştu; sabah lavaboda saçını kontrol ederken duyduğu o kısa şaşkınlık gibi... Karşısındaki yüzü tanımaması mümkün değildi; bunu içgüdüsel olarak biliyordu. Ama orada duran kişinin kendisi olmadığı da açıktı. Bir ortaokul öğrencisinden

biraz daha büyük duruyordu. Üstelik üzerindeki kıyafetler de yabancı değildi. Bu, galiba...

"Ah..."

İlk konuşan karşısındaki kız oldu. Kozue'yi baştan aşağı dikkatle süzdü; ardından yüzü bir anda aydınlandı. "Ah, yaşasın! Nihayet geldin!"

Elindeki süpürgeyle faraşı gelişigüzel yere bıraktı. Ayaklarının altındaki yaprakları savurarak Kozue'ye doğru koştu. Yanına gelir gelmez iki elini birden tutup heyecanla sarsmaya başladı. Yakından bakınca benzerlik daha da belirginleşti. Karşısındaki kız, tuhaf bir biçimde kendisine benziyordu. "Çok ama çok uzun zamandır bekliyordum seni. Sen gelmezsen burada hiçbir şey başlamıyor."

"Şey... Bir dakika, ne..."

Nihayet sesi çıkabilmişti. Konuşabildiğini fark etmek tuhaf bir rahatlama verdi. Üstelik kulağına geri dönen ses, karşısındaki kızınkine neredeyse ayırt edilemeyecek kadar benziyordu.

"Gerçekten, beklemekten perişan oldum. Değil mi, Kobako? Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi?"

"Kobako" adını duyunca Kozue bir kez daha irkildi. Ama kız bunu fark etmemiş gibiydi; kız dükkânın girişine doğru döndü. Aralık bırakılmış kapıdan ağırbaşlı bir kedi çıktı. Uzun tüylü, üç renkliydi. Kozue'yi görür görmez doğruca yanına geldi, bacaklarına başını sürtmeye başladı. Bir kediye göre biraz iri sayılabilecek gövdesi sebebiyle sürtünüşü hayli güçlüydü; dengesini korumasa sendeleyebilirdi.

Kozue başından beri bunun bir rüya olması gerektiğini düşünüyordu. Ama kızın sesi de, kedinin sıcaklığı da rahatsız edici derecede gerçekti. Rüya bile olsa, böyle içten karşılanmak hoşuna gitmişti. Yine de bu yaşadıklarının gerçekten bir rüya olup olmadığı konusundaki kuşkusu hâlâ tam dağılmamıştı.

Tam o sırada, dükkânın önündeki tabeladaki yazıyı nihayet seçebildi. Yeşil bir karatahtaya, kırmızı ve beyaz tebeşirle "Sakura" yazılmıştı. *Evet, tabii ki*, diye düşündü.

"Sakura", Kozue'nin anılarından neredeyse silinip gitmiş annesinin adıydı.

Annesinin ortadan kaybolduğunda Kozue beş yaşındaydı. Elbette bu gerçeği sonradan çevresindekilerden öğrenmişti, yani kulaktan dolma bir bilgiydi. O kadar küçükken, hep yanında olan ve çok sevdiği birinin bir anda yok olmasından sonra nasıl hissettiğini, bunu nasıl kabullendiğini şimdi hiç hatırlamıyordu. Annesini, bilinci yeni yeni şekillenmeye başladığı bir dönemde kaybetmişti; bu yüzden Kozue'nin zihnindeki anne imgesi, neredeyse tamamen babasının çalışma odasında sergilenen fotoğraflardan ibaretti. Fotoğraflarda annesi, beyaz bir bluz ve bordo bir jile giymişti; kucağında iri, üç renkli bir kedi tutuyordu. Kedi zorla tutulmaktan pek hoşlanmıyor gibiydi; yüzünde belli belirsiz bir hoşnutsuzluk vardı. Ama yine de kendini güvende hissettiği belli oluyordu.

Aslında o üç renkli kedi annesine aitti; adı Kōbako'ydu. Kozue elbette bunu da sonradan öğrenmişti. Gerçi annesi çoğu zaman "Kō" hecesini atlayıp ona sadece "Kobako" dermiş. Babasının anlattığına göre, bu Kobako en başından beri kendini Kozue'nin ablası gibi görüyormuş. "Biraz bakıver..." denildiğinde, beşik üzerine hâkim bir noktaya kurulur, kendisine yeni bir şey söylenene kadar da oradan kımıldamazmış.

Kozue'nin bildiği bir başka fotoğrafta ise annesi, onu neredeyse yeni doğmuş haliyle kucağında tutuyordu. O fotoğrafın ne zaman, nerede çekildiğini hatırlayabilmeyi kaç kez dilediğini sayamazdı. Ama bir bebekten böyle bir şeyi beklemek de haksızlıktı elbette. Henüz başını bile doğru düzgün tutamayan o küçücük yüz, neredeyse şekilsiz sayılabilecek kadar tazeydi. Yüzündeki hatların hangisini annesinden, hangisini

babasından aldığını seçebilmek de pek mümkün değildi. Yine de ortaokul çağına geldiğinde, onu her gören, "Annenin kopyası olmuşsun..." derdi. Babasıysa o anlarda ufak bir tebessüm eder, seviniyor mu üzülüyor mu anlaşılmazdı.

Kozue, annesinin sesini de neredeyse hiç bilmiyordu. Bildiği şey, annesinin de babası gibi kitapları çok sevdiğiydi. Sevdikleri arasında elbette kediler ve Ravel'in "Boléro"su da vardı. Bir de belki adıyla da bağlantılı olduğu için, kiraz çiçeklerini özellikle çok sevdiğini söylerdi babası.

Babası bütün bunları zamanı gelince, parça parça anlatmıştı. Demek ki annesinden söz edebilecek noktaya yavaş yavaş gelebilmişti o da. Yine de Kozue büyürken içinde taşıdığı o sessiz hüznün hiç kaybolmadığı belliydi. Babası, bütün bunları Kozue'ye hissettirmemek için elinden geleni yapmıştı her zaman. Kozue de bunu bildiği için bilmiyormuş gibi davranmayı sürdürmüştü. Bu yüzden babasının en dağıldığı döneme dair bildikleri, çevredeki yetişkinlerin ağzından yarım yamalak duyduğu birkaç cümleden ibaretti. Gerçekte neler yaşandığını hiçbir zaman tam olarak öğrenemedi. Dükkânın aralık kapısından dışarı kahve kokusuyla birlikte müzik de sızıyordu. İlk anda kulağa güçlü gelen ama gösterişe kaçmayan, kendine özgü bir melodi... Kulakları bu ezgiyi tanıyordu, yanılmasına imkân yoktu: Ravel'in "Boléro"suydu bu. Annesinin en sevdiği parça. Bunu öğrendikten sonra Kozue defalarca dinlemişti bu şarkıyı.

"Haydi, hiç değilse bir uğra. İçeriyi görmeden gitmeni istemem. En azından bir kahve ısmarlarım sana. Bir sürü kitap da var."

Kız oldukça neşeliydi; buna karşılık Kozue'nin zihni hâlâ darmadağındı. Yine de tereddütle başını sallayıp davetini kabul etti. O sırada kedi de sanki onu cesaretlendirmek ister gibi, arkadan yaklaşıp başıyla bacaklarına hafifçe sürtündü, minik itişlerle onu girişe yönlendirdi. Kozue, kızın

peşinden, üzerinde annesinin adı yazılı tabelanın yanından geçip kapıdan içeri adım attı. "Rahatsız ediyorum..." sözü istemsizce dudaklarından döküldü. Dükkânın içi hayli kendine özgüydü. İlk bakışta küçük bir kafeyi andırıyordu ama kızın söylediği gibi her yer kitaptı. Duvar diplerine dizili kitaplıklar, masaların ve tezgâhın üzerine rasgele yerleştirilmiş raflar, kitap tutacakları... Sanki eski bir han zamanla eklemeler yapılarak büyümüş, kendi içinde karmaşık bir yapıya dönüşmüştü. Oraya buraya bırakılmış kiraz çiçeği dalları bu karmaşayı daha da belirginleştiriyor, mekâna hafif bir labirent duygusu katıyordu.

"Buyur lütfen."

Gösterilen masanın üzerinde "rezerve" yazılı küçük bir kart vardı. Kozue oturur oturmaz, kız bir bardak altlığı ve peçete koydu önüne. Ardından kedi masaya atladı, boş bir yere yerleşti ve ön patilerini gövdesinin altına çekip oturdu. Her şey, önceden belirlenmiş bir düzenin parçasıymış gibi kusursuz ilerliyordu.

"Bunların hepsini iyice gözlemle, olur mu? En küçük ayrıntısına kadar."

Gülümseyerek söylenen bu söz karşısında Kozue şaşkınlıkla, "Efendim?" diyebildi sadece. Ama kız aldırmadan hızlıca kahve getirip masaya bıraktı, sonra da Kozue'nin karşısındaki sandalyeye oturdu. Yine aynaya bakıyormuş hissi geldi Kozue'ye. Ne var ki o gerginlikten kaskatı kesilmişken, kız tamamen rahat görünüyordu; dirseklerini masaya dayamış, parmaklarını birbirine kenetleyip çenesini ellerinin üzerine koymuştu.

"Seninle böyle konuşabilmeyi hep istemiştim. Bir gün mutlaka geleceğini biliyordum."

İlk kez karşılaştığı birinden duysa tuhaf kaçacak bir cümleydi bu. Ama Kozue'ye garip gelmedi. Hatta sanki bu buluşmayı kendisi de uzun zamandır bekliyormuş gibi bir his vardı içinde. "Demek sen de Kenji'yi seviyorsun."

Bu söz üzerine Kozue, ellerinin arasında bir kitap tuttuğunu fark etti. Miyazawa Kenji'nin *Bahar ve Asura*'sıydı. Babasının kitaplığından tanıdığı bir kitaptı bu. Şaşkınlıkla nefesi kesildi; kitabın elinde olduğunun farkında bile değildi. Ama bir anda ortaya çıkmış gibi de değildi. Ne olduğunu anlayamadan başını kaldırdığında, kız yine muzip bir ifadeyle sırıttı.

"Unuttun mu? Onu okuyordun; buraya gelebilmeni sağlayan da bu kitap. Kapıyı açan o oldu. Senin buraya davet edilmenin şartı, aynı kitabın aynı bölümünü, aynı mevsimde, aynı gün, aynı saatte okumamızdır. Hem de güneşli bir bahar gününde, çiçekleri tam açmış bir kiraz ağacının altında."

Öyle olabilir miydi gerçekten de? Düşününce, buraya uyanmadan hemen önce de yine usanmadan *Bahar ve Asura*'yı okuyor olamaz mıydı? Sanki öyleymiş gibi geliyordu.

"Bir kez daha söylüyorum, iyice aklında kalsın diye. Aynı kitabın aynı bölümünü, aynı mevsimde, aynı gün ve aynı saatte. Hem de güneşli bir bahar gününde, çiçekleri tam açmış bir kiraz ağacının altında.."

Kızın tekrarladığı bu sözler, bir tür büyü gibiydi. Evet, babasının çalışma odasına gittiğinde, babası kilitli tuttuğu kitaplıktan tam da bu kitabı çıkarıyordu. Pencereden görünen kiraz çiçeklerine bakarak birlikte sayfaları çevirmişlerdi.

Ama bu... gerçek olabilir mi?

Cevabı olmayan sorular silsilesi dönüp duruyordu zihninde.

Kozue en azından sorulan ilk soruya düzgün bir cevap verebilmek istedi. Kelimeleri dikkatle seçerek, çekingen bir sesle konuştu.

"Seviyorum demek doğru mu bilmiyorum ama... Babam hep, Japoncayı bu şekilde kullanabilmiş başka bir yazar gelmedi, gelmeyecek de diyor. Ne demek istediğini ben hâlâ tam anlayamıyorum. Anlamak için okuyorum."

"Peki, ne düşündün?"

"Şey... her haliyle inanılmaz. İnsanı eziyor adeta. Anladığın halde anlayamıyormuş, anlamadığın halde anlayabiliyormuş gibi... Göğsüne bir şey oturuyor ama adını koyamıyorsun. Benim için hâlâ öyle."

"Okurken, işte şimdi içimde bir şey kıpırdadı diye hissediyorsun, değil mi? Ama bunu anlatamıyorsun; üstüne bir de kaç kez okursan oku hep ilk kez okuyormuş gibi hissediyorsun."

"Evet, evet, tam olarak öyle."

Karşısındakinin de aynı şeyleri hissettiğini görmek Kozue'yi sevindirmişti. Kız, bu sırada elini ağzına götürüp hafifçe öksürdü.

"Miyazawa Kenji kadar 'eşsiz' kelimesini hak eden yazar pek azdır. Ama ilginçtir ki, yaşarken yayımlatabildiği kitap sayısı sadece ikidir: *Bahar ve Asura* ve bir de masal kitabı *Siparişleri Çok Olan Lokanta*.[1] Üstelik ikisini de neredeyse kendi cebinden bastırmıştır."

"Gerçekten mi?"

Kız başını salladı.

"Eserleri zamanla kaybolup gidebilirdi. Ama Kenji, ölmeden önce bütün elyazmalarını kardeşine emanet etti. Muhtemelen sonunu sezmişti. O öldükten sonra *Bahar ve Asura*'nın değerini anlayanlar uzaklardan gelip kardeşinin kapısını çaldılar ve külliyatın yayımlanma süreci başladı. *Galaktik Demiryolu'nda Bir Gece* ya da ünlü *Yağmura Yenilmesem*[2] de böyle gün yüzüne çıktı."

Kozue farkında olmadan merakla masanın üzerine doğru eğilmiş, pür dikkat kızın anlattıklarını dinliyordu. Kedi ise yarı aralık gözleriyle ikisini süzüyordu; uykulu gibi görünse de

1 Henüz Türkçede yayımlanmamıştır. İngilizce versiyonu: *The Restaurant of Many Orders.* (ç.n.)

2 Henüz Türkçede yayımlanmamıştır. İngilizce versiyonu: *Be not Defeated by the Rain.* (ç.n.)

dikkatini onlardan ayırmıyor, sanki sessizce bekçilik ediyordu. Kız anlatmaya devam etti:

"Kenji metinlerini defalarca elden geçirirmiş; hangisinin son hali olduğunu kestirmek çoğu zaman mümkün olmazmış. Küçük bir yangında yanan elyazmaları, başı ya da sonu hiç bulunamamış öyküleri bile varmış. O yüzden bugün bizim Kenji Miyazawa'nın eserlerini okuyabiliyor olmamız, bütün bunları aşarak gerçekleşen bir mucize gibi. Kenji'nin ördüğü kelimelerin gücü, onun ölümünden sonra bile insanları etkilemeye devam ediyor."

Kız bu noktada gözlerini hafifçe kıstı. Yüzüne yerleşen o tarif edilmesi güç, yumuşak ifade Kozue'nin kalbini bir anlığına hızlandırmıştı. Sebebi, içini ansızın kaplayan o tuhaf aşinalık duygusuydu.

"Üstelik asıl hayranlık uyandırıcı olan, elyazmaları gün yüzüne çıktığında Kenji'nin yaratıcısı olduğu 'İihatov'[1] ya da 'Galaktik Demiryolu' gibi kelimelerin de bu dünyada yeni kökler salmış olması. Elbette bu kelimelerin somut bir karşılığı yok. Ama artık pek çok insan onları biliyor ve üstelik zihninde benzer imgeler canlandırabiliyor. Bir bakıma, işte bu şekilde var oluyorlar."

Kız bu kez dosdoğru Kozue'ye baktı.

"Bizim şu anki varoluşumuz da buna çok benziyor. Ben de Kobako da buradayız, evet; ama somut olarak var mıyız diye sorulursa, bu biraz farklı. Yine de burada olduğumuz kesin. İşte bu yüzden seninle konuşabiliyoruz."

Bu noktada kızın sesi belirgin biçimde ciddileşti.

"Ve biliyor musun, bunun anahtarı sensin. Her şeyin başlangıcı sensin. O yüzden, Kozue, senden yardım istiyorum."

---

1 İihatov, Kenji Miyazawa'nın eserlerinde geçen, gerçek coğrafyadan esinlenmiş hayali bir edebi evrenin adıdır. (ç.n.)

Oturduğu yerden yalnızca başını kaldıran kedi, sanki onaylarcasına "miyav" diye seslendi. Karşısındakinin ağzından, kendisini tanıtmamış olmasına rağmen, isminin dökülmesini son derece doğal karşıladı Kozue. Bunu tuhaf bulmaya fırsat bile bulamamıştı ki başından beri zihnini bulandıran soruyu artık dile getirmesi gerektiğini sezmişti.

"Şey... Her şeyden önce lütfen bana anlatın. Burası nasıl bir yer? Gerçekten bir rüyanın içinde miyim? Ve siz... yani, acaba siz benim... annem misiniz?"

O anda, nereden geldiği belli olmayan bir rüzgâr içeri doldu ve dükkânın çeşitli yerlerindeki vazolara yerleştirilmiş kiraz çiçekleri sallanmaya başladı. Belki de o an sarsılan şey, kızla kedinin yaşadığı dünyanın ta kendisiydi.

Kozue'nin annesi, sevgili kedisi Kobako'yla birlikte ortadan kaybolduğunda, hava hâlâ serin sayılabilecek bir ilkbahar günüydü. Öğleyle akşamüstü arasındaki bir vakitte... Önce yer sarsılmış, ardından deniz hiddetle kabarmıştı.

O gün evden çıkarken, kediyi kasaba hastanesine götüreceğini söylemişti annesi. Aynı saatlerde, büyük ihtimalle deniz kıyısındaki yolda arabasıyla ilerliyordu. Sonrası, boşluk. O andan sonra bir daha kendisinden haber alınamadı. Azgın dalgaların arabasını yuttuğu neredeyse kesindi; fakat ailesinin ve geride kalan sevdiklerinin bunu kabullenebilmesi bambaşka bir meseleydi.

Yazarlığı meslek edinmiş olan babası, o günden sonra bir satır bile yazamaz olmuştu.

Babasının ailesiyle birlikte Tōhoku'ya taşınma kararı vermesinin nedeni, Kenji Miyazawa'yı konu alan bir roman kurguluyor oluşuydu. "Bir süre Kenji'yle aynı havayı soluyarak yaşamak istiyorum..." diyordu coşkuyla. Buna karşılık annesi Sakura, Kozue henüz çok küçük olduğu için, bu fikre hiç sıcak

bakmamıştı. Ama babası zorla ikna etmiş, taşınma böylece kararlaştırılmıştı.

Sonuç böyle olunca, duyduğu pişmanlık babasının ruhunu ele geçirmeye başladı. Masanın başına oturamıyor, otursa bile birkaç satırdan fazlasını yazamıyordu. Adeta yarı emekli bir hayata sürüklenmişti.

Yine de yaşadıkları eve, arada bir yayınevi çalışanları gelirdi Tokyo'dan.

Babasının yazdıklarını gerçekten seven insanlardı bunlar; Kozue bunu anlayabiliyordu. Annesine dair parça parça hikâyeleri de onlardan, bir de sayıları az olan akrabalardan dinlemişti. Bütün bu geçmişi bir araya getirip anlamlı bir resme dönüştürebilmesi ise aslında çok yeni bir şeydi.

"Yani, acaba siz benim... annem misiniz?"

Kozue bu kez karşısındaki kıza dikkatle baktı. Fotoğraflarda gördüğü annesi, gençliğinde belki de böyle görünüyordu. Ama biri çıkıp onun, çok da uzak olmayan bir gelecekteki Kozue olduğunu söylese, buna da tereddüt etmeden inanabilirdi. Kızın yüzünden bir anlığına gölgeye benzer bir ifade geçti, sonra gözlerini kaçırarak konuştu:

"Bu soruya cevap vermek, şey... hımmm... aslında çok ama çok zor."

Bunu söylerken elini ensesine götürüp kaşımaya başladı, durumu toparlamaya çalışıyor gibiydi.

"Babanın ne iş yaptığını... yani, artık anlayabilecek yaştasın, değil mi? Ne yaptığını biliyorsun?"

Kozue başını salladı.

"Babam roman yazıyor. Yazmaya Kenji Miyazawa'ya hayranlık duyarak başladığını da söylemişti. Ama galiba 'yazıyordu' demek daha doğru olur. Şimdi de birikimlerini eriterek geçiniyoruz..."

"Bunları babanla konuşuyor musunuz?"

"Yok, o kendiliğinden anlatmaz tabii. Ama ben de artık bunları anlayacak yaştayım."

"Para meseleleri de insanın canını sıkar, değil mi?"

"Biraz... ama asıl mesele o değil."

Kozue "evet" der gibi, yüzünün önünde iki elinin parmak uçlarını birleştirdi. Bu hareketin, az önce karşısındaki kızın yaptığına tıpatıp benzediğini fark etmesi ise çok daha sonra olacaktı.

"Ben gerçekten babamın kitaplarını seviyorum. Nasıl desem, hikâye sakin sakin akarken bir an geliyor, sanki zemin ayaklarımın altından çekiliveriyor. İşte o anları seviyorum en çok. O yüzden bir okur olarak bu yazarın yeni kitabını okumayı çok istiyorum. Üstelik bunun imkânsız olmadığını bildiğim için daha da çok istiyorum. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı..."

Kozue bunları bir solukta söylediğinde, kızın yüzü sevinçle aydınlandı.

"Harika. Gerçekten dikkatle okumuşsun. Bunları mutlaka ona da söylemelisin. Kesinlikle çok mutlu olur."

"Şey..."

Bu tarz şeyleri açık açık söylemek, Kozue için fazlasıyla utanç verici olurdu.

"Ama bir ortaokul öğrencisi için biraz zor kitaplar, değil mi?"

"Zor. Ama Kenji Miyazawa'ya kıyasla çok daha anlaşılır bence."

"Baban bunu duysa sevinir mi dersin? Yoksa canı mı sıkılır?"

"Hımmm..." Kozue başını yana eğip kısa bir süre düşündü, sonra, "Sanırım ikisi birden olur..." diye cevap verdi.

"Ben de öyle düşünüyorum."

Aynı anda gülüştüler. Bu kadarı bile Kozue'ye, karşısındaki kişinin babasının eserlerini de kendisini de ne kadar iyi tanıdığını kanıtlıyordu. Ve bu, gerçekten hoşuna gitmişti.

"Evet, şimdilik ben de oldukça memnunum. Değil mi, Kobako, bu da bir çeşit öz tatmin sayılır mı? Sen ne diyorsun?"

Kız, son cümleyi kediye dönerek söylemişti. Kozue ne demek istediğini anlamayarak başını eğince, kız bunu fark etmiş olmalı ki bakışlarını tekrar ona çevirip gözlerini kıstı.

"Merak etme. Kazuhiko Jūnan'ın yeni kitabı yakında mutlaka yayımlanacak. İçin rahat olsun."

"Gerçekten mi? Ama bunu nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü biz –yani ben ve bu küçük– burada böyle var olabiliyorsak, bunun sebebi tam olarak bu."

Fınk diye araya girdi kedi. Gerçekten de onaylıyormuş gibi davranıyordu.

"Sen büyüyene kadar babanın yeni kitabı çıkmış olacak; hatta sadece çıkmakla kalmayıp uzun süre pek çok kişi tarafından okunacak. Yazar Kazuhiko Jūnan, kaybettiği eşini model alarak bir karakter yaratacak; o kızı başkahraman yapıp *Dükkânın Adı: Sakura* diye bir kitap yazacak. Ama o karakterde yalnızca eşinin değil, kızının –yani senin– imajı da güçlü biçimde hissediliyor olacak. O yüzden ben hem senin annenim hem de aynı zamanda senim. Pek iyi anlatabildiğimi sanmıyorum ama... işte mesele bu."

Kozue şaşkınlıktan donakalmışken, kız yine gözlerini hafifçe kıstı. Yüzüne yayılan o yumuşak ifade, neredeyse dokunulabilir bir şefkat taşıyordu. Kozue o an anladı: Bu, bir annenin yalnızca kendi çocuğuna bakarken takındığı yüzdü. Bu yüzden bu kadar tanıdık geliyordu.

"Ve kitap nihayet yayımlandığında, ben ve bu küçük de burada gerçekten var olabileceğiz. Bu bir mecaz falan değil. Babanın ördüğü kelimeler bu dünyada zamanı akıtmaya başlayacak. Elbette buradaki zaman, sizin bildiğiniz zamandan bambaşka akıyor. Gerçek dünya değil ama onun arkasına sımsıkı yapışmış bir başka dünya olarak düşünsen yeter. Kısacası, babanın kelimeleri bana ve Kobako'ya dünyada bir yer verecek."

Bunu söyledikten sonra elini kaldırdı, küçük bir yumruk yaptı ve "Öhöm!" diyerek boğazını temizledi.

"Yani bu, insan hayal gücünün gerçeklik üzerindeki etkisinin, bazen o insanın kendi hayalini bile kolayca aşabildiğinin somut bir örneği."

Ama sözünü bitirir bitirmez kızın kaşları hafifçe çatıldı. Kedi de sanki bir itirazı varmış gibi burnundan kısa bir soluk verdi.

"Gelgelelim, baban yazmaya bir şekilde başlamış olsa da yine tıkanmış durumda. Anlaşılır bir şey aslında ama bu şekilde olmaz."

Bu, Kozue için tamamen yeniydi. Babası işle ilgili şeyleri onunla neredeyse hiç konuşmazdı.

"O yüzden senden bir ricam var. Benimle Kobako'nun biraz kendine gel artık dediğimizi ona iletmeni istiyorum. Yoksa biz, seni buraya davet edebileceğimiz güne kadar hep böyle bekleyip durmak zorunda kalacağız. Zaten fazlasıyla bekledik."

"Şey... Pek anlayamadım?"

"Çünkü böyle devam ederse biz hiç var olamayacağız. O yüzden seni buraya çağırıp bir kıvılcım yaratmanı istedik."

"Değil mi?" dedi kız kediye. Kedi ise miyavlayarak karşılık verdi.

"Eee... eee... yani..." Kozue'nun kafası epey karışmıştı. Düşünceli bir ifadeyle, "Ama eğer babamın yazması yarım kaldığı için siz henüz var olamıyorsanız, şu an yaşananlar garip değil mi? O zaman ben, var olmaması gereken biri tarafından buraya davet edilmiş oluyorum. Bu bir çelişki gibi... Neden-sonuç sırası tersine dönmüş gibi... Hatta baştan, babamın yazdığı bir metin olursa sizin var olabileceğiniz varsayımını kabul edip etmemem gerektiğinden bile emin değilim..." dedi.

Kendi sözleriyle ördüğü bir labirentin içine sürükleniyormuş gibi hissediyordu. Konuştukça her şey daha da karışıyordu. Bunun üzerine kız, bir parmağını kaldırıp başını salladı. Sanki nihayet beklenen anda ortaya çıkıp mantık hatasını işaret eden bir dedektif gibiydi.

"Az önce de söyledim ya; buradaki zamanın akışı sizin dünyanızdakiyle aynı değil. Kıvrıla kıvrıla ilerler, bazen geri gider; hatta kimi zaman 'ön yüz' sandığın şeyin, fark ettirmeden 'arka taraftan' akıp geçtiği bile olur. Ve sen, şu an benim anlattıklarımdan yola çıkarak, büküle büküle ya da ters yöne hareket eden bir zaman akışını kafanın içinde canlandırıyorsun. Oysa daha önce 'zamanın akışı' denen şeyi bir kez bile görmüş, elinle tutmuş değilsin. İşte insan hayal gücünün müthişliği tam da burada. Sen zihninde canlandırdığın için, o türden bir zaman akışı var olabiliyor demek bile mümkün. Söz dediğin şey, insanın hayal gücü... O kadar güçlü işte."

Kızın sözleri giderek hararet kazanıyordu.

"Bir örnek daha vereyim: Biz şimdi burada böyleyken bile, dünyada muhtemelen yüz milyonlarca insan 'zaman paradoksu' denen şeyin ne anlama geldiğini anlamaya çalışıp bunun üzerine kafa patlatıyor. Hiç kimse böyle bir şeyi bizzat yaşamamış olmasına rağmen. O yüzden ben de kendime engel olamıyorum: Herkesin zihninde canlandırdığı o 'zaman paradoksu' denen şey, 'vardır' diyebileceğimiz bir şey midir acaba? Somut karşılığı olmayan bir varoluş dediğim şey ise işte tam olarak bu."

Az önce gözleri ışıl ışıl parlayan kız, sanki kendine gelmiş gibi birden ciddileşti; yumruk yaptığı elini yeniden ağzına götürüp öksürdü. Bu kez yaptığı, belli ki utancını gizlemek içindi.

"Her neyse, yani... Bizim, benimle Kobako'nun bu dükkânda bulunabilmesi kabaca böyle bir mantığa dayanıyor. Önce baban bizim hikâyemizi tamamlayacak. O kitap yayımlanıp birçok insan tarafından okunacak ve herkesin kafasında bir imge oluşacak. İşte o zaman bu dükkân burada var olabilecek. Tabii 'burada' var olabildiği gibi, yalnızca 'burada' var olabiliyor ama."

Söyledikleri bir bakıma tutarlı gibiydi; ama Kozue yine de zerre anlamamıştı. Ama kızın sesinde bir telaş, bir sıkışmışlık

vardı sanki; anlamadım deyip kolayca geçip gidemeyeceği bir şey. Kozue başıyla onaylar gibi yapınca kız sevindi.

"Az çok anladın mı? Evet, burası böyle bir yer işte. O yüzden sizin dünyayla burası arasında gidip gelebilmek için, sağlanması gereken bazı koşullar var. İşte ben, babanın bunları kitapta düzgünce yazmasını istiyorum."

Kız burada oturuşunu düzeltti, sırtını iyice dikleştirdi ve devam etti:

"Senin dünyandan birinin buraya davet edilmesinin şartı şu: Benim okuduğum kitabın aynı sayfasını, aynı mevsimde, aynı günde ve aynı saatte okuması gerekiyor. Hem de güneşli bir bahar gününde, çiçekleri tam açmış bir kiraz ağacının altında. Bunu mutlaka ilet."

Kozue, söylenenleri zihninde evirip çevirerek ağır ağır başını salladı. Sanki bunu yapması gerekiyormuş gibi. Kız da biraz rahatlamış görünüyordu.

"Gerçi asıl temel olan şu ki, kitabı seçen aslında bu çocuk. Kitap seçildikten sonra ben gözüme çarpan bir yeri okuyorum. Ve tam o sırada, sizin dünyanızdan biri kitabı açıp aynı yere göz gezdiriyor. İşte bu gerçekleştiğinde kapı açılıyor. Eski bir deyişin dediği gibi: Kitap, bilinmeyen bir dünyaya açılan kapıdır."

Bu kez başını biraz eğip düşünme sırası Kozue'ye gelmişti.

"Peki... babamın kitabı yayımlanır, sonra ben bir gün herhangi bir kitabı okurken, siz de aynı anda aynı kitabı açmış olursanız, ben yeniden buraya gelebilir miyim?"

Kız da Kozue'yle aynı yöne başını eğdi.

"Kim bilir... Ne yazık ki ben de buna kesin diyemem. Mucizeler bazen kaprisli olur."

Sonra yanındaki kediye bir bakış attı.

"Bunun anahtarı muhtemelen sensin, değil mi, Kobako?"

Ama kedi karşılık vermek yerine başını başka yöne çevirdi.

"Açıkçası ben de hâlâ bu çocuğun ne olduğunu tam çözebilmiş değilim. Ama ileride bir gün, senin mucizeye ihtiyaç duyacağın bir durum olursa ve tesadüfen, benimle aynı anda aynı kitabı açacak olursan... belki kapı yeniden açılır. Sanırım Kobako bunu sağlar."

Kız gözlerini iyice kıstı.

"Ama sen de artık biliyorsun, değil mi? Mucize dediğin şey, insan eliyle de gerçekleşebilir. Kenji Miyazawa'nın geride bıraktığı elyazmalarının başına gelenler de tam olarak bu. Ya onun sözleri, öldükten sonra da bir depo köşesinde ya da bir bavulun içcebinde kalıp kimsenin haberi olmadan çürüyüp gitseydi diye düşünmek bile ürkütüyor beni. Eğer öyle olsaydı, abartmıyorum, dünya bugün bambaşka bir halde olabilirdi. Bazı meşhur filmler hiç çekilmemiş olabilirdi; baban belki yazar bile olmazdı. O zaman da senin doğup doğmayacağın bile şüpheli hale gelirdi."

Belki de öyledir. Kozue'nin bilmediği uzak bir geçmişte, babasıyla annesini birbirine yaklaştıran şey, belki de Kenji'nin sözleriydi. Doğrudan olmasa bile, bir payı olmuş olması gayet mümkün görünüyordu. Zaten ikisinin nasıl tanıştığını hiç dinlememişti. Bir gün babasına sorabilse ne güzel olurdu.

Elbette konuşabilecek noktaya gelebilirse... Öyle bir gün gelse keşke...

Şu an hayatta olması bile başlı başına bir mucizeydi.

Bu sözler, bir anda Kozue'nin zihninde şekillendi. *Az önce kız söylememiş miydi bunları?* Yok, değildi. Başını çevirince kediyle göz göze geldi. O anda tuhaf bir his doldu içine: Sanki çok eskiden, bugünün aynısı yaşanmıştı. Beşiğinde yatan kendisine, yine bu yuvarlak gözlerin eğilip baktığını; yumuşak bir sesle bir şeyler fısıldadığını... neredeyse hatırlıyordu. Kozue gözünü ayırmadan kediye bakarken, kedi çok hafifçe başını sallamıştı sanki. Ama belki de göz yanılmasıydı. Kedi hâlâ somun ekmek gibi kıvrılmış otururken küçük bir esneme hareketi yaptı.

"Peki... artık biz de kendi işimize koyulalım.." dedi kız birden.

Ayağa kalktığı anda, sanki sırasını bekliyormuş gibi kedi de masanın üzerinde doğruldu. Ama o tuhaf dükkânın iki sakini, birden hareketlerini kesip Kozue'ye döndüler. Uzun uzun baktılar. Sanki Kozue'nin yüzünü akıllarına kazımak ister gibiydiler.

Sonunda Kozue'ye doğru yaklaşan kız, yanağına nazikçe elini koydu.

"Az önce öyle dedim ama... ben de seninle tekrar görüşmek istiyorum, unutma olur mu? Hadi, Kobako. İş vakti."

"İş mi?" diye sordu Kozue, şaşkınlıkla.

Kızın yüzüne bu kez tuhaf bir gurur yerleşti.

"Evet. Mucize pazarlaması. Kitapları da hazırlıyoruz, kahve de servis ediyoruz ama... bu dükkânın asıl işi o. Tabii dükkân usulü pazarlama da neymiş diye düşünenler çıkabilir; ama burası böyle bir yer ve bu çocuk olmadan yapılamıyor."

Kız yine göz ucuyla kediye baktı. Kedi de sanki karşılık verir gibi başını hafifçe eğdi – en azından Kozue öyle gördü.

"Biraz başın dönecek ama merak etme."

Bu sözlere Kobako'nun nispeten uzun miyavlaması eşlik etti. Tam o anda Kozue'nin içine tuhaf bir his çöktü; sanki biri elini göğsüne daldırıp her şeyin yerini değiştirmişti. Nefesi kesildi. *Bu da ne*, diye düşünürken, "merak etme" sözünün hiç de güven vermediğini söylemek üzere gözleriyle kızı aradı. Tam o anda bir el elini tuttu. Sıcaktı. O sıcaklıkla birlikte içindeki panik biraz olsun dağıldı. Kulağının hemen yanında, kızın sesinden biraz daha ağır, biraz daha sakin bir ses duydu:

"Babanı sana emanet ediyorum."

Ama artık Kozue'nin görüşü bütünüyle bulanıklaşmıştı. Ne dükkân ne kız ne de kedi vardı. Her şey birbirine karışmış renkler gibi dönüp duruyordu; sınırlar eriyor, şekiller çözülüyordu. Bu manzara, dışarıdaki sarkık dallı kiraz ağacının oluşturduğu desenlere de benziyordu az çok.

***

Kozue, kendine geldiğinde babasının çalışma odasındaydı. Babası, yazı masasında, gözleri bir noktaya dalmış öylece oturuyordu. Bakışları, temiz müsveddelerin hemen arkasındaki fotoğraf çerçevesindeydi: Bir kadınla kucağındaki üç renkli bir kedinin fotoğrafıydı bu.

Kozue, babasının tam arkasındaydı. Saç pomadının hafif kokusu burnuna geliyordu. Tam o sırada babası birden irkildi, varlığını fark etmiş olmalıydı.

"Ne oldu, Kozue? Ne zamandır oradasın?"

"Ben... şey... sanırım birlikte *Bahar ve Asura*'yı okuyorduk, ama..."

Babası kuşkuyla bakınca Kozue ne diyeceğini şaşırdı.

Yoksa ben birdenbire mi burada belirdim? Az önce dükkânın önünde ansızın ortaya çıktığım gibi, sanki biri tarafından hoyratça buraya bırakılmış gibi. Eğer öyleyse, zaten mantıklı bir açıklama olması da mümkün değildi. O halde...

Derin bir nefes aldı ve hatırladığı her şeyi, saklamadan, olduğu gibi anlatmaya başladı.

"Baba... şey... galiba ben az önce annemle görüştüm."

Bu kez babası sandalyeyle birlikte ona döndü. Yüzü ifadesizdi ve bakışları alışılmadık derecede sertti. Ama Kozue yılmadan, az önce gördüğü yeri ve orada yaşayanları anlatmaya devam etti. Anılar tazeliğini koruduğu için sözler kendiliğinden dökülüyordu. Hatta bir an için, sanki konuşan o kızdı da kendi ağzını ödünç almış gibiydi. O kızla arasında görünmez bir bağ kurulmuş olması nedense ona tuhaf gelmiyordu.

Kızın söylediği, iki dünyanın birbirine bağlanma şartlarını da unutmadı: Aynı kitabın aynı bölümünü, aynı mevsimde, aynı günde, aynı saatte okumak. Hem de güneşli bir bahar gününde, çiçekleri tam açmış bir kiraz ağacının altında...

Babası, sözünü kesmeden sonuna kadar dinledi. Sonunda sadece, "Anlıyorum..." dedi ve bir süre kollarını kavuşturup düşündü. Ardından çekmeceden bir sayfa müsvedde çıkarıp Kozue'ye uzattı.

"Bir okur musun?"

Kâğıtta elyazısıyla yazılmış yalnızca birkaç satır vardı:

Dünyanın neresinde olduğu bilinmeyen bir yerde, o dükkân duruyordu.

Önünde, alışılmış kiraz ağaçlarına benzemeyen tuhaf bir ağaç yükseliyordu. Dalları, beyazla kırmızı arasındaki her tonda çiçekle doluydu.

Çiçekler rüzgârla sallandıkça renkler birbirine karışıyor, sonra yeniden ayrılıyordu; kimi zaman da küçük girdaplar oluşturuyorlardı...

Kozue başını kaldırdığında, babası mahcup bir gülümsemeyle yüzünü buruşturmuştu.

"Gördüğün manzara buna benziyor muydu?"

Kozue başını sallayınca, babası derin bir iç çekti. Daha önce hiç duymadığı kadar uzun ve ağır bir iç çekişti bu.

"Bunu yıllar önce yazmıştım..." dedi babası. "Ama yarım kaldı. Aslında çıkış noktası, Sakura'yla –yani annenle– gençken konuştuğumuz, önemsiz gibi görünen bir hayaldi. Bir gün böyle bir kitapçı açabilsek ne güzel olur derdik. Sevdiğimiz kitapları dizeriz, kahve de ikram ederiz falan..."

Babası sessizce başını iki yana salladı. Bu hali, Kozue'nin yüreğini burkmuştu.

"Dükkânın önünde mutlaka bir kiraz ağacı olmalı diye tuttururdu. Ancak son zamanlarda bunları sakin sakin hatırlayabilir oldum. Zaman geçince insanın içi biraz duruluyor herhalde. O yüzden, annenin hayalini, benim yapabildiğim kadarıyla

yaşatmayı deneyeyim dedim. Ama yazmaya başlayınca içimden gelmedi. Sanki dokunmamam gereken bir şeye el uzatıyormuşum gibi hissettim."

Kozue, babasının neden yazamadığını anlayabiliyordu. Devamını yazmak, onun için eşinin ölümünü kabul etmek anlamına geliyordu. Bunun farkında olsa bile, bunu kabullenip kelimelere dökmek istemiyordu.

Ama böyle olursa, babası da asla ilerleyemezdi. Üstelik hikâye tamamlanmazsa, o kız, o kedi ve o dükkân da var olamayacaktı. Elbette bu, kızın söylediklerinin doğru olduğu varsayımıyla... ama buna inanmak istiyordu.

Öyleyse bir şey yapması gereken kendisiydi. Çünkü o kız – içinde annesi de olan o kız– bu işi ona emanet etmişti. Kozue kararlılıkla babasına döndü.

"Baba... ben bu hikâyenin devamını gerçekten çok okumak istiyorum. Bilmiyor olabilirsin ama ben senin kitaplarının hepsini birkaç kez okudum, hayranınım. Hem..."

Bir an duraksadı; söyleyip söylememekte kararsız kalmıştı ama yine devam etti:

"Annem de... o Kobako denen kedi de... bence bekliyorlar. Sanırım o ikisi, o dükkânın açılmasını uzun zamandır bekliyor."

Babası bir an gözlerini şaşkınlıkla açtı; sonra bakışları tuhaf bir ifadeye büründü ve uzun uzun Kozue'ye baktı. Ardından gözlerini masaya çevirip alçak sesle mırıldandı:

"Evet, olabilir. Belki de öyledir."

O günden sonra Kozue, daha sık çalışma odasına çağrılır oldu. "Dükkânı biraz daha anlatır mısın?" diyordu babası. Kozue, kızın hareketlerini, kedinin tüylerini, raflardaki kitapların adlarını hatırladığı kadarıyla ayrıntılı biçimde anlattı. Babasının en çok ilgisini çeken şeyse, dışarıdaki dalları sarkık kiraz ağacıydı.

"Evet, rüzgâr yokken bile renkler birbirine karışıyordu; inanılmaz güzeldi. Ama yere düşen yaprakların her biri tek renkti. Hepsi aynı ton."

"Hımmm..."

"Kız bunu söylemedi ama... sanki o ağaç, oradaki zamanın akışını yaratıyormuş gibi geldi bana. Çok gizemliydi, bir bakışta nefesimi kesecek kadar."

"Olabilir... Bu fikir kulağa fena gelmiyor."

Kimi zaman kızın konuşma tarzını taklit etmeye bile çalıştı. Babasının her seferinde karmaşık bir yüz ifadesi takınması, muhtemelen annesini hatırlamasındandı. Kozue ise kızın sözlerini anımsayıp, *demek ki annemle benim imgem böyle birbirine karışıyor*, diye düşünüyordu.

Yine de nedense ne babası ne de Kozue, Kozue'nin gördüğü o dünyaya sonuna kadar "rüya" demedi. Sebebini bilmiyorlardı. Aylar sonra babasının ona bir tomar müsvedde uzattığı gün geldi.

Dünyanın neresinde olduğu bilinmeyen bir yerde, o dükkân duruyordu.

Önünde, alışılmış kiraz ağaçlarına benzemeyen tuhaf bir ağaç yükseliyordu. Dalları, beyazla kırmızı arasındaki her tonda çiçekle doluydu.

Çiçekler rüzgârla sallandıkça renkler birbirine karışıyor, sonra yeniden ayrılıyordu; kimi zaman da küçük girdaplar oluşturuyorlardı. Beyazdan kırmızıya, kırmızıdan beyaza akıp duran o geçiş, sanki yaşamın nabzı gibi atıyordu.

Belki de ağaç, o mekânda zamanı böyle tutuyor, akışını böyle görünür kılıyordu.

Ya da bu, Tanrı'nın bir işi olabilirdi. Ama burası dünyanın neresinde olduğu bilinmeyen bir yerdi – gerçeği kimsenin bilemeyeceği bir yer.

Şimdi... o dükkânda, bir kediyle bir kız sessiz sakin yaşıyordu.

Kızın elinde neredeyse her zaman bir şiir kitabı bulunurdu.

Bazen kitabı açar, gözüne ilişen bir bölümü kediye dönerek alçak sesle okurdu.

"Öğle vakti üflemeli çalgılardan da sık/ kehribar parçaları yağdığında/ öfkenin acılığı, yine mavilik..."

Dükkânın bulunduğu yer, "nisan aydınlığının derinlikleri" diye anılıyordu.

Oraya ulaşmanınsa tek bir yolu vardı:

Kızın okuduğu kitabın aynı bölümünü; aynı mevsimde, aynı günde, aynı saatte okumak.

Hem de güneşli bir bahar gününde, çiçekleri tam açmış bir kiraz ağacının altında...

Bu girişin ardından, başkahraman Sakura'nın dükkâna gelen konuklara armağan ettiği tuhaf karşılaşmaları anlatan birkaç öykü sıralanıyordu. Babası kitaba *Dükkânın Adı: Sakura* adını vermişti. Kozue, babasının annesine böyle bir son dilediğini düşündü: Kendi adıyla anılan bir dükkânda, sevdiği kedisiyle birlikte, en sevdiği şeylerin arasında, huzur içinde sonsuza dek kalabilmesini.

Tamamlanan elyazmasını okuyan editör, "Bunu büyük illüstrasyonlarla öne çıkarılmış, neredeyse resimli bir kitap gibi sunmak iyi olur..." diye önerdi. Babası buna çok sevinmişti. İşler hızla ilerledi; kısa süre sonra bu işi mutlaka yapmak isteyen bir çizer bulunduğu haberi geldi. Mevsim değişirken resimler de tamamlandı ve renkli kopyalar ellerine ulaştı.

Babası, suluboya tadındaki yumuşak üslubu epey beğenmiş görünüyordu ama Kozue'yi asıl şaşırtan bambaşka bir şeydi. Çizilen kiraz ağacının renkleri, patikaların ve dükkânın iç düzeninin konumları, hatta kızın jile elbisesinin tonu bile hatırladıklarıyla bire bir örtüşüyordu. En çarpıcı olansa kedinin tüyleriydi. Metinde yalnızca "üç renkli" denmesine rağmen, sağ kulağının

temelinin siyah, solunun kahverengi oluşu; sağ omzundan göğsüne doğru uzanan beyazlık; üç rengin genel dağılımı – hepsi, dükkânda gördüğü haliyle aynıydı.

Mantıklı olan, babasının çizere referans olarak o fotoğrafı vermesiydi. Dükkânın iç düzeni için de Kozue'nin anlattıklarını ayrıntılı notlara döküp sunmuş olabilirdi. Ama bunları ne babasına ne editöre sordu. Çünkü o kızın, "Bak gördün mü, mucizeler aslında insanın düşündüğünden daha kolay olur..." diyeceğini hissediyordu. Ve Kozue, bunun gerçekten bir mucize olduğuna inanmak istiyordu.

Renkli illüstrasyonlarla zenginleştirilmiş *Dükkânın Adı: Sakura*, sorunsuz bir baskı sürecinin ardından raflardaki yerini aldığında yine bahardı. Çok geçmeden "Yumuşaklıkla kırılganlığın birlikte göğse çöktüğü bir kitap..." ya da "Resimler metnin havasına öyle yakışıyor ki tuhaf bir sıcaklık yayıyor..." gibi yorumlar kulaktan kulağa yayıldı. Bu sözleri duymak Kozue'yi de sevindiriyordu.

***

Zaman geçti. Babasının kitapları, sanki Kozue'nin büyümesine eşlik eder gibi istikrarlı biçimde yeni baskılar yaptı. Son zamanlarda çeviri teklifleri de gelmeye başlamıştı. Bu haberleri işittiğinde, o kızı başka bir ülkede, başka bir dilde konuşurken hayal ederdi. Ama Kobako'nun sesi, her ülkede aynı çıkardı herhalde. Bunu düşünmek tuhaf bir çelişki yaratıyordu. Yine de kitapların başka dillere yayılması, annesiyle o kedinin yerini daha da sağlamlaştırıyor gibi geliyordu ona. Buna inanmak içini rahatlatıyordu.

Herkes için olduğu gibi, Kozue ile babası için de bahar ayrı bir anlam kazandı. Babasıyla yan yana durup çiçeklenmiş kirazlara bakabilmenin sevinci, annesiyle bunu bir daha asla paylaşamayacak olmanın yarattığı duyguyla hep iç içe geçti.

Pişmanlığa benziyordu, özleme de... ama tam olarak ikisi de değildi. İkisini aşan, adı konulmamış bir şeydi. Ve muhtemelen ömür boyu değişmeyecekti.

Ne yazık ki Sakura'yı ziyaret edebildiği tek zaman, o gündü. Sonrasında *Bahar ve Asura*'yı kaç kez okursa okusun, aynı şey bir daha yaşanmadı. Özellikle kirazların en görkemli zamanında, umutla defalarca denedi ama olmadı.

Belki de ikinci seferde başka bir kitap seçmek gerekiyordu – böyle bir kural mı vardı acaba?

Bir gün babasının çalışma odasında tek başınayken, kilitli kitaplığı açarken bunları düşünüyordu. Yine de kızla kedinin, bir yerlerde hâlâ "mucize pazarlaması" yapıyor olduklarından en ufak bir şüphesi yoktu. Kaçıncı denemesi olduğunu bile hatırlamadığı bu seferde de sonunda vazgeçip kitabı kapattı, rafa geri koyup kilitledi. "Bir gün mutlaka yine görüşürüz..." diye fısıldadı kendi kendine.

Kitaplıktan uzaklaşırken aklına bir fikir geldi ve babasının sandalyesine oturdu. Pencerenin önünden tek bir kiraz çiçeği süzülüyordu.

İşte o anda, bir kitabın kapanırken çıkardığı hafif "pat" sesi duyuldu.

"Teşekkür ederim."

Son anda, "Babanı sana emanet ediyorum..." diye fısıldayan sesle aynı tondaydı sanki. Ama belki de bu, yalnızca bir kedinin miyavlamasıydı.

***

"Anne, iyi misin? Yoksa dün gece pek uyuyamadın mı?"

Gözkapaklarını araladığında, karşısında yuvarlak, meraklı gözlerin kendisine bakmakta olduğunu gördü. Bir an afalladı. Sonra her şey yerli yerine oturdu. Bugün öğleye doğru ailecek dışarı çıkacaklardı, sabah erkenden hazırlanmışlardı.

Yakınlarda oturan babasını almak için kocası arabayla çıkmıştı. Kendisi de, kızı Sakura'nın ısrarına dayanamayıp her zamanki gibi *Dükkânın Adı: Sakura*'yı yüksek sesle okumaya başlamıştı.

Yazılışı farklı olsa da adı kendisiyle aynı olan bir kızın yer aldığı bu kitap, Sakura'nın gözbebeğiydi; dahası, açıkça gurur kaynağıydı. Ne de olsa büyükbabasının eseriydi. Yine de metin hiçbir şekilde çocuklar için yazılmış sayılmazdı; kızının ne kadarını anladığını Kozue de bilmiyordu doğrusu. Öte yandan, yazarın hoşuna gider miydi bilinmez ama uyutma konusundaki etkisi tartışılmazdı.

Ne var ki bugün, farkında olmadan uyuyakalmıştı. Telaşla saate baktı; kocasını uğurlayalı daha on dakika bile olmamıştı. Demek ki o kadar da uzun süre uyumamıştı. Buna rağmen, sanki bitmek bilmeyen upuzun bir rüya görmüş gibi hissediyordu. Omuzları da biraz tutulmuştu sanki.

Kozue'nin uyandığını görüp rahatlayan Sakura bu kez, "Açım!" diye bağırarak buzdolabına doğru koştu. "Bir dakika, dışarı çıkacağız, üstünü başını kirletme..." diye seslenerek peşinden gitti Kozue. Tahmin edildiği gibi, kapıyı fazla sert açınca bir şişe salata sosu yere düştü. Belli ki özensiz yerleştirilmişti. Kimin hatasıydı, kestirmek zordu. Neyse ki kırılmamıştı, derin bir nefes aldı. Boyu henüz yetişmeyen kızı, "Puding, puding..." diye bağırarak buzdolabının önünde zıplıyordu. Kozue telaşla sos şişesini daha güvenli bir yere kaldırdı.

Çömelince üzerinde gri bir takım elbise olduğunu hatırladığı. Ortaokul formasını andırıyordu biraz. *Bunu niye seçtim ki*, diye geçirdi içinden. Tam o sırada kapı zili çaldı. Ardından girişten kocasının sesi duyuldu: "Ben geldim!"

"Baba!" diye haykıran Sakura, pudingi anında unutup kapıya doğru fırladı. Çocukların aklı gerçekten bir rüzgâr gibiydi; bir şeye takılır, bir anda bambaşka bir yere savrulurdu.

"Babanı da getirdim. Arabada bekliyor."

"Teşekkür ederim. Ocağı kontrol edip hemen geliyorum. Kapıyı ben kilitlerim; sen Sakura'yı götür."

"Tamam."

Sakura'nın ilkokula başlaması anısına kiraz fidanı dikme fikri babasından çıkmıştı. Yazar Kazuhiko Jūnan, söz konusu torunu olunca kendini tutamıyordu belli ki. Araştırınca, şehirde her yıl mart başında böyle bir etkinlik yapıldığını öğrenmiş, katılmaya karar vermişlerdi. Programı uyan birkaç akraba ile Tokyo'dan gelecek olanlar orada buluşacaktı.

Babasının davet ettiği yayınevi çalışanları arasında *Dükkânın Adı: Sakura*'nın çizeri de vardı. Tesadüf eseri o da o gün oralardaymış. Onunla tanışmak elbette hoş olacaktı, ama sırf bunun için vakit ayırmış olabileceğini düşünmek Kozue'yi biraz mahcup ediyordu. Yine de bunu babasının insanlara bıraktığı iyi izlenime yordu.

Hava güneşliydi; ama mart ayının serinliği hâlâ kendini hissettiriyordu. Güneş bir an bulutların arkasına saklansa, hava hemen keskinleşiyordu. Ön koltukta oturan Kozue, *Tokyo'dan gelenler yeterince kalın giyinmiş midir acaba*, diye düşünüyordu. Arka koltuktan kızının büyükbabasından yeni pastel boyalar istediğini duydu. "O kadar da şımartma..." diye araya girince, dikiz aynasında kızının yanaklarını şişirdiğini gördü. O an, *evet*, diye düşündü, *çok güzel bir hayatım var.*

Tören alanına, başlamasına bir saat kala vardılar. Önceki yıllarda dikilmiş kiraz fidanları sıra sıra dizilmişti; ama tomurcuklar henüz kabarmamıştı. *Biraz erken mi geldik acaba*, diye geçirdi içinden; ne var ki kısa süre sonra konuklar da teker teker gelmeye başladı ve selamlaşmalar neredeyse kesintisiz sürdü. Babasının tanıştırdığı kişilerden biri de nihayet kitabın çizeriydi.

"Tanıştırayım..." dedi babası. "Bu da Mio Kisanuki. Resimleri gerçekten harika."

"Memnun oldum. Emekleriniz için çok teşekkür ederiz. Ben kızı Kozue. Şimdi evlenip Shimaoka soyadını aldım. Size bizzat teşekkür etmek istiyordum, bugün karşılaşabildiğimize çok sevindim."

Kisanuki başını iki yana salladı.

"Hayır, asıl ben teşekkür ederim. Babanızın metni çok güçlüydü. Ben sadece eşlik ettim."

Üniversite yıllarında çizgi roman dergilerinde çalışmaya başlamış, o günden beri devam eden serileriyle adını duyurmuştu. Tam da çizgi romanın dışına açılmayı düşündüğü bir dönemde babasının dosyası eline geçmişti. Bu kitap sayesinde kapak ve illüstrasyon işleri de artmıştı.

"O yüzden belki de teşekkür borcu olan benim..." dedi gülümseyerek.

Omzuna aldığı mor şalın kalınlığını fark eden Kozue'nin içi rahatladı; en azından üşümeyecekti. Tam o sırada birileri babasına seslendi, o da yanlarından ayrıldı. Etrafına bakınca, kızı kocasının elinden tutmuş –daha doğrusu onu sürükleyerek– boş alanda koşuşturuyordu.

Farkında olmadan Kozue, Mio ile baş başa kalmıştı. Çevrede insanlar vardı ama kimse onlara aldırmıyordu. *Şimdi tam zamanı*, demeye fırsat bulamadan sözler ağzından dökülüverdi.

"Aslında uzun zamandır size bir şey sormak istiyordum..." dedi Kozue. "O dükkânı nasıl bu kadar bire bir çizebildiniz? O çocukları da... giydikleri kıyafetleri, üç renkli kedinin desenini bile..."

Mio bir an duraksadı. Gözlerinde kısa bir şaşkınlık belirdi. Sonra dudaklarını hafifçe büzdü.

"Sanki oraya gitmiş gibi konuşuyorsunuz."

Kozue, bu sözün doğrudanlığı karşısında bir an tereddüt etti. Ama kaçamak bir cevap vermek istemedi.

"Sanırım... bir kez gittim. Çok ama çok eskiden."

Bunu söyler söylemez, *gerçekten öyle miydi*, diye düşündü. Az önce babasının kitabını okurken, kanepede dalıp gittiği o uzun düş... Zaman dediği şey neye göre ölçülüyordu?

Düşünceleri Mio'nun sakin sesiyle bölündü.

"Ben de bir kez. Annemi kaybettikten hemen sonra. O yüzden çizebildim."

Bu kez şaşkınlıkla gözlerini açan Kozue oldu. Bir şey söylemek istedi ama ne diyeceğini bilemedi. Tam o sırada kızı koşup bacağına sarılmıştı.

"Buldum seni, anne."

Kimi buldun, diye düşündü. Saklambaç oynamıyorlardı ki.

Mio gülümseyerek, "Kızınız mı?" diye sordu.

"Evet, adı Sakura."

"Öyle mi? Çok güzel bir isim..."

Mio, Sakura'ya yumuşak bir gülümseme gönderdi. Ardından hafifçe eğildi.

"Müsaadenizle."

Muhtemelen babasının ve yayınevi ekibinin yanına gidiyordu.

"Bırakmam ki."

"Bak, bugün senin günün, Sakura, tamam mı? Düşüp yaralanmak yok."

"Belli olmaz."

Kozue bir an durup kendi çocukluğunu düşündü. Annesi de ona böyle şeyler söyler miydi? Sonra kızının saçlarını okşarken gökyüzüne baktı. Bir gün bu yeni dikilen kiraz fidanları da büyüyüp koca ağaçlara dönüşecek, yan yana uzanan bir sıraya karışacaktı. O zaman annesiyle o kedi –bulundukları yer her neresiyse– buraya bakabilse ne güzel olurdu.

Güneş tam tepedeydi. Rüzgâr hâlâ serin esiyordu ama hissettiği sıcaklık bambaşkaydı. Mevsimin değil, hayatın sıcaklığıydı bu; insana buradayım diyen, geçip gitse de izi kalan bir ılık dokunuş...

@ayisigikitap

SON SÖZ

Kız bir süredir gözlerini pikabın dönen tablasından ayırmadan bakıyordu. Aynı plak, ortasındaki kıpkırmızı etiketin etrafında ağır ağır dönmeye devam ediyordu. Farkında olmadan kaşları çatılmış, dudakları hafifçe büzülmüştü. Tam o sırada pikabın iğnesi ani bir sıçrama yaptı. Az önce merkeze doğru usul usul ilerleyen o ince uç, tek hamlede dışa doğru savrulmuş gibiydi. Ama bu gerçekten de göz açıp kapayıncaya kadar süren bir andı; ne bir cızırtı duyuldu ne de parçanın temposu bozuldu. Üçlemelerle örülü o üç zamanlı ölçü, hiç sekmeden aynı ritimle çalmayı sürdürdü; dükkânın havası, sanki görünmez bir nabızla atmaya devam etti.

"İşte bak, dediğim gibi."

Burnundan, sanki küçük bir zafer kazanmış gibi bir soluk bıraktı. Ses sisteminin önünde abartılı bir ciddiyetle kollarını kavuşturdu, ardından büyük bir hüküm vermiş gibi başını ağır ağır salladı. Sonra kollarını çözüp bu kez sol elini başına götürdü, saçlarını ağır ağır geriye doğru taradı. "Eyvah eyvah!" der gibiydi.

"Bunun kesinlikle tuhaf olduğunu düşünüp duruyordum zaten. Aklıma takılıp kalmıştı."

Kahve kokusunun sindiği dükkânda, tek dal kiraz çiçekleri gelişigüzel vazolara yerleştirilmişti. Duvar diplerinde, geniş masaların üzerinde, tezgâhın ucunda –nerede boşluk varsa orada– raf raf kitaplar yükseliyordu. Boyları başka, kalınlıkları başka; kimi

incecik, kimi ağır ciltli. Kirazların açtığı mevsimde, bu kitapları birer kapı gibi kullanarak dünyayla bağ kuran, "Sakura" adlı bu tuhaf dükkânda kız, tek ev arkadaşı olan üç renkli kediye döndü.

"Bak, Kobako..." dedi. "Galiba bu plak, doruğa gelmeden hemen önce iğne atlıyor ve en baştaki flüte geri dönüyor. O yüzden 'Boléro' bir türlü bitmiyor. Garip geliyor ya, ben de ona takılmıştım."

Kedi tek gözünü araladı, sonra olduğu yerde kocaman esnedi. Kobako adlı bu kedi, sanki "Adı neyse kendisi de odur..." sözünü bizzat cismiyle dünyaya kanıtlamaya kararlıymış gibi, masanın üstünde kusursuz bir somun ekmek pozisyonunda oturuyordu. Eğer kediler olimpiyatında somun pozisyonu diye bir dal olsaydı, madalya alması kimseyi şaşırtmazdı.

"Bu arada, unuttuğumu sanma ama... bunu çizen sensin, değil mi? Yoksa bilerek mi yaptın? Böyle bir şeyi, insan isterse yapabilir mi?"

Kız heyecanla sormuştu, ama Kobako'nun üstünde en ufak bir etki yaratmadı. Duymazlıktan geliyor olabilirdi. Yine de bıyıklarının hafifçe kıpırdadığına bakılırsa, tamamen uykuya dalmış sayılmazdı. Kız onu izlerken, *ama bu Kobako ya, belki gerçekten de yapabilir*, diye düşünüyordu.

Ne de olsa mucizeler, sanıldığı kadar nadir değildir.

Kız, bu dükkânla birlikte var oluşlarının ne anlama geldiğini hiç düşünmüyor değildi. Ama belki de bunu bilmeye de gerek yoktu. Dünyanın bir yerlerinde birileri bu dükkânı ve mucizelerin gücünü aradığı zaman için, onların yapması gereken tek şey, böyle arada bir sevdikleri bir kitabı açıp –hatta bazen sesli bir şekilde okuyup– beklemekten ibaretti. Muhtemelen.

"Değil mi, Kobako? Sonuçta biz... mucize pazarlamacılarıyız."

Kız yeniden kediden onay ister gibi bakmıştı. Kobako gözlerini yarı araladı. "Şimdi mi aklına geldi?" der gibi, boğuk bir "Hımmm..." sesi çıkardı.

Pencerenin dışında o tuhaf kiraz ağacı yine tüm heybetiyle göz kamaştırıyordu. Ortada rüzgâr yokken bile renkleri dalgalanıyor, desenleri yer değiştiriyordu. Ne hızlı ne yavaş; ama hiç durmayan bir titreyiş... Başlangıcı da sonu da yokmuş gibi. O çiçeklerin bir an bile aynı biçimde kalıp kalmadığını ise muhtemelen kimse bilemezdi.

Kız, göz ucuyla bu manzaraya bakarken düşündü:

Burada gerçekten "zaman" diye bir şey var mıydı? Bir son var mıydı? Yoksa burası, "an" denilen sonsuzluğun aktığı, her şeyle bağ kurabilen kapalı bir dünya mıydı?

Kızla kedinin yaşadığı yer, işte böyle tuhaf ve akılla kavranması güç bir mekândı. Koşullar bir araya geldi mi, herhangi bir çağın herhangi bir yeriyle bağlantı kurabilirlerdi.

Ama aslında buna benzer dünyaları, herkes çok yakınında, kolayca bulabilir: kitaplarda. Kızla kedinin dükkânında olduğu gibi, kitapların içinde de her şey mümkündür. Ön kapakla arka kapak arasına sıkışmış yüzlerce sayfa; her birine mürekkeple işlenmiş, "harf" denen küçük işaretler... Bunlar, insana özgü "hayal etme" gücünü ödünç alarak; uzak bir yıldızdan gelen küçük bir prens, asla büyümeyen bir çocuk ya da yüzüncü yılında açan bir zambak gibi, kimsenin gerçekte görmüş olmadığı şeyleri bile kolaylıkla var ediverir.

Üstelik hepsi bu da değildir. Kitaplarda yazılı "sonsuzluk" sözcüğü, tek başına orada engin bir zamanı doğurur; "sınırsız"ın iki karakteri, dünyanın ucunu bile bir anda silip süpürür. Söz denen şey, işte böylesine bir gücü içinde barındırır. Kitap, bilinmeyene açılan bir kapıdır. İçeri gireni sıcaklıkla karşılar, onu her yere, her zamana davet eder. Ve şimdi, bu kitabın sonuna yaklaşırken, belki senin zihninde de bordo jileli bir kızla uzun tüylü üç renkli bir kedi canlanmıştır. Belki şu anda o dükkândadırlar; kiraz mevsimini beklerken canları sıkıldıkça bir kitabı raftan indirip açıyor, seninle aynı satıra

denk gelmeyi umut ediyorlardır. Hikâye böylece başladığı yere geri döner.

"Sakura" adlı o dükkân, dünyanın neresinde olduğu bilinmeyen bir yerdedir. Önünde, zamanı ve mucizeleri yöneten, garip çiçekler açan bir sarkık dallı bir kiraz ağacı vardır.

Ve o dükkânın kapısı, yalnızca kiraz çiçeklerinin en görkemli haliyle açtığı mevsimde aralanır.

Ay Işığı Kitaplığı

@ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP